

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · segon període · sèrie P · núm. 10

Ple del Parlament

Sessions 9 i 10, dimecres 16 d'octubre de 2024

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Sessió 9	
Procediment per a designar un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat	
280-00002/15	3
Sessió 10	
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	5
Pregunta al Govern sobre les prioritats en les polítiques de salut (posposada)	
310-00012/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre la viabilitat dels acords d'investidura i de fer respectar els interessos de Catalunya	
317-00007/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions fetes per a avançar en l'acord de finançament singular i la sobirania fiscal	
317-00006/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius d'haver aprovat en la resolució del darrer debat de política general l'expulsió de la Policia Nacional de la comissaria de Via Laietana	
317-00008/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions previstes per a revertir la situació amb relació a l'accés a l'habitatge	
317-00001/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre la data en què es posarà en funcionament el règim sancionador de la Llei 12/2023, pel dret a l'habitatge, i el nombre d'inspectors dels quals es disposarà	
317-00004/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva posició respecte a la monarquia essent primer secretari d'un partit socialista i obrer	
317-00002/15	15
Pregunta al president de la Generalitat sobre el manteniment per part del Govern de les aportacions pressupostades per a l'Agència de les Nacions Unides per als Refugiats de Palestina al Pròxim Orient	
317-00005/15	17

Pregunta al president de la Generalitat sobre el projecte de llei de l'estatut dels municipis rurals, el paper dels municipis en la governança pública i la relació de col·laboració entre el Govern i els ajuntaments	
317-00003/15	18
Pregunta al Govern sobre els canvis en les proves d'accés a la universitat	
310-00009/15	20
Pregunta al Govern sobre el salari mínim català	
310-00010/15	21
Pregunta al Govern sobre la formació professional	
310-00011/15	23
Pregunta al Govern sobre les polítiques d'habitatge	
310-00002/15	25
Pregunta al Govern sobre les mesures per a pal·liar l'impacte sobre els usuaris de rodalies del tall de les vies a Roda de Berà	
310-00006/15	27
Pregunta al Govern sobre la política fiscal	
310-00013/15	29
Pregunta al Govern sobre les garanties del dret a l'avortament	
310-00007/15	30
Pregunta al Govern sobre les infraestructures viàries dels Pirineus	
310-00008/15	32
Pregunta al Govern sobre el problema de la multireincidència i el dèficit dels jutjats	
310-00001/15	34
Pregunta al Govern sobre les polítiques de foment del coneixement i de l'ús social del català	
310-00003/15	35
Pregunta al Govern sobre l'Esport 360	
310-00004/15	37
Pregunta al Govern sobre la situació de sequera que afecta el sector agroalimentari	
310-00005/15	38
Interpel·lació sobre la política relativa a l'arribada i el repartiment de menors estrangers no acompanyats (posposada)	
300-00001/15	40
Interpel·lació al Govern sobre la transformació i el millorament dels serveis públics	
300-00003/15	40
Interpel·lació al Govern sobre els macroprojectes i el model de país	
300-00005/15	45
Interpel·lació al Govern sobre el sistema ferroviari	
300-00006/15	52
Interpel·lació al Govern sobre el transport ferroviari	
300-00009/15	59
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a atendre l'emergència d'habitatge	
300-00002/15	67
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge	
300-00004/15	75
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge i la defensa de la sobirania i l'autogovern	
300-00007/15	79
Interpel·lació al Govern sobre la situació del català	
300-00008/15	86
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat	
300-00010/15	93

Sessió 9

La sessió s'obre a dos quarts de deu del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a designar un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00002/15). Grups parlamentaris. Designació.

El president

Comença la sessió.

Abans de començar l'ordre del dia els faig avinent que tres diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. El diputat David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell.

Procediment per a designar un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat

280-00002/15

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió específica és el procediment per designar un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat, atesa la vacant produïda amb motiu de la renúncia de la senyora Núria Marín Martínez.

En aquest sentit, per a cobrir aquesta vacant el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ha proposat la designació de la senyora Abigail Garrido Tinta, que ha presentat la documentació requerida, segons estableix la Llei 6/2010.

Així mateix, els faig avinent que la Comissió de l'Estatut dels Diputats ha dictaminat que no concorre cap causa d'inelegibilitat. Així doncs, de conformitat amb allò que estableix la Llei 6/2010, tot seguit sotmetrem a votació la proposta de designació presentada.

Atès que el nombre de candidats és igual al nombre de vacants a proveir, tal com estableix l'article 101.3 del Reglament, els proposo que aquesta designació es faci per assentiment, si no hi ha cap objecció.

Hi ha cap objecció? (*Veus de fons.*) Sí que n'hi ha, expressa el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i el Grup de la CUP - Defensem la Terra.

Per tant, d'acord amb l'article 5.2 de la Llei 6/2010 i l'article 101.3 del Reglament, procedirem a fer una votació electrònica i secreta.

Faig crida a votació.

Per donar compliment a l'article 174.4 del Reglament i a l'article 8.2 de la Llei 6/2010, ambdós articles relatius a la designació de substituïts i per tal de garantir els drets dels grups parlamentaris que proposen la designació de senadors, els faig avinent que els vots que es formulin només podran ser vots a favor o abstenció; els vots negatius es computaran com a vots nuls.

Passem, doncs, a la votació de la proposta de designació presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, de la senyora Abigail Garrido Tinta com a senadora perquè representi la Generalitat al Senat.

Aquesta votació és votació secreta. Per tant, quan premin el botó de «present» i després premin el sentit del vot, els desapareixerà, eh? Per tant, no s'inquietin (*Ria-lles.*) Procedirem en aquests termes.

Comença la votació.

Per tant, el resultat de la votació és de: 117 vots a favor, 12 abstenció, 5 diputats no han votat.

Per tant, queda ratificada la proposta i designada senadora per representar la Generalitat al Senat, d'acord amb l'article 61.a de l'Estatut de Catalunya, la senyora Abigail Garrido Tinta, a la qual li desitgem molt bona feina i molts encerts en aquesta responsabilitat.

(*Aplaudiments.*)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de deu del matí i cinc minuts.

Sessió 10

La sessió s'obre a dos quarts de deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Interpel·lació al Govern sobre la transformació i el millorament dels serveis públics (tram. 300-00003/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
3. Interpel·lació al Govern sobre els macroprojectes i el model de país (tram. 300-00005/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
4. Interpel·lació al Govern sobre el sistema ferroviari (tram. 300-00006/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
5. Interpel·lació al Govern sobre el transport ferroviari (tram. 300-00009/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre la política relativa a l'arribada i el repartiment de menors estrangers no acompanyats (tram. 300-00001/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a atendre l'emergència d'habitatge (tram. 300-00002/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00004/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge i la defensa de la sobirania i l'autogovern (tram. 300-00007/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la situació del català (tram. 300-00008/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-00010/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

El president

Comença la sessió. (*Rialles.*)

Els recordo que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, els informo que, en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 1.587 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

**Pregunta al Govern sobre les prioritats en les polítiques de salut
(posposada)**

310-00012/15

Abans de començar l'ordre del dia d'avui els informo que el Grup Parlamentari Popular de Catalunya, tal com estableix l'article 164.6 del Reglament, ha sol·licitat, d'acord amb el Govern, que la pregunta oral sobre les prioritats del Govern en polítiques de salut no se substanciï en aquesta sessió plenària i que s'inclogui en l'ordre del dia de la propera sessió plenària.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral i comencem, tal com va establir la Junta de Portaveus, amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la viabilitat dels acords d'investidura i de fer respectar els interessos de Catalunya

317-00007/15

La primera pregunta al president de la Generalitat la formula el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts. Té la paraula.

Albert Batet i Canadell

President Rull, president Illa, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom; president, bon dia i bon matí.

Fa una setmana, just, del debat de política general... –president, el temps, que si no hi ha..., que no hi hagi tràfic d'influències. *(L'oradorriu. Rialles.)*

El president

Com que som nous tots, demano als serveis de la cambra que el temps pugui sortir reflectit allí, perquè jo el tinc, el tinc controlat, el temps. Per tant, tornarem a restablir. Torno a insistir, aviam si els serveis de la cambra poden fer que el temps, que jo veig a la meua pantalla *(el presidentriu)*, pugui sortir reflectit a la pantalla general per facilitar la intervenció dels diputats. Si em permet un moment...

(Pausa.)

Albert Batet i Canadell

Fa just una setmana del debat de política general, president...

El president

No, no, no...

Albert Batet i Canadell

No, no?

El president

No, no, esperi... *(Fortes rialles.)* Això tampoc no estava previst, eh?, senyor Batet. *(Albert Batet i Canadellriu.)* Sort que és vostè. *(Fortes rialles i aplaudiments. Pausa.)* Sort que no..., surt de manera fugissera. Ara, endavant.

Albert Batet i Canadell

Fa just una setmana del debat de política general, president, i s'ha constatat que el Govern que vostè presideix és un govern dèbil, sense credibilitat i sucursalista. És un govern dèbil, com es va constatar quan el seu mateix grup parlamentari va retirar aquelles propostes de resolució que perdien, propostes importants políticament, com és la seva proposta de PUOSC, com és la seva proposta política per a la resolució del conflicte mitjançant el diàleg.

També es constata que és un govern sense credibilitat: són campions en anuncis i campions en incompliments. La seva proposta estrella dels cinquanta mil pisos ja la

va fer el president Montilla fa disset anys i el més calent és a l'aigüera, i és un president sucursalista, entregat al poder de Madrid, del PSOE i de La Moncloa. Prefereix anar a Madrid a fer acatament el Dotze d'Octubre que sumar-se als diputats de Junts per Catalunya per defensar els interessos de Catalunya.

I prova d'aquesta debilitat, d'aquesta manca de credibilitat i aquest sucursanisme, són les quaranta-una votacions que vostè va aplicar la majoria del 155, votant conjuntament amb VOX i el Partit Popular, temes tan substancials com contra el sostre de despesa per més recursos a Catalunya, contra un traspàs integral de rodalies, contra el concert econòmic –ja va quedar clar que la seva proposta de finançament no és el concert econòmic– o contra l'agència catalana d'immigració.

President, creu que votant amb el Partit Popular o amb VOX fins a quaranta-una resolucions del debat de política general són viables els seus acords d'investidura i es pot fer respectar Catalunya?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, honorable president. Senyor Batet, no traiem les mateixes conclusions del debat d'orientació de política general. El meu Govern és un govern en minoria –en soc plenament conscient i ho he reconegut des del primer moment–; per tant, obligat a arribar a acords, prioritàriament amb les formacions polítiques d'Esquerra Republicana de Catalunya i els Comuns, que van possibilitar la meua investidura, actuant, per tant, amb generositat i amb predisposició a arribar a acords sense tancar-nos –excepte amb aquells que practiquen discursos d'odi– a buscar consensos amplis en aquest Parlament.

La credibilitat de l'acció del meu Govern la donaran els fets, no els prejudicis que algunes formacions polítiques puguin tenir sobre com aniran les coses. Crec que hem sigut bastant explícits en assumir compromisos des d'aquest faristol, en aquesta cambra, i els fets i el temps donaran o trauran raons, no?, i finalment, jo estic a favor de les institucions, que són l'eina per transformar la realitat d'un país, i per tant, tindrè sempre un comportament de defensar i prestigiar les institucions i de relacionar-me amb cordialitat i amb actitud de col·laboració amb totes les institucions, siguin ajuntaments, siguin altres institucions de l'Estat.

Jo sé on soc; m'agradaria que també vostès sabessin on són i que ajudessin des d'una posició rellevant que vostès tenen en aquesta cambra, a fer avançar i a contribuir a que el país anés endavant. M'ha parlat de les votacions que la meua formació política va coincidir amb partits de dreta, que van ser molt minoritàries. No sé si és una mica temerari que avui vostè em faci aquesta expressió després del que vam sentir dir ahir a algun representant del seu grup polític sobre algunes possibilitats d'acció a Madrid. No sé si és un punt temerari que em faci aquest comentari vostè avui aquí.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Albert Batet Canadell.

Albert Batet i Canadell

President, no faci de cap de l'oposició i es dediqui a fer de president. El que és una anomalia és que el president de Catalunya es dediqui tot el dia a passejar amb el rei d'Espanya i amb el Pedro Sánchez. Vostè, escolti'm, ha anat fins i tot amb helicòpter militar amb el rei durant aquests dos dies. Ha vist més vegades el rei que a cap altre partit d'aquesta cambra parlamentària. I això fa que segurament s'oblidi dels problemes dels catalans, els problemes *reals* dels catalans. Com són, per exemple, les trenta-una incidències diàries que hi ha al servei de rodalies.

Menys helicòpter i més rodalies, senyor president. Li demanem que rectifiqui. I que rectifiqui. Si sap que rectifica i vol defensar els interessos dels catalans tindrà

Junts per Catalunya al seu costat, com passa per exemple amb el sostre de despesa. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I en aquest sentit...

El president

Se li ha acabat el temps.

Albert Batet i Canadell

...dels catalans i no pensarà en Espanya, president.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El principal o uns dels principals problemes que tenen els catalans és, per exemple, el problema de l'habitatge. Al debat de la setmana passada, al debat d'orientació de política general, el Govern que presideixo va posar, va plantejar un full de ruta per resoldre aquesta problemàtica. Els problemes que tenen els catalans amb rodalies s'estan treballant, s'estan resolent fent seguit un traspàs que va iniciar el Govern Aragonès i al que donem continuïtat i amb una actitud de col·laboració i millorant la xarxa d'infraestructures.

En educació, en sanitat, en drets socials, en la defensa del català, en tots aquests àmbits el meu Govern ha començat a plantejar iniciatives. Tant de bo des del seu grup puguin donar-hi suport i puguin ajudar a que el país avanci. Així ho espero i així ho desitjo.

El president

La següent pregunta sobre els darrers esdeveniments polítics...

Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions fetes per a avançar en l'acord de finançament singular i la sobirania fiscal

317-00006/15

...la formula el senyor Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. President Illa, l'hi vam dir durant el seu debat d'investidura, l'hi vam recordar la setmana passada en el debat de política general i avui li tornem a reiterar en la seva primera sessió de control. Per nosaltres, aquesta legislatura no té sentit si no es produeixen avenços reals i tangibles en sobirania política per a Catalunya. I sap que per Esquerra Republicana la sobirania fiscal és un element fonamental en aquest camí. I per això ho hem posat damunt de la taula, com la condició imprescindible d'inici d'aquesta legislatura. Una sobirania fiscal que passa, al nostre entendre, per la concreció sobre l'acord de finançament singular que vam subscriure.

President, en aquest sentit, quins passos ha fet les darreres setmanes el seu Govern per concretar aquest finançament singular?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Jové, torno a reiterar el compromís personal meu, com a president de Catalunya, i del meu Govern en respectar i complir fil per randa els acords que vam signar amb el seu grup polític, en particular el que fa referència al finançament singular. La consellera Romero, la consellera d'Economia i Finances, ha començat a treballar en aquesta qüestió. Complirem no només l'acord,

sinó també els terminis que el propi acord recull, que són ambiciosos, que posaran un repte de gestió important per a l'Agència Tributària de Catalunya, però que són imprescindibles, no només perquè els acords que es signen s'han de complir, sinó perquè Catalunya té dret a un finançament just, que no trenqui el principi de solidaritat amb ningú. No busquem privilegis, busquem justícia en el finançament, en els termes, hi insisteixo, acordats amb el seu grup polític, que hem començat a treballar i de què ben aviat es veuran resultats i anirem veient passos concrets en la línia de donar compliment a l'acord subscrit amb vostès.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep M. Jové Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president, per reiterar el seu compromís i per complir els objectius que ens hem marcat. Però, president, l'hi repeteixo, l'hi reitero, ens calen concrecions reals.

Miri, la setmana passada van tirar endavant diversos punts sobre el finançament singular en el debat de política general. Li podem dir «finançament singular», li podem dir «concert econòmic», li podem dir «sobirania política»..., que cadascú li digui com vulgui, el nom no fa la cosa, al capdavant. Però el que sí que el país necessita és una majoria política sòlida que permeti a la Generalitat tenir aquesta sobirania fiscal per recaptar i gestionar tots els impostos.

Caure en el maniqueisme de criticar propostes com aquesta pel sol fet de no haver-ne estat els protagonistes és ridícul. Amençar amb bloquejar la possibilitat de tenir la clau de la caixa, com tenim aquesta possibilitat, té molt poc sentit patriòtic. I malgrat tot, president, hem tancat el debat de política general amb un aval claríssim per concretar el finançament singular. Vostè n'acaba de parlar, però jo li pregunto específicament per la majoria a favor de dimensionar l'Agència Tributària de Catalunya.

Vostè ho sap. L'ATC necessita reforçar la plantilla, millorar la capacitat informàtica, crear els mecanismes legals per poder gestionar tots els impostos pagats a Catalunya, i cal passar de les paraules als fets, del vot al fet, i posar en mans de la Generalitat l'IRPF al llarg del 2026, tal com hem acordat. Aquest és un pas en sobirania, com li deia, perquè l'Agència Tributària passaria de gestionar el divuit per cent dels ingressos de la Generalitat a gestionar-ne el seixanta-quatre per cent. I no s'hi val, doncs, qüestionar la capacitat tècnica de la Generalitat; si políticament aquest acord ha estat possible aquí i a Madrid, tècnicament també ho ha de ser, i això només depèn, president, de vostès. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Per tant, com pensa donar...

El president

Se li ha acabat el temps.

Josep M. Jové Lladó

...la musculatura a l'Agència Tributària de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Tinc plena confiança en la capacitat tècnica i dels servidors públics de Catalunya en assumir el repte ambiciós que ens hem plantejat, recaptar tots els impostos de forma progressiva a Catalunya en els termes acordats amb vostès, però això no m'impedeix subratllar que, efectivament, és un repte ambiciós, però hi tinc plena confiança.

S'està treballant, s'han nomenat ja responsables, es prendran les accions necessàries per poder dimensionar l'Agència Tributària de Catalunya que, bàsicament, números rodons –vostè ho coneix bé perquè ha tingut responsabilitats en aquesta àrea–, ha de multiplicar-se per quatre.

Jo em referiré al finançament de Catalunya en el terme que també vam acordar amb vostès «un finançament singular», però com vostè diu «el nom no fa la cosa». Tothom ha pogut llegir..., tothom qui ha volgut ha pogut llegir l'acord i sap de què estem parlant, no? I el que m'ha semblat també molt subratllable de la seva intervenció, i m'hi vull sumar, és a fer una crida a que tots col·laborem en aquesta qüestió i que s'estigui més pendent d'allò que pot beneficiar el país, que pot ser bo per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, un finançament que ens permeti una millor sanitat, una millor educació, uns millors drets socials, millors polítiques de llengua, millors polítiques d'esports, millors polítiques de recerca..., més pendents d'això, centrats en això i menys en qui ho ha acordat. Espero aquí que tots els grups amb capacitat d'ajudar que això tiri endavant al Congrés dels Diputats, s'hi sumin.

Gràcies.

El president

La següent pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política...

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius d'haver aprovat en la resolució del darrer debat de política general l'expulsió de la Policia Nacional de la comissaria de Via Laietana

317-00008/15

...la formula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Señor Illa, en el último debate de política general impulsaron ustedes una resolución para la expulsión definitiva de la Policía Nacional de Via Laietana, ¿por qué motivos?

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No, no, vostè va confós. El que vam aprovar és una proposta de resolució per significar la comissaria de Via Laietana de la Policia Nacional i fer honor a les persones que allà van ser víctimes de maltractaments i d'abusos. Això és el que vam aprovar, i crec que vostè hi hauria d'estar d'acord, perquè afortunadament, els cosos i forces de seguretat avui no tenen..., tenen ben poc a veure, no tenen res a veure amb com ho eren a la dictadura franquista, suposo que vostè, en això, hi estarà d'acord. No es tracta d'expulsar ningú, es tracta de fer honor a la memòria d'unes persones que allà van ser maltractades i torturades.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Como le comentaba, en el último debate de política general, ustedes han aprobado una resolución para la expulsión definitiva de la Policía Nacional de Via Laietana. Y ha vuelto usted a insistir en un paquete de argumentos –hay otros– que constituyen un auténtico insulto a la inteligencia.

Mire, lo que acostumbran a decir ustedes, a parte de lo que después comentaré, es que el edificio está en mal estado y que, por lo tanto, la Policía Nacional debe salir de ahí; eso lo repiten mucho, es un argumento muy creíble porque de todos es sabida la honda y sentida preocupación de los separatistas por la calidad de los materiales constructivos de las comisarías de la Policía Nacional. No nos intenten colar pulpo como animal de compañía, porque no cuela. Ustedes pretenden expulsar a la Policía Nacional de allí porque se lo exigen los separatistas; es un chantaje puro y duro.

Y eso nos remite al segundo de los argumentos que ha vuelto a utilizar usted, y es el de la necesidad de ubicar allí un espacio de la memoria. Ese es un argumento especialmente injusto e inmoral con la Policía Nacional, porque los edificios no torturan, señor Illa, y los policías de hoy, de impecable servicio democrático, no pueden ser señalados como los responsables morales de las tropelías que allí se cometieran hace sesenta años y que nadie niega. Del mismo modo que tampoco se puede señalar como responsables de las torturas cometidas hace sesenta años a los policías que quedaron tetrapléjicos en los salvajes ataques del Tsunami y a los que usted humilla con esta decisión.

Señor Illa, usted siempre repite que ha venido aquí a unir y a servir. Pues bien, humillar a los policías nacionales de Via Laietana no es unir. Es señalar; es estigmatizar. Desmantelar esa comisaría sin planificación alguna no es servir. Es desproteger a la ciudadanía. Barcelona necesita más policías, no menos. Barcelona necesita más seguridad ciudadana, no menos.

De nada servirá, señor Illa, que usted haga gestos cosméticos, de distensión y reencuentro, si luego asume algunos de los prejuicios más infames del separatismo contra nuestra Policía Nacional. Le exigimos que rectifique esa decisión.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sí. És bo no perdre de vista el principi de realitat en política. Les coses no són com vostè vol que siguin, senyor Fernández. Són com són. I ho torno a dir: aquí ningú expulsa ningú, i el reconeixement als cossos i forces de seguretat, a la policia de Catalunya, que són els Mossos d'Esquadra –que, per cert, té una molt bona col·laboració amb la resta de cossos i forces de seguretat. Ja li he dit el que es va votar i del que es tracta i el pensament nostre en aquest sentit.

I m'estranya que vostè no hi estigui d'acord, en reconèixer justament que ha canviat molt la Policia Nacional, que no té res a veure amb la Policia Nacional franquista. I significar i fer honor a les persones que allà van ser torturades durant uns anys negres, que suposo que vostè, com jo, ens n'alegrem de que hàgim deixat enre-re, no té re a veure amb el que vostè està dient. Re de re de re.

El president

La següent pregunta per al president de la Generalitat a respondre oralment sobre la situació política...

Pregunta al president de la Generalitat sobre les accions previstes per a revertir la situació amb relació a l'accés a l'habitatge

317-00001/15

...la formula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, en Cataluña la vivienda cada día es más inaccesible. Cada día la oferta se reduce a pasos agigantados y los precios suben cada día más, en un contexto

en el que las familias tienen más dificultad para poder cambiar el hogar, los jóvenes más dificultades para independizarse o salir de casa de sus padres. Y yo quiero preguntarle cuál es su plan para revertir esta situación.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El que vaig explicar en el debat d'orientació de política general, que suposo que vostè va poder escoltar i seguir, no?, però que resumidament és: no hi ha cap altra comunitat avui a Espanya que inverteixi tant o que s'hagi fet el propòsit d'invertir tant en habitatge com Catalunya, com la Generalitat de Catalunya. 1.100 milions d'euros a l'any, 4.400 milions d'euros en quatre anys. Vaig explicar, donar els detalls, al debat d'orientació de política general fa una setmana.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Usted está hablando de futuribles, señor Illa, y lo que usted ha planteado son parches. Lo que necesita Catalunya son cambios estructurales. Porque la situación es tan dramática como insostenible. Hoy los catalanes destinan más del cincuenta y ocho por ciento de su salario a pagar un alquiler. Tenemos el alquiler medio en torno a 1.190 euros, es decir, ciento cuarenta euros más que la media del salario de la gente joven en Cataluña. Y quien aspira a comprarse un piso tiene que destinar el salario íntegro de más de ocho años. Esa es la realidad.

Y eso es fruto de las políticas que usted ha impulsado de la mano del separatismo. Es decir, recetas fallidas, como por ejemplo la regulación desbocada, la inseguridad jurídica, el beneplácito con la ocupación o innumerables promesas incumplidas en materia de vivienda pública. Usted ha prometido cincuenta mil viviendas. Por cierto, misma cifra que prometió su predecesor, el señor Montilla, una cifra incumplida, igual que la que prometió su jefe, el señor Sánchez, 180.000 viviendas públicas que no sabemos ni dónde están. Bueno, sí, seguramente en el olvido y en los papeles de sus discursos.

En definitiva, sus políticas, señor Illa, han contribuido no solo a que la vivienda sea la más cara de toda España, sino a que, sobre todo y principalmente, los jóvenes y las familias tengan dificultad para acceder a encontrarla. Yo le auguro que lo que debe impulsar son las medidas que promueve VOX, un plan de la vivienda que vamos a anunciar en las próximas horas, del que básicamente le voy a anunciar tres ejes.

Debe renunciar de manera inmediata a las regulaciones; unas regulaciones que afectan de manera especial a los más vulnerables. Debe liberar el suelo, para que de una vez por todas acabemos con esa escasez artificial de suelo, que genera que se dispare el precio y que, por otro lado, se fomente la corrupción o la especulación. Y, por supuesto, elimine los impuestos. Esos impuestos que afectan directamente a la compra de vivienda habitual, como puede ser el ITP o el IVA.

En definitiva, señor Illa, usted debe elegir. Nosotros ya lo hemos hecho. O seguir ampliando y promocionando la Cataluña de hogares precarios o fomentar y construir la Cataluña de hogares de propietarios. Nosotros lo tenemos muy claro.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sí. Jo vaig explicar què faré, quin objectiu em proposo, com ho faré, i el temps dirà si ens en sortim o no ens en sortim com a govern. Ara, no em parli de credibilitat, perquè vostè sí que hi ha una cosa que podia fer i no va fer, i que té un consens molt ampli entre les persones que entenen sobre la situació de l'habitatge i que l'han

estudiada, que són els habitatges de temporada. I vostè va votar en contra de renovar-los al Congrés, per cert, amb el PP i amb Junts.

Per tant, no em parli de credibilitat en aquesta qüestió. I hem hagut de, per la via del reglament, que es va aprovar ahir al Consell de Ministres, intentar resoldre aquesta qüestió, que tothom sap, tothom que té un parent, un amic o familiar que estava buscant un habitatge de lloguer a Catalunya o arreu d'Espanya o arreu d'Europa –que és un problema general a tot Europa en aquest moment–..., tothom sap que aquí hi ha una fuga a la regulació que hem aplicat, no?

Per tant, la credibilitat me l'ha de demostrar vostè sent coherent amb el que diu. I a mi em pot dir d'aquí a un any, dos anys, tres anys, quatre anys, si els cinquanta mil habitatges s'han construït o no. Veurà com és que sí.

El president

La següent pregunta sobre la situació política...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la data en què es posarà en funcionament el règim sancionador de la Llei 12/2023, pel dret a l'habitatge, i el nombre d'inspectors dels quals es disposarà

317-00004/15

...la formula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari Comuns.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, sembla que per fi vostè s'ha adonat que el veritable drama del nostre país es diu «accés a l'habitatge». Dic «per fi» perquè fa no gaire vostè deia bàsicament dues coses. La primera és que el referent en matèria d'habitatge era el president de la patronal immobiliària, llavors el senyor Joan Clos. I la segona, que la regulació dels lloguers no funcionava quan la setmana passada ja coneixíem que s'han reduït un cinc per cent els lloguers.

I de fet, encara serviria més aquesta regulació si en el seu moment al Congrés dels Diputats vostès ens haguessin escoltat, perquè ja avisàvem que la llei pel dret a l'habitatge naixia amb massa forats; un d'ells, important, gravíssim, que l'estem patint, són els lloguers de temporada. I ara mateix, en els últims cinc anys, s'ha perdut el setanta-cinc per cent dels lloguers de llarga durada, només a Barcelona.

Per tant, la realitat és que vostès van tard, i només cal escoltar les paraules i les declaracions de la *ministra de Vivienda* quan diu que això va de solidaritat, quan en realitat del que va és d'intervindre en el mercat per garantir un dret fonamental.

En qualsevol cas, ara centrant-nos a Catalunya, vostè ja ha anunciat que complirà l'acord que vam signar d'investidura amb els Comuns per fer cinquanta mil habitatges, però, president, en aquest acord n'hi han altres mesures que són igual d'importants i m'atreviria a dir fins i tot més urgents. Per això volem saber quan es posarà en marxa el règim sancionador per fer complir la llei de lloguers i quants inspectors tenen previst contractar.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El seu grup i el meu grup, vostè i jo, si vol, tenim algunes diferències en diverses polítiques públiques, i en habitatge hem tingut en algun moment apreciacions diferents. Però, miri, jo soc més partidari de posar l'accent en allò en què estem d'acord que no en aquells matisos que ens separen.

Efectivament, estem d'acord –crec que no només els nostres grups, sinó molts altres grups– en què en aquest moment el principal problema per a la reducció de les desigualtats és la política d'habitatge, perquè consumeix molts recursos de les famílies, de la seva renda disponible. I, per tant, l'hem d'abordar, i en el debat d'orientació de política general, el meu Govern va poder presentar un programa per resoldre això, d'horitzó de legislatura.

Cinquanta mil habitatges, un esforç pressupostari notable, no superat per cap altre territori d'Espanya, amb polítiques d'oferta... Construir habitatges, el que necessitem és construir habitatge. Per tant, necessitem sòl i necessitem polítiques d'acords amb els ajuntaments. Necessitem agilitzar la construcció d'habitatges; per tant, reduir a la meitat, de cent mesos a cinquanta mesos, la tramitació d'aquests habitatges, i complementat amb un paquet d'ajuts a les persones més vulnerables a l'hora d'accedir a l'habitatge, un paquet important d'ajuts.

La combinació d'aquestes tres mesures no resoldrà de cop el problema, però marca un horitzó. I jo crec que si som persistents i les apliquem, canviaran la fotografia que tenim avui en polítiques d'habitatge a Catalunya. I tot això en el marc del compliment estricte de la llei.

Tota llei, en particular aquesta que vostè em demana, la llei d'habitatge..., i, per tant, efectivament m'hi vaig comprometre també en el debat d'orientació de política general, aplicarem un règim sancionador, ho desplegarem i des de la conselleria de Territori estan treballant ja en les mesures concretes per reforçar els mecanismes d'inspecció... Però el missatge que ha de quedar clar a la ciutadania és que la llei es compleix, tota llei, en particular aquesta llei. I que, per tant, qui la faci, en matèria d'habitatge, qui se salti els preceptes de la llei, doncs tindrà la sanció corresponent.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. No m'ha dit quan, i hi vull insistir: aquest règim sancionador és molt urgent i calen cent cinquanta lletrats i inspectors per poder fer-lo complir, per inspeccionar, per controlar i també per sancionar a tots aquells que se salten la llei.

La segona cosa que li vull dir: construir està bé, també hem de mirar com i a on i quan; això és vital. Però sobretot, el que no es pot convertir la construcció és en l'expulsió de les veïnes dels centres de les ciutats a les perifèries, perquè els especuladors continuen manegant com volen els centres de les ciutats. Per tant, també calen mesures antiespeculació.

I la tercera cosa que li vull dir: els Comuns no votarem cap pressupost que no tinga com a principal prioritat l'accés a l'habitatge. Per a nosaltres és fonamental. Esperem que vostè siga coherent amb els seus discursos i les seues paraules. Estem parlant de diners, de recursos, però també estem parlant de mesures, de reglaments, del règim sancionador, i estem parlant també, evidentment, de legislació.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Quan? Al més aviat possible, el règim sancionador. Amb quins recursos? Amb els que facin falta per fer-lo complir. I aquests detalls no els tinc ara per donar-los avui; els aniran coneixent vostès. L'anunci que vaig fer situa com a prioritat pressupostària l'habitatge. Per tant, tindrem ocasió d'anar discutir amb el seu grup i amb d'altres grups, però ja vaig fer un anunci, crec que bastant explícit i concret.

Construir més? Sí. A on? A on es pugui, on hi hagi sòl que reuneixi les condicions per fer-ho i que garanteixi, evidentment, una mobilitat. L'especulació? No m'ha agradat mai, ni en habitatge ni en cap àmbit –ni en cap àmbit. L'habitatge és...

El president

Se li ha acabat el temps...

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

...prioritàriament un dret.

El president

La següent pregunta sobre la situació política...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva posició respecte a la monarquia essent primer secretari d'un partit socialista i obrer

317-00002/15

...la formula la diputada senyora Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Laia Estrada Cañón

Senyor Illa, vostè, que representa un partit que es diu «socialista» i «obrer», defensa la monarquia?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Jo, que soc el primer secretari d'un partit que és socialista i obrer, respecto les institucions.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Miri, senyor Illa, l'hi preguntem perquè en els darrers quatre dies vostè ha mantingut tres trobades amb el rei d'Espanya, fent tots els esforços per mostrar bona sintonia entre la Generalitat de Catalunya i la monarquia espanyola; malgrat que vostè sap que el discurs de Felip VI del 3 d'octubre del 2017 va ser l'aval perquè s'iniciés la persecució policial, judicial i política a tot l'independentisme, i malgrat que vostè sap que el setanta-cinc per cent de la població catalana està en contra de la monarquia, un sector que va molt més enllà de l'independentisme.

I, per a més inri, vostè formalitza i exhibeix aquest restabliment de relacions amb els Borbons participant als actes del 12 d'octubre a Madrid –va anar allà a commemorar una invasió i un genocidi– i assistint a la Copa Amèrica, un esdeveniment, un macroesdeveniment sostingut amb diners públics i a base d'exempcions fiscals, perquè van falsejar les dades, i a més a més va gaudir de les regates a dalt del porta-avions *Juan Carlos I*, que és un exemple d'on va a parar bona part de l'espoli fiscal que patim els catalans i les catalanes perquè, governi qui governi a l'Estat espanyol, la despesa militar mai para de créixer.

I, miri, nosaltres tenim clar que l'objectiu de tot plegat és mostrar que a Catalunya ha tornat la normalitat institucional, que ve a ser dir-li als poders econòmics que estiguin tranquils, que aquí ja ha tornat la calma i que poden reprendre els seus negocis a base d'inversions que només beneficien uns quants.

I la seva normalitat institucional és una autèntica farsa. Primer, perquè la repressió no ha acabat: es continua perseguint el conjunt de l'independentisme perquè la llei d'amnistia no s'està desplegant, però també perquè s'està continuant perseguint aquells independentistes que no han parat en la seva lluita, com vam veure amb les companyes d'Arran. Igual que s'està perseguint el moviment feminista o la lluita sindical o el moviment en defensa de drets tan fonamentals com és l'habitatge.

Però, segon, perquè la seva normalitat consisteix, bàsicament, en que renunciem al nostre dret a l'autodeterminació, en que acceptem continuar estant oprimides per l'Estat espanyol, cada cop més empobrides i desposseïdes.

I, miri, sembla que vostè el que pretén és fer veure que hem tornat al 2012, que aquí no ha passat res en els darrers anys. Doncs li responem el mateix que dèiem la CUP i el conjunt de l'esquerra independentista el 2012: ni pacte fiscal ni pau social, aquí el que necessitem és independència i socialisme al conjunt dels Països Catalans.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Miri, jo respecto a tothom i totes les opinions, per descomptat, a vostè i les opinions de la seva formació política. I li demano que també vostè em respecti a mi, les meves opinions i la meva formació política. Per tant, sobre la monarquia, sobre el cap d'estat, sobre l'autodeterminació, sobre el que vostè vulgui, hi han opinions diferents; vostè té les seves, les respecto, i jo tinc les meves, vostè les respecta.

Jo el que faré, jo –ja ho he dit– defensaré les institucions i em comportaré amb normalitat institucional i donaré compliment a les obligacions que tinc com a president de la Generalitat de la manera que entenc que les he de complir, que és comportar-me amb educació i amb cortesia institucional.

A vostè pot agradar-li o no i té tot el dret del món de criticar. Jo faré això, ho dic perquè no es porti a engany. I ho seguiré fent, en defensa sempre dels interessos de Catalunya.

Tercer, m'he manifestat de forma explícita, clara i crec que entenedora per a tothom sobre la meva voluntat –i treballa en aquesta direcció– perquè es doni compliment a allò que va decidir el Congrés dels Diputats per majoria, que és una llei per a la normalització –aquest és el títol de la llei– política, institucional i social a Catalunya, la llei d'amnistia.

M'he manifestat clarament sobre això i he actuat en coherència amb això i ho seguiré fent. Moltes vegades sense explicar les coses que faig, per respecte al que jo penso, però, sobretot, per respecte al que va votar el Congrés dels Diputats per majoria, per si a algú se li ha oblidat, per majoria dels diputats i les diputades allà presents.

Quart, a mi em sembla que la copa Amèrica ha anat bé, a Barcelona i a Catalunya. Pot agradar més, pot agradar menys, pot haver-hi opinions diferents –només faltaria–, però jo crec que ha anat bé. I crec que Barcelona, després de la Copa Amèrica, té més posició internacional. Ha vingut gent, ha funcionat bé. Crec que hi ha hagut una part important de la ciutadania que n'ha gaudit, però accepto que a vostè no li agradi.

I tota la transparència del món en això, tota –tota. I li asseguro que els recursos públics que s'han posat aquí, des del meu punt de vista, vaja, han tingut un retorn important per al conjunt de la societat.

I jo no vull tornar al 2012. Jo miro endavant. Jo sé queestic o som al 2024 i miro al 2030, al 2035, miro endavant. I sap on anirem? On decideixin els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I faríem bé en respectar-ho totes i tots.

El president

La pregunta sobre el manteniment per part del Govern de les aportacions presupostàries per a l'Agència de les Nacions Unides per als Refugiats de Palestina al Pròxim Orient...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el manteniment per part del Govern de les aportacions pressupostades per a l'Agència de les Nacions Unides per als Refugiats de Palestina al Pròxim Orient

317-00005/15

...la formula la diputada senyora Sílvia Orriols i Serra.

Sílvia Orriols Serra

El maig del 2024, l'anterior Govern va aprovar una aportació de 800.000 euros a favor d'UNRWA, anunciant que en el transcurs d'aquest exercici preveien arribar fins a 1,6 milions d'euros en aportacions a aquesta agència de l'ONU. Curiosament, qui aboca més diners a aquest organisme no són els països que conformen la Lliga Àrab, sinó els estats membre de la Unió Europea.

L'altre dia, en aquesta cambra, els partits d'esquerres s'escandalitzaven de la pobresa infantil que colpeja Catalunya. I en acabat, resulta que regalen els nostres diners a un organisme que és investigat pels seus presumptes vincles amb el terrorisme islàmic. Es poden pagar molts menús escolars amb aquests diners, senyor Illa. No els amoïnava tant la pobresa infantil a Catalunya? O era tot comèdia?

Un informe d'intel·ligència israelià demostra que els llibres de text emprats pels mestres d'UNRWA i publicats per l'Autoritat Palestina promouen la demonització dels jueus i la deslegitimació de l'Estat d'Israel, atiant l'odi i promovent la violència entre les futures generacions.

Uns llibres que presenten la via armada com l'única via possible, no són incompatibles amb el missatge de pau i de neutralitat que l'ONU hauria de defensar? No són incompatibles amb els valors democràtics i el respecte als drets humans que la Generalitat reivindicava? Contribuir amb fons públics a l'adoctrinament d'infants en la violència i l'odi, no ens converteix en còmplices de la barbàrie?

Diverses investigacions efectuades pels serveis d'intel·ligència israelians acrediten que aproximadament el deu per cent dels treballadors d'aquesta organització tenien vincles amb el grup terrorista Hamàs i responsabilitat directa en la ràtzia terrorista del 7 d'octubre, on més de mil persones van ser executades a sang freda.

Molts d'aquests treballadors, de fet, ja han set acomiadats o apartats per ordre directa del secretari general de l'ONU. Qui ens garanteix que no n'hi ha més? Tenim la certesa que els nostres diners no serviran per remunerar qui segresta, viola, tortura i assassina civils israelians? La mà de túnels que Hamàs va excavar impunement al costat o a sota les escoles i hospitals gestionats per UNRWA, no són una prova evident d'aquesta complicitat monstruosa que vostès pretenen subvencionar amb els diners dels catalans?

Estats Units n'era el contribuent més destacat. Avui les seves aportacions econòmiques resten suspeses pels clars indicis que vinculen aquesta agència amb el terrorisme islàmic. El Canadà, Itàlia, Austràlia o el Regne Unit també han suspès...

El president

Se li ha acabat el temps.

Sílvia Orriols Serra

...les seves aportacions de manera cautelar.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No, no, senyora Orriols, no suspendrem res. Jo crec que la immensa majoria dels catalans se senten orgullosos que el Govern de la Generalitat tingui una actitud de solidaritat amb víctimes innocents d'un conflicte bèl·lic desastrós i que només ha fet que generar devastació.

Vostè sap que la primera víctima de tot conflicte bèl·lic és la veritat. Sempre. I s'ha d'anar molt en compte amb això. Nosaltres, com a Govern de Catalunya, estem a favor dels organismes multilaterals, en particular de Nacions Unides. En el debat d'orientació de política general vaig donar explícit suport a António Guterres, que ha sigut declarat *persona non grata* per Israel. Des del meu punt de vista, un error garrafal. Condemnem de forma taxativa l'atac, l'atemptat de Hamàs del 7 d'octubre, però també demanem..., i condemnem els actes que no respecten el dret internacional humanitari d'Israel. Això no pot seguir així. I demanem un alto el foc.

I, entretant, el que pot fer el Govern de Catalunya, amb la modèstia dels recursos proporcionals a la mida i a la capacitat del nostre país, és ajudar aquelles víctimes innocents, moltes d'elles nens i dones, d'aquest conflicte devastador. I em costa creure que vostè no hi estigui d'acord, amb això, perquè a tots ens colpeixen –a tots ens colpeixen. Les imatges del 7 d'octubre, de noies i nois d'Israel, i les imatges que estem veient constantment de noies i nois palestins o libanesos.

Per tant, seguirem donant ajut humanitari, i ho farem, a més a més, d'acord amb les institucions catalanes, amb les ONGs catalanes que treballen en aquest àmbit. I crec que és un orgull per la majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I m'agradaria que en això tinguéssim poques discussions. Ja veig que serà bastant difícil amb vostè.

El president

La següent pregunta sobre la situació política...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el projecte de llei de l'estatut dels municipis rurals, el paper dels municipis en la governança pública i la relació de col·laboració entre el Govern i els ajuntaments

317-00003/15

...la formula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia, consellers, conselleres, diputats, diputades. El grup parlamentari que presideixo i el Govern que presideix vostè comparteixen una visió del país en què volem que es construeixi amb cohesió social i territorial. I també compartim, crec, una forta impressió municipalista, que dirien els biòlegs.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres pensem que els municipis de Catalunya, en el seu conjunt i en la seva immensa varietat, tenen un paper absolutament fonamental en l'articulació i en la vertebració del país i també tenen un paper absolutament fonamental en el bon desplegament del conjunt de les polítiques públiques per fer front a fenòmens socials molt complexos, i també molt diversos entre ells, en els que els ajuntaments són la primera línia de resposta i el primer lloc al que els ciutadans i les ciutadanes s'adrecen.

En aquest sentit, hem vist com el seu Govern manifesta una clara voluntat de diàleg amb les entitats municipalistes, com està acompanyant la reflexió sobre els canvis que s'estan produint en les diverses realitats metropolitanes del país, i també hem vist com, recentment, el Consell Executiu, donant continuïtat a una tasca de generació de consens polític que s'havia fet prèviament i complint, per cert, amb un dels acords d'investidura, ha aprovat en el Consell Executiu el projecte de llei de l'estatut dels municipis rurals.

Volíem, per tant, preguntar-li quin és el paper que reserva el Govern als municipis en la governança del país i quin és el tipus de relació que el seu Govern vol mantenir amb el conjunt dels municipis de Catalunya.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyor Pedret, el paper que reservem o que ens agradaria que tinguessin el conjunt de municipis, el conjunt d'ajuntaments a l'àmbit municipal català és el que preveu la nostra legislació, preveu l'Estatut, i és un paper molt rellevant.

Crec sincerament que hi ha un marge ampli de millora en la relació del Govern de Catalunya amb els ajuntaments, des del respecte a les competències que té cadascú i des d'un esperit de col·laboració. No resoldrem l'habitatge –pel que abans em preguntaven molts de vostès– si no hi ha una col·laboració estreta amb els ajuntaments, que són els que tenen la capacitat de posar a disposició el sòl i d'agilitzar l'atorgament de llicències. Però el mateix li podria dir en matèria de seguretat, el mateix li podria dir en matèria d'infraestructures, el mateix li podria dir en matèria d'educació, el mateix li podria dir en matèria de drets socials. Hi ha un ampli marge de col·laboració. Insisteixo que s'ha d'articular des del respecte i des de la col·laboració lleial i mútua, i en aquest sentit treballarem.

I el primer senyal de respecte és el reconèixer les diferents realitats que hi ha en l'àmbit municipal. Més de cinc-cents, gairebé sis-cents, municipis de Catalunya concentren molt poca població –un sis per cent de la població, si no m'equivoco–, però són municipis de menys de dos mil habitants. I demanen des de fa temps –des del meu punt de vista amb raó– tenir una regulació diferent, un estatut de municipi rural.

Efectivament, el Govern, el Consell Executiu d'ahir va aprovar aquest estatut de municipis rurals en els termes exactes en què el va deixar el Govern Aragonès –era el compromís que teníem amb Esquerra Republicana de Catalunya–, i el remetrem a aquesta cambra perquè pugui ser tramitat com a projecte de llei i pugui rebre l'aportació de totes les diferents formacions polítiques.

Si ho assolim, no serà un mèrit del meu Govern; serà un mèrit d'aquesta cambra i serà un mèrit compartit. I, pel que jo sé, hi ha un ampli consens a la cambra en fer aquest reconeixement. Crec que ho mereix el municipalisme, crec que ho mereix aquest conjunt d'ajuntaments, que moltes vegades actuen més des de la vocació de servei públic i el voluntarisme que no pas des de la professionalitat i els recursos necessaris per poder fer front a les seves necessitats.

I, per tant, aprofito la seva pregunta per fer una crida a la cambra per tramitar, tan àgilment com sigui possible, però també amb tota la serietat que requereix, aquest estatut de municipis rurals, i, per tant, fent també les aportacions que cada grup polític cregui que s'han de fer, perquè entre tots, i com a mèrit, hi insisteixo, del conjunt de la cambra i del Parlament, no pas del meu Govern, que és instrument per donar compliment a un acord i perquè la cambra ho pugui tornar a discutir, puguem tenir al més aviat possible aquest estatut (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que servirà per donar millor servei...

El president

Se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

...a un conjunt important de municipis.

Gràcies.

El president

Tot seguit passem a les preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre els canvis en les proves d'accés a la universitat

310-00009/15

I, en primer terme, per formular la pregunta sobre els canvis en les proves d'accés a la universitat, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo Nofuentes, del Grup Parlamentari de Junts.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Bon dia.

Consellera, preservarà el model català de les proves d'accés a la Universitat el proper mes de juny?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Molt bon dia, diputada; molt bon dia, president. Volia agrair, de fet, aquesta pregunta, perquè ens permet explicar que des del dia 11 de juny estem treballant en l'elaboració de les PAU aplicant el decret publicat el dia 11 de juny.

Estem treballant a establir aquest model de les PAU, que és un model únic que permet, doncs, ajustar l'avaluació dels estudiants de batxillerat conforme al currículum que s'exerceix a les aules; és a dir, el que estem fent és ajustar les proves al batxillerat aplicant la llei de la LOMLOE, del 2022.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Bé, consellera, a vuit mesos de les proves d'accés a la universitat, milers d'alumnes han començat l'últim curs de batxillerat amb la incertesa de com seran els exàmens amb els que es juguen part del seu futur. Molts ho recordarem, el moment tan important i vital per a les nostres vides.

De fet, la comunitat educativa assisteix perplexa a uns canvis que fins ara desconeixien, mentre, en paral·lel, els alumnes de segon de batxillerat fa temps que es preparen per a unes proves que ara canviaran radicalment.

Cal acabar d'immediat amb aquesta incertesa generada, amb aquesta desconfiança. Perquè, a més, aquests canvis no només s'han fet d'esquenes als professors, sinó que hi plana l'ombra de recentralització, a l'intentar homogeneïtzar els criteris atacant de nou l'autonomia universitària.

Però, miri, podríem posar molts altres exemples i altres greuges, com és, sense anar més lluny, el traspàs de la gestió de les beques universitàries, el retorn del cent per cent de l'IVA en recerca, com marca la directiva europea, o la taxa de reposició per al professorat universitari.

I, sincerament, consellera, aquest Govern no ha començat bé. Aquest Govern va començar deixant fora milers d'alumnes de la formació professional en l'inici del curs, i les perspectives per als de batxillerat no sabem si seran gaire més esperançadores.

Per tant, avui és un bon dia per donar-hi resposta com a màxima responsable. Com planteja aquestes proves d'accés per a aquest curs i per al proper? Quines modificacions incorporarà el Govern? Com es preservarà la singularitat del nostre sistema? Com protegirà el català com a llengua vehicular, com han fet els darrers anys? I no menys important, quan tindrem els models d'exàmens definitius? Avui podrà donar una data?

Com bé sap, des de Junts portem dies demanant al Departament de Recerca i Universitats, però també ho fem extensiu al Departament d'Educació, màxima claredat.

Iniciat el curs, no poden canviar les regles del joc: programacions, autors, obres, temaris, criteris de correcció o, inclús, la comprensió lectora. Masses canvis, masses incògnites i massa improvisació.

Per tant, avui li demanem que actuï i que ho faci amb el consens de la comunitat universitària, de l'educativa, però també d'aquest Parlament. Redreci la situació. I a Junts ens hi trobaran sempre defensant el model propi –i responc també al president–, defensant els interessos dels catalans, perquè vostès a Madrid fan una cosa i veiem que al Parlament en fan una altra, com en matèria d'habitatge. Per tant, voldríem saber on està el PSC en aquest sentit. Li demanem que redreci la situació i, sobretot, que ho faci per al futur formatiu de milers de joves d'arreu del país.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Miri, em sap molt greu escoltar-la, perquè portem treballant, com li deia, des del dia 11 de juny a les proves; de fet, es va fer un comunicat a tot el professorat al juliol. Hem treballat en trenta-quatre dels trenta-cinc models d'examen. Això ha implicat dos-cents professors d'universitats públiques i també professors de batxillerat. I no només això: els models s'han compartit a dia d'avui amb catorze mil professors de batxillerat de Catalunya.

Dit això, el model és un model únic; és un model, a més a més, que s'ajusta al model de batxillerat, i no al revés. El batxillerat és el fonament per fer les proves de les PAU. A Espanya tenim divuit models curriculars diferents, i el model de les PAU a Catalunya es basa en el batxillerat que es fa a Catalunya i no a la resta d'Espanya. Espero que això hagi quedat molt clar.

I torno a ser molt ferma amb la meua declaració, perquè, de fet, a dia d'ahir ja teníem dos models d'exàmens, que vostè mateixa podrà revisar al canal, i també, de fet, ahir es va comunicar als mitjans on estaven penjats aquests exàmens. Abans de divendres penjarem tres exàmens més, dels trenta-cinc –només queda un model per realitzar. I, hi torno a insistir-hi, avui en dia els han vist catorze mil professors de batxillerat de Catalunya.

Gràcies.

El president

La pregunta sobre el salari mínim català...

Pregunta al Govern sobre el salari mínim català

310-00010/15

...la formula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, president. Conseller Sàmper, creu vostè que es pot viure a Catalunya amb 1.138 euros? Aquest és el salari mínim de Catalunya, però també de comunitats com Extremadura o Castella i Lleó. Però, clar, el cost del lloguer allà és de set euros per metre quadrat; aquí és de disset euros per metre quadrat.

És obvi que a Catalunya el cost de la vida és molt més car, però l'Estat espanyol fixa el mateix salari exactament per a tots. Creu que això és lògic?

I, conseller, per què el PSC es va abstenir a la nostra proposta del debat de política general de fixar un salari mínim de referència de 1.400 euros?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Miquel Sàmpel Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

President Illa, president Rull... Gràcies, diputat Canadell. Com vostè sap, la Generalitat no té competències en matèria de salari mínim interprofessional, donat que es tracta d'una competència purament estatal i exclusiva. És en el marc de la negociació, és en el marc de la concertació social, és en el marc del diàleg social on realment es poden millorar les condicions laborals de treballadors, treballadores, i també millorar la competitivitat empresarial. I és, com vostè sap, senyor diputat, en el Consell de Relacions Laborals on s'ha anat incorporant des de l'any 19 un marc que regula precisament el salari mínim de referència.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, conseller. Miri, a Perpinyà, els catalans del nord tenen un salari mínim de 1.500 euros; a la Catalunya sud, tenim 1.138 euros, quan ens pertocarien 1.400 euros si seguíssim les directives europees. De fet, segons un estudi del conseller Castells de fa un parell d'anys... –per cert, socialista–, diu que en un estat independent podríem tenir un increment d'un quinze o un vint per cent del PIB. Això vol dir que podríem tenir un salari mínim de la vora 1.600 euros mensuals. I no és descabellat. La majoria d'estats petits avançats d'Europa tenen aquest salari mínim. Perquè a Catalunya també ho podríem tenir. Perquè un estat permet eliminar el dèficit fiscal dels 22.000 milions d'euros –que, per cert, ara ja no el volen ni calcular– i destinar-lo a polítiques com baixar la fiscalitat a les pimes, com potenciar molt més la formació, com destinar més del tres per cent del PIB a recerca i innovació, com els països més avançats d'Europa, o com construir infraestructures que generen competitivitat.

Conseller, Junts, la passada legislatura, vam demanar al conseller Torrent que fixés un salari mínim de referència entorn del seixanta per cent del salari mitjà, però va dir que no. De fet, vam haver de portar a comparèixer les patronals, els sindicats i les cambres a la Comissió d'Empresa perquè ens diguessin si això era viable, i van dir que sí. Això sí, sempre dins del diàleg social, la progressivitat i, sobretot, ajudant els sectors que tinguin més dificultats, com per exemple les pimes del comerç.

Per cert, el nom sí que fa la cosa: no és el mateix el salari mínim interprofessional que el salari mínim de referència. Les competències són la clau; l'Estat és la clau.

Però, escolti'm, estem parlant d'una qüestió de model econòmic. L'Estat espanyol sempre ha competit amb salaris baixos, mentre a Catalunya ho hem fet en base a la creativitat, al valor afegit i a la tecnologia. I a alguns partits ja els hi va bé, aquest model espanyol, però a Junts no, Junts volem mantenir i potenciar el model català de progrés i benestar. I ens consta que vostè és independentista –o ho era. Escolti'm, un salari mínim ens fa més sobirans i ens dona un millor benestar per a tots els catalans.

Per tant, conseller, ens cal un salari mínim europeu. Pensa defensar-ho?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Miri, diputat Canadell, és que em fa una pregunta que li diria que hi estem d'acord. El problema és que no tenim la competència, i, per tant, hem de tenir molt clar que les lleis, ens agradin o no ens agradin, són les que són.

El salari mínim interprofessional el 2024 a l'Estat es va fixar en una quantia baixa, per descomptat, de 1.134 euros per catorze pagues. I és veritat que hi han unes indicacions del Parlament Europeu i del Consell Europeu de les Regions que diuen

que el salari mínim mai hauria d'estar per sota del seixanta per cent de la mitjana del salari del territori.

Justament per aquesta indicació, el Departament d'Economia va fixar a Catalunya un salari mínim de referència de 1.372 euros. Què ha fet el Departament de Treball? Encarregar un estudi extern en el que puguem veure quins són els convenis col·lectius que estan per sota –que estan per sota– d'aquest salari de referència que ha dictaminat el Departament d'Economia. Quina és la pretensió? Doncs que en el marc de la Directiva 2041, de l'any 22, els salaris siguin dignes i sostenibles, prou ajustables i que, per descomptat, puguin estar per sobre d'aquesta quantitat de 1.372 euros.

Per fer-ho, hem creat una direcció general del diàleg social, que dirigirà el senyor Ricard Bellera. I quina és la conclusió? Que no tenim competències, que estem d'acord amb lo que vostè formula i que diàleg i més diàleg, concertació i més concertació i, sobretot, negociació col·lectiva, perquè a través de la negociació col·lectiva és com aconseguirem millors condicions laborals per a treballadores, treballadors i també per millorar la competitivitat empresarial.

El president

La següent pregunta, sobre la formació professional...

Pregunta al Govern sobre la formació professional

310-00011/15

...la formula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà, diputada del Grup Parlamentari de Junts.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. President, consellers i conselleres, diputats, diputades... Consellera, sabem i som molt conscients que té al davant un repte important per al país en un àmbit que..., com vostè mateixa va dir «a l'educació li cal recuperar la confiança i li cal recuperar el prestigi en el sistema». I nosaltres ho compartim del tot. Ara bé, s'ha de dir que no hem començat prou bé en aquest sistema perquè s'han repetit errors, i això l'ha fet començar amb mal peu, si més no el que és en l'àmbit de l'FP.

La notícia que a l'estiu més de 31.000 alumnes quedessin sense plaça en el primer període de preinscripció..., això ja va generar un caos inicial. I fins i tot va generar tota una colla de problemes per a una colla d'alumnes que potser ja va fer que els perdéssim pel camí o que fins i tot traguessin aquella idea, que va anar quallant, que potser no era una bona opció fer FP perquè no hi havia prou oferta. I fins i tot que els que tenien l'opció de poder-se preinscriure en aquest calendari, el que els farà –en la segona convocatòria– és que es presentin en el curs, ja, un cop ja estigui començat.

Per tot això, a més a més, arribem al final de tot aquest procés i podríem dir que les dades encara no són prou encoratjadores, perquè ens trobem més de cinc mil alumnes que han quedat fora i més de nou mil places que han quedat vacants en l'oferta final.

Per tot això, consellera, li demanem..., perquè, tot i que van aprovar –i ho vam aprovar aquí–, doncs, avançar el calendari del període de preinscripció a l'abril, per què no es va fer? Ens haguéssim estalviat molts problemes. Quin pla té previst per a tots aquests joves que hem perdut i que ara els hem perdut pel camí? Quin acompanyament els hi farà? Per a quan el decret d'orientació? Vostè ho coneix molt bé, sap la importància que té l'orientació en els joves. I, amb aquest resultat final de més de nou mil places vacants en l'oferta, quins canvis, quina actualització en l'oferta, quin repartiment al territori farà? I l'última pregunta: el perquè del canvi de la ubicació de l'Agència de l'FP, que abans estava a Presidència?

Consellera, sap del nostre compromís com a Junts en l'educació i el permís, i també sabem que vostè està en l'inici del seu mandat, i té tota la nostra confiança

inicial. Però sí que li demanem, també, solucions, fermesa i lideratge. I també li demanem, consellera, que dintre de la seva gestió tingui present el full de ruta que es va marcar aquí en el Ple monogràfic d'educació que es va aprovar en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, bon dia. Moltes gràcies, president. Gràcies, diputada, per la pregunta, perquè em penso que reflexa una preocupació que és compartida i, a més a més, si entréssim en el diagnòstic, probablement, doncs, també ho seria no només amb el seu grup sinó amb una majoria de grups d'aquesta cambra.

Efectivament, el curs no ha començat de la manera que haguéssim volgut tots. Si ho recorda, doncs, la presa de possessió va ser un mes exactament abans d'aquest inici de curs, però hem detectat aquestes problemàtiques i aquestes mancances que volem, de cara al proper curs, abordar, precisament per evitar que reproduïm situacions indesitjables que no només hem patit aquest curs, malauradament, sinó que arrosseguem dels anys anteriors.

I, per tant, els tres àmbits o puntals principals de millora que li volem dir que estem ja treballant en això, bàsicament, són, en primer lloc, millorar molt el procés d'adjudicació de places. En aquests moments, com vostè deia, el fet que es faci fins i tot al setembre, doncs, no ajuda a aquesta planificació i, per tant, ens hem proposat, de cara al proper curs, finalitzar aquest procés d'adjudicació al mes de juliol per donar no només tranquil·litat a les famílies, també certesa als centres i estabilitat al sistema, precisament per recuperar aquest prestigi i aquesta confiança i reforçar el sistema públic de formació professional.

En segon lloc, hem d'ajustar l'oferta formativa pública de formació professional a les necessitats del teixit productiu dels sectors del territori i dels ajuntaments, fins i tot d'altres àmbits municipals, supramunicipals, que en molts casos fan una correcta planificació, però en molts casos, després, la planificació que es fa de manera centralitzada, doncs, no acaba d'ajudar a aquest ajustament de places. I, per tant, d'aquesta manera podem prevenir l'abandonament escolar prematur i podem prevenir també que moltes empreses que busquen personal qualificat el puguin trobar.

I en tercer lloc, i no menys important, reforçar l'orientació, reforçar la informació no només en aquest procés d'adjudicació de places, sinó també en la transició educativa, no? A la secundària, poder tenir molt més acompanyament a aquest alumnat, no només aquells que compleixen els requisits per fer una plaça de formació professional i potser no l'han trobat, sinó a aquells que no tenen, doncs, el nivell, poder-los orientar cap a una formació professional bàsica que en aquest país, fins al dia d'avui, no s'havia desplegat suficientment.

Per tant, aquests serien, doncs, els tres punts de millora que ens proposem abordar i que, de fet, estem treballant ja per abordar de cara al proper curs. El canvi d'ubicació de l'agència –en tot cas, orgànica– és, precisament, per donar coherència i coordinació a totes les accions que es facin des del Govern, perquè la nostra aspiració és una oferta pública integradora, moderna i vinculada al teixit productiu de la formació professional. I a partir d'aquí també estem fent anàlisi qualitativa...

El president

Se li ha acabat el temps.

Li queden cinc segons. Vol repreguntar? *(Pausa.)* No.

Pregunta al Govern sobre les polítiques d'habitatge

310-00002/15

La següent pregunta fa referència a les polítiques d'habitatge, i la formula la senyora Laure Vega, la diputada senyora Laure Vega, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Laura Fernández Vega

Doncs, senyora Paneque, voldríem saber, dels cinquanta mil pisos que pensen construir, quants d'ells seran de gestió i titularitat pública. I també si pensen acabar amb l'especulació amb l'habitatge.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, molt bon dia. Gràcies, president. Diputada, primer, agrair-li la pregunta perquè em permet estrenar-me en aquestes sessions de control, precisament en un dels àmbits prioritaris d'aquest Govern, com són les polítiques d'habitatge.

Tal com va anunciar el molt honorable president en el debat d'orientació política general i jo mateixa en seu parlamentària, en la meua compareixença, i ahir mateix en roda de premsa, l'habitatge és la gran prioritat del Govern, perquè és un dels principals problemes dels catalans i catalanes.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laura Vega.

Laura Fernández Vega

Sí, consellera Paneque, em sembla que seria de rebut que, a part de rodes de premsa, també responguessin a les preguntes que fem en seu parlamentària. Així que, de nou, m'agradaria que em digués, d'aquests cinquanta mil pisos, quants d'ells seran de titularitat i gestió pública.

Perquè hi ha una cosa que crec que alguns parlamentaris d'aquí potser no coneixen, i és que els diputats de la CUP tenim el sou igual que la gran majoria del país, precisament perquè no se'ns oblidin quins problemes hi ha. A l'Estat, estan plantejant pràcticament un bízum als rendistes. O sigui, estan destinant 200 milions d'euros a través dels joves per regalar-los als rendistes. Després d'haver-los demanat solidaritat, ara sembla que la seva política és aquesta.

A Catalunya no ens acaba de quedar clar, perquè és una mica més complex el que estan plantejant. Però, d'entrada, el que estem veient és que es vol cedir sòl públic, subvencionar constructores privades i, després, d'aquelles que es quedin..., aquelles immobiliàries que es quedin part de la gestió de part d'aquest lloguer públic..., a més que entre el lloguer just i el lloguer que està a preu de mercat, subvencionem també amb els impostos de tots aquesta diferència.

Per tant, la col·laboració publicoprivada que estan plantejant constantment en les seves polítiques sembla que únicament és que col·laborem la gran majoria amb la minoria privada. Ens sorprèn perquè, si això és una prioritat d'aquest Govern, hauria de semblar que realment lo que es vol és legislar per garantir el dret a l'habitatge i no només fer polítiques per l'habitatge. Perquè, a hores d'ara, només estem veient quines són les polítiques per ajudar immobiliàries i patronals immobiliàries com Asval, que han estat dirigint companys seus de partit com Joan Clos.

Tenim, ara mateix, 400.000 pisos buits a Catalunya, un de cada deu a Barcelona. Tenim cinquanta mil pisos turístics. Tot això ja està construït. Tot això no cal esperar sis anys, perquè no sabem què li estan plantejant a la població. Que una gent

que vulgui fundar una família ho faci d'aquí a sis anys? Que un xaval que es vulgui independitzar ho faci d'aquí a sis anys? Tots aquests pisos ja construïts cal una política per recuperar-los al parc públic d'habitatge. El que no pot ser és que es faci política d'habitatge pensant en no molestar els grans rendistes i els fons voltor.

Tenim, ara mateix, un incendi a Catalunya i no es pot estar apagant amb galledes d'aigua. És necessari que es reguli l'ús turístic. És necessari que es reguli el lloguer de temporada. És necessari recuperar aquests pisos buits i és necessari que avancem en polítiques com les del nord europeu, que ja estan prohibint l'especulació amb un dret com el de l'habitatge i que estan fent que les cases siguin per viure-hi. Si no, l'únic que ens està quedant clar és això, quines són les polítiques per a la patronal immobiliària i no quines són per al conjunt del poble català.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, senyora Vega, potser, si hagués escoltat millor també les compareixences, donaria resposta al que vostè m'està preguntant. Efectivament, aquesta primera reserva de solars públics són públics i, per tant, malgrat que la construcció pugui ser delegada, la titularitat continua sent pública. Això és el que vaig explicar a la compareixença i és la resposta principal a la seva pregunta.

En qualsevol cas, li deia, l'habitatge és una prioritat d'aquest Govern perquè és un dels principals problemes de la ciutadania de Catalunya, no només dels diputats de la CUP. Nosaltres som molt conscients, doncs, que és un factor de desigualtat social i territorial, efectivament; que els preus de l'habitatge mitjà s'han incrementat el doble respecte als ingressos familiars; que patim un dèficit endèmic d'inversió en polítiques públiques d'habitatge; que les dinàmiques del mercat, efectivament, fan que els joves i llars amb rendes baixes quedin exclosos, en aquests moments, de l'accés a l'habitatge, i perquè els poders públics, efectivament, tenim el deure de garantir el dret a un habitatge digne. I és per això que li deia que ahir mateix el Govern aprovava tot un paquet de mesures urgents per a l'increment d'aquest habitatge protegit.

Necessitem habitatge i necessitem que aquest habitatge sigui assequible. L'habitatge protegit ha de ser estructural i persegüim, precisament, l'enfortiment del sector públic i arribar a aquest quinze per cent d'habitatge protegit permanent. Per això necessitem més solar, més sòl públic –públic, com li deia; per tant, mantindrem la titularitat pública de l'habitatge i de la construcció–; accelerar, també, la transformació de sòls residencials per a ser destinats a habitatge de protecció oficial; reduir els temps a aquest compromís de reduir en un cinquanta per cent els tràmits administratius, que en aquests moments estan situats en cent mesos, és totalment inassumible. Des que tenim el sòl fins que la família entra per la porta, cent mesos. Reduirem al cinquanta per cent, com li deia. I una línia de crèdit destinada a finançar promocions d'habitatge, la més important que mai s'hagi vist a Catalunya: 1.100...

El president

Se li ha acabat el temps.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

...milions d'euros destinats a habitatge protegit.

El president

La següent pregunta és sobre les mesures per pal·liar l'impacte sobre els usuaris de rodalies del tall de les vies a Roda de Berà.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a pal·liar l'impacte sobre els usuaris de rodalies del tall de les vies a Roda de Berà

310-00006/15

I la formula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez, del Grup Parlamentari Comuns.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Consellera, també m'alegro que s'estreni parlant de rodalies i parlant dels trens, perquè ha de ser també una prioritat d'aquest Govern. Perquè, ara per ara, fer servir rodalies per anar a treballar és un acte de fe diari per a milers de persones a Catalunya: trens que arriben tard o que directament no passen, vagons plens, males informacions als usuaris... El servei de rodalies avui dia és un desastre i hi ha molta feina a fer.

Més enllà de si el servei el presta Renfe o si li correspon a Adif el manteniment i les inversions, cal recordar que el titular del servei és la Generalitat i que, per tant, el Govern pot fer i hauria de fer molt més del que està fent. Exerceixin les seves competències i desenvolupin el pla de rodalies, sí, però mentrestant no deixin de fer les accions urgents que són necessàries.

No hi ha sincronització entre els busos i els trens. Per tant, la gent quan arriba a l'estació agafa el primer tren que passa per allà i les usuàries de les estacions intermèdies no poden pujar perquè es troben els combois absolutament plens. La manca de proves prèvies en la línia de Picamoixons ha provocat que els ciutadans i ciutadanes de Reus estiguin trigant més de tres hores en fer el trajecte Reus-Barcelona. Ahir mateix es van anunciar busos entre Reus i Sant Vicenç després de quinze dies de tortura i que el Ministerio de Transportes es comprometés amb el Grup Parlamentari Plurinacional de Sumar al Congrés dels Diputats a posar-los en marxa aquesta setmana, a partir de la demanda també de la Plataforma de Dignitat a les Vies. No tenim clar, per això, si la Generalitat, el Govern, ho havia demanat directament també a Renfe.

Però el cúmul de despropòsits és colossal amb la posada en marxa d'aquest pla alternatiu a causa de les obres del Corredor Mediterrani a la línia Tarragona-Barcelona. Hem de recordar que la línia de mitja distància amb més usuaris de tot l'Estat espanyol és aquesta mateixa, la línia Tarragona-Barcelona. I és, ara per ara, també, la més desatesa. La gent ha de fer una jornada laboral completa per poder arribar a treballar. Les informacions són errònies als panells informatius; per exemple, durant dos dies seguits s'ha indicat que a Castelldefels, s'havia de baixar per agafar un bus a Sant Vicenç de Calders, però no hi havia cap bus. La gent va haver d'agafar el tren fins a Vilanova i, d'allà, taxis fins a Sant Vicenç de Calders. Ahir mateix, a les cinc de la tarda, en hora punta, trens de tres vagons de rodalies entre Barcelona i Sant Vicenç. No entenen que la gent no s'ho mereix, això?

Ajustin, si us plau, aquest pla alternatiu per dignificar l'ús del servei per part dels usuaris habituals durant el tall i treballin per a un país de trens. Quines mesures urgents concretes pensen dur a terme?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, president. Efectivament..., senyor Mijoler, vostè i jo tindrem un diàleg difícil físicament, eh?, diguéssim (*la consellera s'ha de girar molt per veure l'escó que ocupa el diputat*), però, en tot cas, li agraeixo la pregunta perquè, efectivament, aquest és un altre dels grans reptes, doncs, que té aquest Govern.

Som conscients de l'impacte que té, doncs, aquest tall i, per tant, el transport alternatiu sobre els usuaris. I precisament per això ens vam comprometre a fer un seguiment diari des del territori jo mateixa i el secretari de Mobilitat per veure quines millores podíem anar implementant. El Govern està col·laborant amb Renfe, amb Adif, perquè l'impacte d'aquestes obres sigui el mínim possible, com li deia, als usuaris del tren entre Tarragona i Barcelona.

Vostè sap que aquest tall ferroviari s'emmarca, però, en les obres del Corredor Mediterrani, unes obres que estan afectant el túnel de Roda de Berà i quatre estacions. Són les obres més complexes que hi ha hagut mai a Catalunya en millora de serveis ferroviaris en les últimes dècades, però també són obres imprescindibles perquè tenen la funció de millorar les connexions de Catalunya cap a Europa i també del propi servei de rodalies.

Aquest tall té una previsió de cinc mesos, com vostè sap; sabem que afecta un volum important de persones en el seu dia a dia. No hi ha una argumentació que pugui fer que aquesta pèrdua d'arribar tard a casa, de perdre temps sigui patit amb menys intensitat, és així; però aquest seguiment diari ens ha de permetre, com li deia, anar aplicant aquestes millores, algunes d'elles –vostè m'ho demanava–: reconfiguració dels serveis de regionals i rodalies entre Sant Vicenç de Calders i Barcelona amb serveis cada trenta minuts, un servei alternatiu que està oferint 38.000 places diàries, s'han acceptat busos directes a Tarragona i a Reus –és un anunci que ja varem fer alguns dies cap a Barcelona–, hem millorat la comunicació, la senyalització dels accessos al servei d'autobús, i la instal·lació de carpes per als usuaris. Però Catalunya necessita reformes estructurals i no amaguem de cap manera que creen problemes i distorsions, però com li deia, estem amb aquest seguiment diari per minimitzar al màxim possible aquestes afectacions als usuaris.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

M'alegro que facin aquest seguiment diari perquè efectivament, cal cintura. No podem desmotivar una de les línies –com deia, la més utilitzada de l'Estat– perquè la Catalunya d'avui no pot ser un país on la gent deixi precisament d'anar en tren per tornar a la carretera, com de la mateixa manera no pot ser el país que desatén la xarxa ferroviària per apostar per faraonismes aeroportuaris. No podem retrocedir al segle XX, volem avançar cap al 2030. Prioritzin el que necessita la gent (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Se li ha acabat el temps.

Lluís Mijoler Martínez

Això és... (El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica

(Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, senyor Mijoler, només per insistir que aquestes inversions dels propers anys són tan importants com imprescindibles per a Catalunya. Són justes per al nostre país i permeten que un dia la gent afectada per aquest tall –per aquest i pels altres que vindran– puguin tenir la xarxa que Catalunya i que la nostra ciutadania mereix.

El president

La pregunta que consta com a punt 14, sobre les prioritats de política de salut, ha estat posposada per a la sessió plenària vinent.

Pregunta al Govern sobre la política fiscal

310-00013/15

La següent pregunta fa referència a la política fiscal, i per formular-la té la paraula el diputat Juan Fernández Benítez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Consellera, Catalunya és, a dia d'avui, la comunitat autònoma d'Espanya amb la pressió fiscal més alta, amb el major nombre d'impostos i amb els impostos més «gravosos», i també amb les bonificacions a les famílies significativament més baixos, fet que penalitza i redueix la capacitat econòmica de les famílies i del conjunt de catalans. Ja sabem de la seva crítica a les comunitats autònomes i de la crítica del seu Govern de les comunitats autònomes que baixen els impostos, però recaptin més, ja sabem també que la senyora..., la consellera Paneque va anunciar una pujada d'impostos amb relació al cànon de l'aigua, però volem saber, en definitiva, i amb detall, amb concreció, quina és la seva política fiscal.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Bon dia, diputat. Doncs, en fi, crec que saben vostès de sobres que la nostra política fiscal..., la política fiscal, en definitiva, és una eina, una política de redistribució de la riquesa; segurament aquí nosaltres i vostès no coincidim. Redistribuir la riquesa per reduir desigualtats –aquest és el nostre objectiu–, reforçar l'Estat del benestar: que tinguem una bona educació, una bona salut, unes bones infraestructures –ara que parlàvem de rodalies–, i per tant és important que la nostra política fiscal vagi i reflecteixi això. Vol dir que qui més guanya, qui més té, qui més hereta, qui més contamina, pagui més; perquè d'aquesta manera tindrem una recaptació que ens permetrà redistribuir la riquesa i generar menys desigualtats. Aquesta és la nostra política fiscal, és la que hem defensat, hem explicat i posarem en marxa i continuarem mantenint els propers anys.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Sí, consellera. Nosaltres no entenem com la «redistribució de la riquesa» el carregar als ciutadans l'esforç fiscal que ha de fer, al final, una administració pública. No podem carregar en els sous i en l'economia dels ciutadans allò que no fa l'Administració. No podem carregar als ciutadans aquella irresponsabilitat i aquella inoperància de l'Administració pública. Nosaltres hem de donar oportunitats i hem de fer que els catalans paguin menys impostos; si els catalans paguen menys impostos, tindran més possibilitats de crear més riquesa i, per tant, es podrà redistribuir aquesta riquesa.

Miri, nosaltres creiem que Catalunya no pot seguir castigant els catalans amb aquests impostos absolutament abusius. Nosaltres creiem que Catalunya ha de revertir aquesta situació d'injustícia amb els catalans.

I miri, hi ha dos camins: primer, baixar impostos. Som la comunitat autònoma amb més impostos propis, això és una qüestió surrealista; i, després, el que hem de

fer és fer una auditoria dels comptes públics de la Generalitat, perquè nosaltres tenim la ferma convicció de que a Catalunya no s'estan gestionant els recursos públics amb la diligència que s'haurien de gestionar. Per tant, aquí està la primera mesura que nosaltres els hi recomanem per descarregar, en aquest sentit, les famílies i el conjunt dels catalans en el sentit de la càrrega fiscal.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Miri, senyor Fernández, no parli vostè de les «famílies»; parli vostè dels «rics». Vostès el que volen i el que fan és baixar els impostos als rics; això és el que fa, per exemple, la Comunitat de Madrid, que abaixa els impostos als rics: el 0,5 de la població que té i que concentra el dinou per cent de la riquesa de tot Espanya. Això és el que fan vostès; nosaltres defensem les famílies. Sí; miri, l'impost de successions. Sap quanta gent el paga a Catalunya? Un 0,5 per cent de la població –un 0,5 per cent de la població–; no enganyin –no enganyin. Nosaltres el que volem és que aquell qui més té sí contribueixi més a la distribució de la riquesa. I vostès el que fan és baixar els impostos als rics, que és el que fa a Madrid. Sí, sí, exactament. *(Remor de veus.)*

El president

Silenci, si us plau...

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

I les dades no són meves ni de l'institut, són de l'Institut d'Investigacions Econòmiques de València i de tants altres estudis i informes que diuen clarament això. Per tant, vostès el que fan és sempre pensar, actuar, governar per als rics. I nosaltres el que fem és pensar, actuar i governar per a tothom. Aquest govern de tothom que seu en aquests escons de l'hemicicle. Per tant, a mi m'agradaria que vostès també, quan parlen, ho fessin amb una mica més de criteri. Si hi ha algunes coses a revisar, alguns ajustos a fer, per millorar o per facilitar l'activitat econòmica, ho farem, clar que sí, però el que està clar és que nosaltres governem per a tothom, per generar riquesa i redistribuir-la. I vostès el que fan *només* és baixar els impostos als rics, perjudicant la desigualtat que hi ha a Espanya i en alguns casos a comunitats com Madrid.

Moltes gràcies.

El president

La pregunta sobre les garanties del dret a l'avortament la formula la diputada senyora Tània Verge Mestre...

Pregunta al Govern sobre les garanties del dret a l'avortament

310-00007/15

...del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Consellera, permeti'm que comenci la meua intervenció amb un rebuig que segur que compartim, que és el fet que el PP promogui una cimera anti-avortista al Senat que reuneix polítics..., expolítics d'aquesta formació i de partits d'extrema dreta d'arreu del món. Diputats i diputades del PP, és vergonyant utilitzar una seu parlamentària per negar el dret al propi cos de les dones.

Però, consellera, també a Catalunya s'estan duent a terme campanyes internacionals antidrets davant diversos centres on es realitzen interrupcions voluntàries de l'embaràs a Barcelona i a Tarragona. Com pensa actuar el seu govern per aturar aquest assetjament contra les dones i les professionals?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Núria Parlon Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president de la Mesa. Membres de la Mesa, molt honorable president, diputats, diputades, també membres del Govern, personal d'assistència al Parlament, mitjans de comunicació i persones que estan seguint la sessió de control. Diputada, com bé sap, els moviments antiavortistes en aquest inici d'any ja van intentar fer manifestacions davant de les clíniques avortistes a Barcelona, Tarragona i altres indrets de Catalunya.

Aquí la Direcció General d'Administració de Seguretat va prendre una decisió molt coherent, i avalada pel Tribunal Superior de Justícia amb una sentència de quaranta planes, que no és que no es pot recórrer, que defensa clarament el dret dels professionals i de les dones a avortar i, per tant, des del Departament d'Interior continuarem, amb la mateixa determinació, defensant un dret que és constitucional: el dret de les dones a poder avortar i, evidentment..., els professionals a no sentir-se intimidats en la realització de la seva feina.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Tània Verge Mestre, del Grup Parlamentari d'Esquerra.

Tània Verge Mestre

Clar, li agraeixo el recordatori de la tasca del govern republicà. Més enllà de en matèria d'interrupció voluntària de l'embaràs, d'enfortir l'acompanyament, l'atenció a l'IVE i garantir-ne l'accés amb els dos mètodes en totes les regions sanitàries, el Departament d'Interior i Igualtat i Feminismes vam treballar en una resposta diligent, que és la mesura..., o va en la línia del que vostè comentava, per tal que grups ultracatòlics com els que actualment s'estan aplegant davant les clíniques amb aquesta campanya internacional antidrets, «40 dies per la vida», doncs no poguessin fer-ho impunement. Es va aprovar una resolució d'Interior que establia un perímetre de seguretat davant els centres, per tal de garantir que les dones i les professionals no haguessin de veure les pancartes ni tampoc sentir les proclames.

Però és que des de fa unes setmanes aquests grups ultracatòlics s'estan tornant a aplegar davant diversos centres de Barcelona i Tarragona, i això no va de dret a manifestació, tampoc va de llibertat de religió, perquè de centres on resar en aquestes ciutats n'hi ha centenars, i tampoc es requereix una denúncia de les afectades. Per tant, recordant que aquest assetjament davant els centres és delictiu –així ho recull el Codi penal–, al marge de quanta gent participi en els actes ofensius, intimidatoris o coactius que menyscaben la llibertat de les dones que *volen* exercir el seu dret a la interrupció voluntària de l'embaràs i també de les professionals que hi treballen, –hi insistim– actuïn ja per aturar aquest assetjament.

El president

Per respondre té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Diputada, no hem deixat d'actuar. De fet, estem mantenint els mateixos criteris que va establir en el seu moment la Direcció General d'Administració –tal com li he explicat– de Seguretat, i, a més, estem avalats i avalades pel Tribunal Constitucional, que avala les reformes penals que es van fer davant aquelles persones que es dediquen a intimidar les dones quan exerceixen el seu dret a l'avortament.

Per tant, tant la conselleria de Feminismes com la conselleria..., en aquest cas, i el Departament d'Interior, en les tasques que ens toquen, continuarem treballant de la mateixa manera que va determinar la DGAS, perquè no pot ser d'una altra manera,

perquè així ens interpel·len els tribunals –ja l'hi torno a explicar–, la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de quaranta pàgines, que va avalar la decisió en aquell moment de la Direcció General d'Administració de Seguretat i, posteriorment, la reforma que es va fer al mes de maig, que va ser també avalada –en aquest cas, reforma penal– per perseguir aquelles persones –avalada pel Tribunal Constitucional– que es dediquen a impedir que les dones puguin exercir el seu dret a l'avortament amb llibertat.

I, per tant, aquests moviments que intenten manifestar-se davant de les clíniques seran perimetrats per part del Departament d'Interior, tal com va establir la DGAS, i s'evitarà que en tot moment puguin interrompre el dret de les dones ni incomodar-les en l'exercici dels seus drets i les seves llibertats. A més, fins i tot aquella sentència –si ho recorda i la vaig llegir– de quaranta pàgines, remarcava clarament que encara que siguin...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...menys de vint persones.... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre les infraestructures viàries dels Pirineus

310-00008/15

La següent pregunta és sobre les infraestructures viàries dels Pirineus, i la formula el diputat senyor Josep Vidal Bringué, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep Vidal Bringué

Gràcies, president. Consellera, té el govern del PSC la intenció de donar continuïtat als compromisos del govern d'Esquerra Republicana relacionats amb el desenvolupament de les infraestructures viàries del Pirineu?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat Vidal, sí; efectivament, la millora de les infraestructures viàries als Pirineus, especialment a través del conveni de l'Eix Pirinenc i de la carretera nacional 260, és absolutament crucial per tenir una mobilitat eficaç i segura a la regió, i en aquest sentit, i mantenint precisament els acords que ja hi havia amb el Govern anterior, Estat i Generalitat han compromès una inversió de 260 milions d'euros, amb aquesta encomanda, que es va portar a aprovació al Consell de Ministres el passat 8 d'octubre.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Vidal Bringué.

Josep Vidal Bringué

Consellera, les comarques del Pirineu, tot i viure-hi un dos per cent total de la població catalana, representem prop del vint-i-vuit per cent de la seva superfície. Davant la singularitat que presenten i els reptes compartits, el Govern d'Esquerra

Republicana va impulsar diverses actuacions amb l'objectiu de generar oportunitats per a les persones que hi viuen, treballen, i contribuir així a un futur pròsper, sostenible i genuí.

L'estratègia Pirineu n'és un exemple concret, però també ho són, pel seu abast geogràfic, l'estatut de municipis rurals o l'agenda rural de Catalunya. Precisament, fent referència a les oportunitats i conscients que el tren no sempre pot arribar a tot arreu, és imprescindible garantir el dret a la mobilitat en aquestes comarques i fer-ho habilitant unes infraestructures viàries més segures, còmodes i accessibles.

En aquest sentit, vull referir-me a dues connexions viàries de gran importància per la bona comunicació dins del mateix Pirineu, però també entre el Pirineu i la resta de Catalunya. Per una banda, l'eix de Comiols: fa més d'un any que va entrar en funcionament la variant d'Artesa de Segre i era previst que aquesta tardor es licités el tram entre Artesa de Segre i Vall-llebrera per un import de 21 milions d'euros. El compromís del Govern republicà era que cada any es pogués fer un nou tram fins a arribar a l'alçada d'Isona i Conca Dellà.

Per altra banda, i pel que fa a l'eix Pirinenc o la nacional 260, la consellera Capella va desencallar amb el ministeri la millora d'aquesta via, la major part en trams de la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran, per un valor de 260 milions d'euros. Ara l'Estat espanyol n'ha autoritzat el conveni i resta pendent consensuar l'inici dels treballs.

Consellera, el Pirineu ha fet passos endavant. Ara depèn de vostès que no els torni a fer enrere. I conscients de l'aposta del Govern republicà per l'execució de les infraestructures viàries al Pirineu, després d'anys de molts anuncis i pocs fets, ens pot detallar concretament quines intencions té el Govern del PSC en relació amb aquestes dues infraestructures?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Doncs miri, senyor Vidal, li dono alguns detalls: a mitjà termini, diferents actuacions centrades en la rehabilitació del ferm i l'increment de la seguretat viària. De fet, aquesta és una demanda del propi territori.

En el marc de les inversions per millorar les infraestructures viàries dels Pirineus hem planificat diverses actuacions de millora de l'N-260 i l'eix de Comiols. A l'eix de Comiols hi ha una inversió de 175 milions d'euros, que millora aquesta carretera en diferents i en diversos trams. Com vostè deia, ha finalitzat la variant d'Artesa de Segre, amb una inversió de 5,7 milions d'euros.

Pel que fa a la resta de l'eix de Comiols, la primera fase inclou l'ampliació i millora de sis quilòmetres de la carretera L-512, amb un pressupost de 21 milions d'euros i un període d'execució previst de divuit mesos, i la previsió és licitar aquestes obres el primer trimestre del 2025.

Al segon i tercer tram, Vall-llebrera - Folquer i Folquer - Isona i Conca Dellà, els projectes en aquests moments es troben en redacció. També estan en curs els projectes per la protecció davant d'allaus a les carreteres C-28 i C-142b, amb una inversió de 15 milions d'euros fins al 2030.

Per tant, ja veu que hem iniciat la definició de les actuacions, per incloure en aquest pla d'actuacions, que concretarem amb el territori. I en aquest sentit és important comptar amb els municipis, amb l'opinió dels alcaldes i alcaldesses. I estic segura que, amb vostè, seguint del territori, doncs tindrem oportunitat de parlar-ne i d'acordar les diferents actuacions.

Gràcies.

El president

La següent pregunta, sobre el problema de la multireincidència i el dèficit de jutjats...

Pregunta al Govern sobre el problema de la multireincidència i el dèficit dels jutjats

310-00001/15

...la formula el diputat senyor Joan Garriga Doménech, del Grup Parlamentari VOX en Catalunya.

Joan Garriga Doménech

Sí; gràcies, president.

Senyor conseller, ¿cómo van a afrontar el problema de la multireincidencia y el retraso en los juzgados?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Doncs tenim previst afrontar-ho tal com vaig explicar en la primera compareixença en comissió: fent en primera instància un pla de xoc de mirada curta i després un pla complet de legislatura.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Bé, conseller, pocas palabras y pocas concreciones. Cataluña tiene un grave problema: en lo que llevamos de 2024, 2.600 delincuentes han sido detenidos 1.620 veces por cometer 4.676 delitos; más de cinco mil delincuentes multireincidentes siguen libres, y un delincuente puede llegar a ser detenido hasta setenta y cuatro veces –setenta y cuatro veces– sin pasar por la cárcel. Y, por cierto, ocho de cada diez son extranjeros.

Y tenemos un grave problema en los juzgados. La policía los detiene –bien, cumplen con su trabajo, lo hacen bien–, pero quedan enseguida en libertad, entran por una puerta y se van por otra. Y no por culpa de los jueces, por culpa de las leyes y de la falta de medios en los juzgados.

El colapso en los juzgados es total. Tenemos casi trescientas vacantes por cubrir de jueces y letrados de la Administración de justicia. Estamos llenos de sustitutos y de interinos. Y los juicios por delitos leves, que se tienen que celebrar en quince días, se retrasan hasta quince meses, casi dos años. Y luego nos quejamos de que se les aplique el atenuante por dilación indebida.

En definitiva, tenemos malas leyes, pocos juzgados, no cubiertos y sin medios. Y los delincuentes multireincidentes acaban en la calle y siguen delinquiendo. ¿Responsables? Los socialistas, ustedes y los separatistas, que llevan décadas gobernando la Generalitat de Catalunya con estas competencias en justicia.

Por eso VOX propone, y lo propusimos y ustedes votaron en contra la pasada semana, para acabar con la multireincidencia y con la lentitud en la justicia cinco cosas: respetar la autoridad de la policía, modificar el Código Penal y endurecer las penas, crear nuevos juzgados de lo penal, dotar de mejores medios a los jueces y expulsar de España a los multireincidentes extranjeros.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica

(Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, primer algunes dades per situar el problema en els seus termes. Catalunya, d'entrada, té menys jutges per cent mil habitants que el conjunt d'Espanya. Aquesta és una dada objectiva, la deia, la recordava just divendres passat el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Catalunya té una taxa de litigiositat més gran que el conjunt d'Espanya, superior, som la quarta comunitat en aquest sistema. Té, i això ho ha reconegut vostè i crec que és una feina ben feta que s'ha fet..., s'ha incrementat el nombre de cossos policials i d'agents policials –Cos de Mossos d'Esquadra, Guàrdia Urbana de Barcelona i policies locals–, que fan bé la seva feina, i això s'ha de posar també en valor. Té una taxa de mobilitat important, en els jutjats de Catalunya. I, per tant, tot això fa que haguem generat un coll d'ampolla en l'àmbit judicial. D'aquí les propostes que nosaltres, en definitiva, volem fer.

Però, fixin-se, per avançar en el que és aquest pla de xoc per contenir, en primer lloc, això i tenir una visió de legislatura per ressituat les coses en els seus termes, el plantejament de fons és que hem de fer, per dir-ho d'una manera molt simple, el que es va fer amb la policia l'anterior legislatura, que és més dotacions policials. Ara toca amb els jutges.

Alguns de vostès potser recordaran aquella frase de «mestres, metges, mossos». Ara hi haurem d'afegir una altra emma, que és la de «magistrats», perquè ens fan falta, perquè al final d'aquest circuit, de tothom que fa la feina ben feta, ens cal, doncs, aquesta darrera part.

Què és el que hem fet fins ara? Hem parlat, evidentment, amb tots els agents que hi interlocuten –fixi's que cap d'ells té l'última ni l'única paraula–, amb el TSJ, perquè és qui ha d'identificar quan falten; amb el ministeri, perquè és qui ha d'assignar els jutges; amb el Consell General del Poder Judicial, perquè és qui ha d'avaluar finalment la proposta, i internament amb nosaltres, Govern de la Generalitat, perquè hem d'identificar, i tenim ja identificats, els llocs on podem enquibir aquests nous òrgans judicials que són imprescindibles.

On passem, en aquest circuit? Doncs hem tingut converses amb totes les parts. En breu anunciarem el contingut del que és aquest pla de xoc, que incrementarà els recursos judicials. I també tindrem no només una mirada de conjuntura, sinó una mirada de legislatura, que és el que vaig intentar explicar amb una mica més de dos minuts i mig de temps en la compareixença.

Gràcies.

El president

La pregunta sobre les polítiques de foment del coneixement i de l'ús del català...

Pregunta al Govern sobre les polítiques de foment del coneixement i de l'ús social del català

310-00003/15

...la formula la diputada senyora Imma Ferret Raventós, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades, molt bon dia. Honorable conseller senyor Vila, la situació actual de la llengua catalana es deriva no pas d'una sola causa, sinó d'una multiplicitat de factors sovint entrellaçats, entre els quals n'hi ha de polítics, legals, econòmics, demogràfics o culturals. Alguns

d'aquests factors tenen origen en realitats estrictament catalanes, mentre que d'altres es deriven de dinàmiques d'abast espanyol, europeu o, fins i tot, mundial.

En el document de situació del català, occità aranès i llengua de signes catalana, que des del Departament de Política Lingüística es va presentar el passat mes de setembre es fa una anàlisi de com es troba actualment el català, exposant els reptes als quals s'enfronta.

A l'hora de sintetitzar els principals reptes per la llengua, en primer lloc, podem enumerar els de la natura jurídica i política. El català ha assolit un grau de reconeixement oficial elevat. És evident, però, que aquest reconeixement no és encara ple, tal com mostren els esforços en curs per assolir l'oficialitat a les institucions europees i el seu ús en les institucions centrals de l'Estat o a Catalunya mateix, on continua havent-hi dificultats objectives a l'hora d'exercir aquesta oficialitat en àmbits com la justícia, la salut o drets socials.

Un segon front de reptes es deriva de les dinàmiques socioeconòmiques del país i les seves conseqüències sociodemogràfiques, on els diferents corrents immigratoris han transformat substancialment la realitat social del país.

I una tercera font de reptes per la llengua és la que s'origina en els avenços en el món de les tecnologies, la comunicació i l'audiovisual.

No cal dir que totes aquestes circumstàncies es produeixen en un context sociolingüístic marcat de manera determinant pel fet que el català comparteix oficialitat, usos, coneixement i espais amb el castellà, una de les llengües que té més parlants i més suports de tot tipus i arreu del món.

Davant d'aquests reptes, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ens agradaria saber quin és el capteniment del Govern en relació amb les polítiques de promoció del coneixement i de l'ús social del català.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, diputada Ferret, efectivament, els reptes per al català, tant en termes de coneixement com d'ús, són al centre de la nostra conselleria i els pensem afrontar a partir de cinc línies principals de treball.

La primera de les línies de treball és la línia d'estendre el coneixement de la llengua, perquè si no hi ha coneixement de la llengua és impossible utilitzar-la. Per tant, aquest repte, que prové de fonts de natura diversa, de moviments de població, de deficiències històriques que havíem tingut pel que fa al sistema d'ensenyament de la llengua, l'estem afrontant des del pla de xoc a l'ensenyament, el foment de l'ensenyament a les persones adultes.

En aquest pla de xoc, estem revisant les formes d'inscripció, per exemple, als cursos del Consorci per a la Normalització Lingüística, estem revisant la distribució dels cursos i, per descomptat, pretenem rellançar el consorci per tal que sigui el pal de paller de l'ensenyament de la llengua per totes les persones adultes que ho necessiten.

En segon lloc, tenim un segon objectiu que és fer fàcil l'ús de la llengua. I per fer fàcil l'ús de la llengua, hi ha dues línies de treball principals. La primera de les línies de treball és fer accessible l'oferta de productes en llengua catalana. Posarem un exemple concret. Si per accedir a veure una pel·lícula en llengua catalana hem de fer cent cinquanta quilòmetres, vol dir que l'oferta en llengua catalana no és accessible a la població. Hem de treballar, per tant, per resoldre aquest tipus de problemes.

Però, per una altra banda, per fer fàcil l'ús del català, necessitem també entrar en el món del comerç, en el món de l'empresa. Cal aconseguir que els ciutadans se sentin impellits, se sentin convidats a utilitzar la llengua catalana. I per això, ara ma-

teix, per exemple, ja estem treballant en el pla de foment de la llengua catalana en el comerç.

Hi ha una tercera línia, per descomptat, que és la línia dels usos institucionals. Si algú ha de donar exemple pel que fa a l'ús de la llengua, són les institucions pròpies d'autogovern de Catalunya, per dos motius: d'una banda, perquè el català és la llengua pròpia de Catalunya, però, d'altra banda, per una altra qüestió essencial, i és que per les persones que venen, que arriben... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'Esport 360

310-00004/15

La següent pregunta fa referència a l'esport. La formula el senyor José Ignacio Aparicio Ciria, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

José Ignacio Aparicio Ciria

Hola, bon dia. Gràcies, president. Conseller, en la seva compareixença davant la Comissió d'Esports va desglossar els principals objectius de la seva conselleria. Mai abans havíem tingut una conselleria d'esports i estem molt contents..., molt contents de tenir-la, evidentment. Les expectatives que s'han creat són altes, molt altes, i més tenint en compte tot el que comporta aquest ampli sector i pel que suposa de reconeixement per a l'esport i l'activitat física.

Va apuntar solucions per a problemes endèmics, com és la inversió en equipaments esportius a través d'un pla de xoc per millorar instal·lacions obsoletes o que estan pendents d'una necessària adaptació. Va assenyalar com a objectiu prioritari la millora de la coordinació entre els diferents actors que participen en l'esport català i, sobretot, de com optimitzar els processos administratius, un objectiu del tot necessari a totes les administracions, però que en l'àmbit esportiu serà de gran utilitat per a les federacions, per clubs, entitats, ajuntaments, consells comarcals.

Va observar també totes les possibilitats i oportunitats que es poden generar a través de l'esport amb ocupació directa i indirecta, i el que pot suposar per generar riquesa i llocs de treball a través de la gestió i l'impuls d'infraestructures esportives. Va manifestar un fort compromís per promoure la igualtat i eliminar les nombroses barreres que dificulten l'accés de les dones al món de l'esport i va anunciar la necessitat d'una adaptació del marc legislatiu i normatiu que hauria de recollir, entre altres temes, la promoció de l'esport inclusiu, el suport a l'esport femení i la reconstrucció de les infraestructures esportives necessàries del nostre país.

I va assenyalar, amb èmfasi, com a proposta ambiciosa i molt interessant, l'Esport 360: una visió transversal posant l'esport com a element imprescindible per la salut, per l'educació, per la cultura, per la internacionalització, imprescindible també per l'economia, pel territori i com un element de cohesió i d'integració.

La pregunta que li fem des del nostre grup parlamentari és: quina és la previsió d'actuació del Govern amb relació a l'Esport 360?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, president. Gràcies, diputat. Bé, com vostè va dir i a la comissió ho vam parlar, els nostres tres grans eixos són, sobretot, la millora administrativa, el parc d'infraestructures amb aquest Pla de xoc i aquest Esport 360. Aquest Esport 360

per nosaltres ho és tot, no?, és com les polítiques esportives poden tenir incidència en tots els àmbits de la societat pel fet de que la millora individual i col·lectiva pugui ser una realitat. A grans trets, i com el temps..., no tinc gaire temps, sí que m'agradaria..., uns quants eixos de l'Esport 360, que nosaltres diem.

L'esport, de manera transversal, toca a tot arreu, però, fins i tot, estem parlant ja de polítiques a graus majors. Per exemple, esport i feminisme, una política que ja venia de la consellera anterior, en aquest cas de la secretaria anterior. Encara estem amb una bretxa amb el setanta-dos per cent de fitxes federatives que són masculines i aquí hem de treballar i tenim un treball per millorar.

Esport i salut, que estem amb la prescripció d'activitat física com a alternativa a una prescripció normal, per dir-ho. I la salut mental com també un altre eix, tant a la part de l'esport infantil, adolescent, com a la part d'acompanyament amb l'esportista ja més d'elit i, fins i tot, després de la seva carrera.

L'esport i educació, amb el que l'activitat física formi part de manera real i, fins i tot, augmentant part del que és l'horari escolar i les activitats escolars.

També l'esport i tot el tema d'integració social: espais on la gent es trobi, espais on la diferència entre classes socials no sigui gran i fer efectius aquí uns espais de trobada entre la societat.

També volem incidir molt en l'aspecte de progressió econòmica, turisme esportiu. Aquí tenim la part..., evidentment, tota la part d'esdeveniments esportius que han de ser sostenibles, i que ho tenim clar, però també de tota la indústria que està vinculada al món de l'esport, sobretot amb les tecnològiques que cada vegada estan més presents.

També, evidentment, tenim tota la part de la llengua, creiem que la part del català com a part de l'activitat esportiva, com a foment de l'ús del català dins de l'activitat esportiva, és essencial.

I l'última part, que també vostè ha esmentat i a la comissió en vam parlar, de tota la interacció que tenim amb ajuntaments..., amb el món local, ajuntaments, diputacions, federacions, consells. Tota aquesta part és essencial per nosaltres a l'hora de posar en pràctica totes aquestes polítiques.

N'hi han moltes més, segurament, però amb aquests eixos principals el que volem és que l'esport formi part de totes les polítiques socials, que formi part de la societat d'avui dia, perquè al final, en definitiva, que sigui una societat millor.

Moltes gràcies.

El president

La darrera pregunta al Govern és sobre la situació de la sequera que afecta el sector agroalimentari.

Pregunta al Govern sobre la situació de sequera que afecta el sector agroalimentari

310-00005/15

I per formular-la té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerri Tomàs, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Manel Ezquerri Tomàs

Bon dia. Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, president Illa... Bé, conseller Ordeig, la greu situació de sequera que afecta Catalunya està tenint un greu impacte en el sector agroalimentari, posant en risc diverses produccions de les explotacions agràries i les economies locals que en depenen. Economies locals que s'estructuren en base a un teixit d'empreses de serveis i comercials, les quals estructuren i necessiten en molts casos que les explotacions

agràries familiars funcionin i tinguin la rendibilitat òptima que a la vegada garantirà el relleu generacional que tots plegats desitgem.

Serà la millor motivació per a la nostra joventut veure que poden viure de la renda agrària en un sector modernitzat a nivell d'infraestructures i que els ajudi a facilitar la vida i assegurar les collites. En aquest sentit, des del nostre grup parlamentari, creiem que posar instruments per fer front a les sequeres que tenim i les que puguem venir serà la millor manera de lluitar contra el despoblament que pateixen molts municipis rurals. I, com sempre s'ha dit, l'aigua és vida.

Ens consta que el Govern ha activat un paquet d'accions i d'ajuts per pal·liar els efectes immediats d'aquesta crisi. Però en un moment tan crític és essencial garantir que aquests recursos arribin de manera àgil i efectiva als sectors més vulnerables i a les comarques més afectades. Principalment, el Priorat amb els seus cultius d'olivera i vinya i també la indústria enoturística, que se'n ressent molt quan estem en sequera en aquestes comarques.

Les preguntes serien, primer: podria detallar-nos, conseller, quines mesures específiques s'estan implementant per assegurar una distribució ràpida i eficient dels ajuts? I, segon: de cara a mitigar els efectes de futures crisis de sequera, que amb l'actual context de canvi climàtic poden ser més recurrents en el temps, quines actuacions estructurals preveu el departament per reforçar les infraestructures de regadiu, especialment també la modernització dels sistemes de gestió de l'aigua i l'adaptació a les condicions climàtiques canviants?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació
(Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputades, diputats. Bé, en primer lloc, deixin-me que faci un agraïment des del Govern de la Generalitat, un agraïment i una mostra de suport al conjunt del sector agroalimentari, agricultors, ramaders, pescadors, en la primera sessió de control d'aquest nou Parlament i posar-nos a disposició, com a Govern, de tots els grups parlamentaris i del conjunt del sector, com no pot ser d'una altra manera en uns moments especialment complexos.

També un missatge de reconeixement, de reconeixement al primer sector econòmic, el primer sector en exportacions –que estem batent rècords també en exportacions aquest 2014–, que garanteix aliments saludables i de qualitat a la població i que ajuda a fixar població al territori com cap altre sector econòmic i que també, indubtablement, és determinant per la lluita contra el canvi climàtic, però que porta tres anys de moltes dificultats pels temes que, evidentment, s'han comentat i que vostès coneixen.

Segon missatge que els hi vull fer arribar. Moments de gran inestabilitat, moments de canvi climàtic, moments de sequera persistent i que s'acumula en els darrers anys. Per tant, tenim grans reptes per davant que hem d'afrontar i que els veiem des del Govern amb preocupació, però alhora els hi demano que tots plegats donem un missatge d'optimisme i d'ambició per afrontar les solucions que ens han d'assegurar el futur.

Tercer missatge –i aquí vaig a la resposta del que em preguntava el diputat. Calen mesures urgents perquè ningú es quedi enrere, calen mesures també estructurals per evitar que depenguem també de les sequeres recurrents i del canvi climàtic. Mesures urgents. Els 70 milions d'euros a cultius afectats per la sequera, també amb simplificació administrativa, que tots els agricultors les rebran abans del 31 de desembre sense presentar un sol paper, sense presentar un sol paper, molt important; mesures d'acompanyament i d'ajuda per part de les oficines comarcals i del conjunt del sec-

tor als agricultors i als ramaders que ho estan passant malament; crèdits ICF que les properes setmanes els tirarem endavant; neteja de les zones cremades, per exemple, en l'incendi del Priorat i algunes estructures danyades.

Mesures estructurals. O modernitzem els regadius o no ens en sortirem. Gestió eficient de l'aigua i energia suficient perquè aquests regadius funcionin. Regadiu del Priorat: vam constituir una comissió de seguiment per tal de que fem un treball conjunt amb el territori afectat. I sobretot, innovació i talent. Necessitem formar el sector i noves innovacions i transferències tecnològiques perquè el sector sigui viable... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, conseller.

Interpellació sobre la política relativa a l'arribada i el repartiment de menors estrangers no acompanyats (posposada)

300-00001/15

Passem tot seguit al capítol de les interpellacions. I abans de continuar l'ordre del dia, i en relació amb el punt 6, els informo que el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, tal com estableix l'article 160.6 del Reglament, ha sol·licitat d'acord amb el Govern de posposar la interpellació sobre la política relativa a l'arribada i el repartiment de menors estrangers no acompanyats per tal que s'inclogui en l'ordre del dia de la propera sessió plenària.

Interpellació al Govern sobre la transformació i el millorament dels serveis públics

300-00003/15

Dit això, substanciem el segon punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la transformació i millorament dels serveis públics, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per tal d'exposar la interpellació té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president; consellers, conselleres, diputats i diputades. Avui, conseller Dalmau, li dirigeixo la meua interpellació a vostè, una interpellació que vol posar el focus del debat parlamentari en els serveis públics, la seva transformació i la seva millora. Hem d'abordar la transformació i el perfeccionament dels serveis públics aprofitant que Catalunya està començant una nova etapa de canvis i de noves formes de fer.

I per poder treballar en la Catalunya que els catalans i catalanes ens mereixem, necessitem que els serveis públics estiguin actualitzats a les necessitats, siguin àgils i moderns. Aquests juguen un paper essencial en la vida quotidiana de la ciutadania i en el desenvolupament del nostre teixit social i econòmic. Ara és el moment de construir un futur pròsper i just, i aquest es construeix a les aules, a l'atenció primària, en les places dels nostres pobles.

No es pot entendre una millora en els serveis públics sense la digitalització com a eix clau. L'Administració ha d'anar cap a una digitalització que aprofiti totes les eines i tecnologies existents i faci la vida dels ciutadans i ciutadanes més fàcil, més senzilla i més moderna. Però no hem de perdre de vista que hem de donar resposta a la bretxa digital dels més grans i ser una administració útil, l'Administració de tots, sense deixar ningú enrere, sempre amb la mirada posada en les necessitats de tots i totes els usuaris i usuàries.

Aquests serveis s'han de convertir en el motor de l'activació econòmica, el motor de l'activació política i social de Catalunya. Han d'estar al servei dels ciutadans i ciutadanes. Aquests han de fer possible que els ciutadans tinguin aquesta confiança en les institucions i això passa només per tenir uns bons serveis públics i de qualitat.

S'ha d'incorporar a l'Administració el principi de millora contínua. A Catalunya hi han més de dos-cents mil treballadors i treballadores que treballen per fer millor i més fàcil la vida dels ciutadans i ciutadanes. Si sumem les administracions locals, l'Administració general de l'Estat, el nombre total de servidors públics a Catalunya ascendeix a més de 368.000. Aquests són uns excel·lents servidors i servidores. L'Administració de Catalunya està reconeguda arreu del món pel seu prestigi i tots ells es mereixen poder donar el millor servei i la millor resposta dintre d'una administració moderna i àgil.

També des d'aquí vull aprofitar per felicitar els més de 3.700 aspirants que el passat 5 d'octubre van participar en les oposicions celebrades arreu de Catalunya. La seva voluntat de servei públic i de contribuir al benestar de la nostra comunitat és digne de reconeixement i d'admiració.

El passat 16 de setembre, fa justament un mes, conseller, vam poder escoltar la seva primera compareixença al Parlament, on ens va compartir els objectius prioritaris del Govern que corresponen a la conselleria de Presidència. En aquella intervenció, va destacar que s'ha d'obrir una nova etapa que té com a objectiu ambiciós liderar el que s'anomena «la tercera gran transformació de Catalunya». Aquesta transformació ha de ser un compromís ferm, amb un autogovern efectiu i al servei de tothom.

En aquest context, és fonamental treballar per enfortir els serveis públics. No podem oblidar que aquests serveis són la columna vertebral de la nostra societat; són els que ens garanteixen l'accés a l'educació, a la salut, la seguretat i el benestar social; són els que en moments de crisi s'han demostrat com a imprescindibles, mantenint la cohesió social i la solidaritat entre els ciutadans i ciutadanes. Per tant, la seva millora i la transformació han de ser una prioritat per a tots nosaltres.

El 7 d'octubre, conseller, vostè també va presentar en roda de premsa els objectius i les mesures de la reforma de l'Administració i els serveis públics, una feina que li agraïm, d'analitzar i posar el focus en un problema que des d'aquí al grup parlamentari, com li deia, li agraïem. Sabem que vostè és un gran defensor i convençut dels serveis públics, i així ho ha demostrat durant la seva trajectòria personal i laboral. En aquesta roda de premsa, va presentar un seguit de mesures que agrairia que poguéssiu, en seu parlamentària, explicar-les amb més detall.

Jo només n'anomenaré unes quantes. Vostè va parlar de simplificar l'accés a la informació. Va parlar de la creació d'un únic espai web de serveis amb relació a l'Administració de la Generalitat, de la creació d'un model d'acompanyament, de la millora contínua dels serveis digitals, d'actualitzar l'Acord de govern 29/2024, de la recuperació del prestigi institucional i de la transparència en els serveis. Entre totes les anomenades, voldria destacar, perquè creiem que és clau, la proposta d'eliminar la cita prèvia obligatòria i, així, garantir l'assistència i l'assistència presencial a qualsevol usuari. Com he dit en reiterades vegades, sense deixar ningú enrere.

Tots i totes hem de ser molt conscients que tot això és un procés gradual. És un pla molt ambiciós que hem de mirar amb una mirada llarga i de mitjà termini. La transparència, l'eficàcia, l'eficiència i la proximitat són valors que han de guiar aquesta transformació. Però podem confirmar una vegada més que s'estan posant els punts sobre els temes que més toquen les persones; tots i totes necessitem i utilitzem diàriament els serveis públics. No parlem només d'aquell moment d'anar a la finestra a pagar un impost o demanar un certificat; els serveis públics van molt més enllà. Parlem de transparència i de la seva digitalització; de fer dels nostres serveis l'excel·lència de la resposta a l'Administració dels catalans i les catalanes; de convertir-los, per fi, en els articuladors socials definitius. Però això no ho podran fer sols.

L'Administració necessita la societat civil, les entitats privades. Com deia abans, una altra vegada més, no podem deixar a ningú enrere.

També, no vull deixar de parlar dels joves, tantes vegades oblidats per l'Administració. Per això, les dos mil places de pràctiques professionals remunerades destinades a joves estudiants anunciades per vostè són una gran mesura que proporcionarà experiència professional al sector públic, aconseguint incorporar nous perfils professionals.

Parlava vostè, també, d'un pla de xoc. És fàcil d'entendre que tots aquests canvis tindran uns tempos que no sempre seran àgils o ràpids, per les seves característiques o peculiaritats. Crec que seria molt beneficiós per a tots i totes que ens poguéssim explicar com plantejarà aquest pla de xoc per poder actuar al més ràpid possible en aquesta gran transformació, en la tercera transformació de Catalunya.

En resum, la transformació dels serveis públics és un repte que hem d'afrontar amb determinació i compromís. Conseller, estem il·lusionats de que el canvi sigui real i que trobarem espais de treball i millora, sempre pensant en el benefici dels catalans i catalanes. Tornar a liderar no és només qüestió de voluntat, sinó que, conseller, és qüestió de necessitat.

Gràcies.

El president

Per respondre la interpellació, té la paraula el conseller Albert Dalmau Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades, diputada Martínez, deixin-me que els hi digui que per mi té un significat important intervindre per primera vegada en aquesta cambra, des d'aquest faristol, i fent-ho parlant dels serveis públics, d'aquesta columna vertebral de la nostra societat.

Com deuen recordar alguns dels diputats i diputades de la cambra, ja vaig tenir l'oportunitat d'explicar, avui fa tot just un mes, a la meua primera intervenció en la Comissió d'Afers Institucionals, la importància que aquest Govern dona als serveis públics del país.

I ho dic en present perquè en dos mesos i escaig que fa que aquest Govern ha començat a caminar, un dels primers acords que ha pres ha estat, precisament, l'estratègia que té a veure amb impulsar-ne la seva excel·lència. Ningú o pràcticament ningú, deixin-m'ho dir, dels que estem aquí qüestionem la necessitat d'uns serveis públics d'excel·lència, és a dir, uns serveis públics eficients, universals i que contribueixin a la generació de riquesa i cohesió social del nostre país.

Seré clar: defensar que l'economia funciona sense el sector públic o amb un sector públic reduït o empetitit és una visió molt antiquada de l'economia i del país –sé que encara, no obstant, n'hi ha alguns que s'emmirallen en les tesis d'Elon Musk. Tan antiquada com qui defensi que avui el sector públic pot seguir funcionant amb els paràmetres de dècades enrere o que els serveis públics s'han de valorar només per la riquesa que generen i no per l'impacte en la cohesió de la nostra societat.

I crec que a tots i totes els que estem aquí ens ve l'exemple de la gestió de la pandèmia de la covid; la capillaritat, arreu del territori, del sistema de salut i el compromís dels treballadors i treballadores del sector sanitari van ser un factor clau durant la pandèmia per salvar vides. Però, deixin-me dir, també vàrem copsar com el sistema de salut és la columna vertebral del nostre estat del benestar i, si m'ho permeten, la columna vertebral de la nostra democràcia.

Parlar dels serveis públics és parlar de més de 250.000 treballadors i treballadores, servidors i servidores públics, però moltes vegades tenim el risc de confondre'ls amb un nom abstracte. I m'agradaria recordar que són els 84.000 mestres que donen servei a les nostres aules i cuiden els nostres fills; dels 35.000 professionals del sector sanitari o dels més de 19.700 mossos d'esquadra, per donar-los algun exemple. A tots ells, el nostre reconeixement i el nostre agraïment.

Tanmateix, el Govern va acordar, la setmana passada, una estratègia per a l'impuls i la millora dels serveis públics, juntament amb un pla de xoc amb algunes mesures a curt termini. Ara m'hi referiré, però abans crec que és important preguntar-nos el perquè d'aquest acord. Ja m'ho han sentit dir diverses vegades: per prestigiar els serveis públics i perquè és un clam dels propis servidors i servidores públics i també de la ciutadania. No té sentit que un pagès a casa nostra dediqui més temps a omplir paperassa que a fer la seva feina i a cuidar el camp.

I també per protegir un dels béns més preuats que tenim com a societat. Recordin que els serveis públics són el patrimoni dels qui no tenim patrimoni. Aquest és un govern que defensa l'estat social, la justícia i la igualtat d'oportunitats i, per tant, creu en els serveis públics com en la millora per aconseguir-ho. Són el pal de palla de la nostra societat i, m'ho han sentit dir, són el pal de palla també de la nostra democràcia, tantes vegades qüestionada per alguns.

I com passa a totes les cases d'arreu del país, un cuida i protegeix el que més estima, el que més valora, al que més valor li dona. I és per això que transformar el nostre model d'Administració i de serveis públics vol dir cuidar-los. Estem parlant de transformar els serveis públics per protegir-los, transformar els serveis públics per cuidar-los. «Transformar-los» no vol dir minvar la seva qualitat. No trobaran en mi, ni en els meus companys del consell de govern ni en el nostre grup parlamentari, la intenció d'empetir la protecció que ofereixen els serveis públics. Ans al contrari, d'expandir-la.

Però també és obvi que l'Administració del segle XXI no pot funcionar amb els esquemes de fa dècades. Òbviament, els fonaments ens serveixen, però s'han d'actualitzar, s'han de reforçar. I «reforçar» no vol dir posar-hi més capes de ciment, més estructures o més càrregues. Significa poder-los alliberar i donar oxigen perquè puguin operar.

Vaig exposar en aquesta compareixença en la Comissió d'Afers Institucionals dotze prioritats sobre les que s'assenta aquesta transformació. Des de la simplificació normativa i dels processos per alliberar-nos d'alguns *corsés* normatius que ens hem imposat en les darreres dècades; per avançar en la digitalització integral de l'Administració pública, per tenir una Administració cent per cent digital; per garantir l'atenció presencial a la ciutadania; per consolidar l'ocupació pública de qualitat; per recuperar-ne el prestigi professional; per impulsar la direcció pública professional, tan necessària després d'alguns dels debats d'aquestes setmanes, o per avaluar-ne, no?, l'efecte de les seves polítiques, per dir alguns dels exemples.

I com ho farem? Intentarem combinar una agenda de transformació a mitjà i llarg termini i algunes qüestions que són de curt, de naturalesa immediata. En el mitjà i llarg termini, deixin-me que digui que és un plaer haver encarregat al doctor Carles Ramió que lideri la reflexió del grup d'experts per a la reforma i transformació dels serveis públics.

Els he de dir que, per sort, operem sobre una qüestió que ha estat llargament analitzada per tots els governs. Crec que no es tracta de seguir engreixant els calaixos, eh?, i les estanteries de l'Administració amb nous documents sobre com ha de ser una reforma que molts de nosaltres ja hi coincidim, sinó que ha arribat el moment de passar de les paraules als fets. I, per tant, li hem encarregat a aquesta comissió que ens acompanyi a generar aquest consens necessari per fer propostes concretes, per analitzar-ne el seu impacte i viabilitat i, sobretot, per calendaritzar-les. En els propers deu mesos ens faran arribar les seves conclusions i, per tant, podrem desplegar aquests dotze punts que els hi comentava.

No obstant, els he dit que el nostre repte és fer que això passi, eh?, que deixem de parlar d'aquesta anàlisi sobre com ha de ser la transformació dels serveis públics i passem de les paraules als fets. I els he dit que per fer-ho comptem amb el conjunt d'aquesta cambra, amb tots vostès, perquè sé que respon a un consens de moltes de les formacions polítiques, no només del Govern, i també perquè la reforma dels serveis

públics ha de comptar amb el conjunt del Parlament, no només perquè caldran modificacions legislatives, que en caldran, sinó també per la seva convicció, perquè volem que sigui una reforma duradora, de consens. I això només passarà si tots en som partícips i, com no pot ser d'una altra manera, també comptem amb els representants dels treballadors i les treballadores, amb els sindicats que els representen.

Però, alhora, no volem passar de llarg la necessitat d'actuar en el curt termini i, per tant, varem aprovar, en aquesta estratègia, un pla de xoc de mesures a curt termini i, tal com els deia, poder operativitzar aquelles coses que han estat tan i tan estudiades al llarg del temps.

Deixin-me començar per l'element de l'atenció presencial de qualitat, que els deia que era un dels punts essencials que hem de poder oferir a la ciutadania. Saben, i ho recordava la diputada, que és intenció d'aquest Govern garantir l'atenció presencial a la ciutadania i tenir en compte el seu impacte demogràfic. Això vol dir no deixar ningú enrere que necessiti ser atès a l'Administració pública. I, deixin-me que els ho digui, significa posar fi d'una vegada per totes a la necessitat de la cita prèvia obligatòria quan un ciutadà es dirigeix a l'Administració i a la seva ciutadania. Per tant, acabar d'una vegada per totes amb la cita prèvia obligatòria.

Saben que, en aquest àmbit, el Govern anterior va fer passes decidides per poder acabar amb la cita prèvia en el conjunt de la Generalitat. Li agraeixo a la consellera Laura Vilagrà la feina que va fer, però volem donar passes més ambicioses en aquest camí i, per tant, volem elevar aquesta normativa a rang de llei, és a dir, concebre l'atenció ciutadana, precisament, com un dret dels catalans i catalanes. I ho volem estendre no només al sector de la Generalitat, el sector públic de la Generalitat, sinó al conjunt de la resta d'administracions que operen a Catalunya.

Deixin-me, també, que els hi digui que necessitem fer passes sobre una qüestió molt determinant, que semblarà molt senzilla i a la vegada és tan complicada, que és la comunicació clara en el conjunt de l'àmbit digital. També amb caràcter prioritari i urgent, volem revisar el sistema de comunicacions de la Generalitat amb la ciutadania, amb l'objecte que sigui més clar. I això implica la pròpia comunicació del Govern, també com ens mostrem. Ens hem de fer entendre. I, si la llei diu que els ciutadans no necessiten un advocat per dirigir-se a l'Administració, ha de ser veritat. No té cap sentit que el primer que necessita una persona quan rep un escrit de qualsevol ens públic sigui una traducció planera per entendre què s'hi diu. Quan un ciutadà no entén l'Administració, el problema és d'aquesta i no del ciutadà. I el mateix passa amb l'enorme quantitat de pàgines web i amb l'ecosistema digital on tantes vegades hem replicat allò que passava en paper. La digitalització de l'Administració no pot suposar desinformació i, en tot cas, ha de servir per resoldre problemes i no per crear-ne.

Deixin-me que digui que també hem d'avançar necessàriament en recuperar el prestigi institucional d'allò que significa servir a l'Administració pública. És per això que hem anunciat que prendrem mesures, també, per ampliar la figura dels consellers independents en els consells d'administració de les empreses públiques, una figura tan, no?, normalitzada en les bones pràctiques de govern corporatiu en el conjunt de les empreses a la Unió Europea.

I en l'àmbit de l'atracció del talent, en els propers anys, bona part dels servidors i servidores públics, doncs, afrontem un greu problema en el seu relleu i necessitem generar noves vocacions. Necessitem que la gent jove del nostre país, aquelles persones que surten de les universitats o dels centres de formació professionals, vegin en servir el país des del sector públic una oportunitat. I és per això que crearem dues mil pràctiques professionals dirigides a persones joves que puguin incorporar-se a servir el país des dels serveis públics.

Els he enumerat algunes de les qüestions que formen part d'aquesta transformació dels serveis públics i només puc acabar estenent-los la mà a tots vostès. Els he dit: «Aquesta no serà només una tasca del Govern, és una tasca del país»; que ens

demana la societat, que ens demanen els servidors i servidores públics. Ens caldrà a tots nosaltres estar a l'alçada, i ja els ho hem dit «no ho podem fer sols, necessitem la seva ajuda» –vull dir-ho–: necessitem la seva ajuda. El país ens ho agrairà i servirem millor els ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies.

El president

La diputada Ivana Martínez no utilitzarà el seu temps per fer la rèplica.

Interpellació al Govern sobre els macroprojectes i el model de país

300-00005/15

Per tant, passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els macroprojectes i el model de país, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular. Per substanciar-la, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bon dia, consellers, conselleres, diputats i diputades. Comencem aquest primer Ple de legislatura ja amb interpellacions i hem decidit posar sobre la taula un tema que n'hem parlat molt sovint a la darrera legislatura i que creiem que cal tornar a posar sobre la taula, que és un debat que ve de molt lluny, però que entenem que cap govern s'ha atrevit a posar sobre la taula o, si més no, afrontar-lo com toca. I aquest és quin model de país volem per demà, quin país deixarem als que venen darrere nostre, si volem continuar amb les mateixes polítiques que ens han portat fins aquí, tirant endavant macroprojectes turístics, urbanístics, macroprojectes d'ampliacions d'aeroports, ports, carreteres –com el Quart Cinturó, la C-32 o la variant d'Olot, i moltíssimes més al llarg del país–, macroesdeveniments com la copa Amèrica o la Ryder Cup, o macroprojectes especulatius com el Hard Rock, i per no deixar-nos els macroprojectes energètics que porten cua en aquest Parlament ja des de fa uns quants anys.

Però ja que parlem de macro, deixi'm que comenci dient-li, consellera –ja ho sap, perquè li ho vam dir a la comissió–, que no compartim la decisió del Govern de crear aquesta macroconselleria de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, i li dic que ja que parlarem de macroprojectes li parlarem també d'aquesta macroconselleria. Sap que més d'un centenar d'entitats van demanar que es restituís el Departament de Medi Ambient en rang de vicepresidència, però vostès han preferit seguir la línia d'aquest macrodepartament i ja se sap que qui molt abraça poc estreny; si més no, el temps ens ho dirà.

Bé, per iniciar el debat, cal contextualitzar una mica en quin moment ens trobem. Com saben, tenim una llei del canvi climàtic aprovada el 2017 i que no s'ha desplegat en la seva major part; seguidament, el 2019 es va aprovar l'emergència climàtica a Catalunya, una declaració que també s'ha quedat en paper mullat al no desplegar les lleis pertinents i alhora vivim una realitat molt dura, no només a Catalunya, sinó al planeta. Estem vivint un escalfament global per sobre dels valors estimats –que ja eren dolents per si sols i estem molt per sobre– i això està repercutint greument al nostre país: amb onades de calor, fenòmens meteorològics violents, la sequera persistent o la desertització del sòl, entre altres qüestions. I no som a temps de revertir aquesta nefasta realitat, però sí que som a temps per fer els canvis necessaris per mitigar-la i adaptar-nos a la nova realitat, i un dels objectius..., reptes que tenim és reduir el cinquanta-cinc per cent de les emissions d'efecte hivernacle del 2030 amb relació a les del 1990.

I amb tot això que ara exposaré, que vostès, amb les seves polítiques, ens posen sobre la taula, per molt que intentin decorar-ho amb paraules com «sostenibilitat» o maquillant amb color verd..., el que ens indiquen és que volen continuar agreujant

la situació amb polítiques fòssils i contaminants, les mateixes que ens han portat a dia d'avui aquí.

Primer de tot, parlarem de la transició energètica. Saben que nosaltres defensem la necessitat que s'aprovi el Plater. Passen els anys, els diferents governs ens diuen que ja està a punt, però la realitat és que no s'està negociant al territori, no s'està negociant amb ningú, ni als consells comarcals, ni als ajuntaments ni amb les entitats ecologistes, i mentrestant –això sí–, una gran pluja, però no d'aigua, sinó de macroprojectes arreu del país: a la Terra Alta, al Segrià, a les Garrigues, l'Anoia, l'Urgell, el Priorat, l'Alt Camp, la Conca de Barberà..., macroprojectes a tort i a dret d'empreses que venen aquí a especular i a fer negoci de l'energia; empreses que al final tenen al darrere les grans famílies de sempre de Catalunya i de l'Estat espanyol, conjuntament amb els grans fons d'inversió, i són aquests, per tant, els que venen aquí a fer negoci. No vull sentir més, no volem sentir més el «ens faran la transició de fora», si ja ens l'estan fent des de fora i des de fa molt de temps ja la fan, aquests oligopolis, aquestes grans famílies, aquests fons voltors.

També cal parlar del Plemcat, un projecte, una plataforma experimental que, en una resposta que ens ha donat fa poc la consellera, ens diu que és prioritat per al Govern poder disposar dels primers aerogeneradors que permetin determinar la millor tecnologia i desenvolupament futur del parc marí, però en canvi no diu res del que li plantejem dels resultats sobre l'afectació a la biodiversitat. Això sembla que no preocupa a aquest Govern, tot i les alertes de molts científics del territori. Nosaltres no podem donar suport a aquest macroprojecte, es digui Plemcat i sigui públic, perquè l'únic que servirà, com ja veiem, no és per aturar el macroparc privat que vindrà seguidament, sinó que és per aplanar el camí a aquest macroparc. Aquest Plemcat no servirà per analitzar les problemàtiques mediambientals que pot ocasionar, sinó que l'únic que servirà és per aplanar el camí al futur macroparc eòlic marí a la Costa Brava, que estarà en mans privades. I des d'aquí dic que continuarem la lluita –des d'aquí, des del territori i des dels ajuntaments– per intentar aturar aquest macroparc i aquest model de renovables que en cap cas podem compartir.

I aquí arribem al tema de l'aigua i la sequera. Ens proposen més dessalinitzadores –algunes a l'Alt Empordà, per exemple, però no estan planificades ni sabem ben bé quan arribaran– però clar, darrere d'aquestes propostes que ens fan vostès, això vinculat amb la transició energètica..., saben el gran consum que tenen, aquestes macroinfraestructures. De fet, per exemple, la Tordera, amb l'ampliació, gastarà en un any 526 milions de quilowatts, equivalent al que gasten 150.000 famílies. I això només aquesta i vostès ens parlen de més i més dessalinitzadores. Bé, evidentment, això suposarà molts més macroprojectes energètics en mans de fons voltors i les grans famílies de sempre.

Aquest és el model que ens proposen en lloc de fer una política de l'aigua amb criteris de..., amb un canvi de gestió de l'aigua, que sigui sostenible i que realment sigui capaç d'adequar-se a l'aigua que tenim i no pas inventar-se eslògans fàcils: que no depenguem de l'aigua de la pluja. Escolti, això és un oxímoron: sostenibilitat i no dependre de l'aigua de la pluja, això no pot ser.

Pel que fa a l'aeroport, saben perfectament que estem en contra de l'ampliació de l'aeroport. Pensem que s'ha de planificar un decreixement de l'activitat aèria i aturar aquests grans projectes i plans d'ampliació d'infraestructures. I vostès el que fan és, primer de tot, activar la comissió tècnica entre governs per tirar endavant l'ampliació, però –això sí– poc els sentim parlar de les compensacions pendents que fa anys que no s'han executat de l'anterior ampliació. El que necessita el delta del Llobregat és un pla de regeneració dels espais naturals i no pas acabar-los de destruir. Però, més enllà de la protecció del medi, el debat hauria de ser si ens creiem l'emergència climàtica que patim i que l'única solució és reduir les emissions, i no pas ampliar aeroports i vols.

La copa Amèrica. Més de 70 milions d'euros públics ja han anat a parar a mans privades. L'acord signat entre la Generalitat i els organitzadors en preveia 30 i

estem a 70, quaranta dels quals, teòricament, primer havien d'anar a mans privades, però aquests havien d'aparèixer en mans privades, però aquests no han aparegut. Per tant, només hi han aquests 70 milions públics que han anat a mans privades, 20 milions dels quals són de la Generalitat, 11 de l'ajuntament, 23 de l'Estat, etcètera, etcètera i això sense tenir en compte les obres, els serveis, que segur que ha pagat l'ajuntament.

I tot això en nom d'un macroesdeveniment manipulat, on s'han falsejat les dades i s'ha mentit bàsicament repetint mil vegades coses que, per molt que les repeteixin, no es converteixen en realitat: la copa Amèrica no és el tercer esdeveniment esportiu mediàtic, no ha portat 2,5 milions de persones, no ha portat 1.200 milions d'euros de beneficis a Catalunya; tot això és mentida. L'únic que ha passat és que els diners públics han passat a mans privades –com sempre– i algú ha de donar explicacions i s'ha de reclamar que tots aquests euros públics tornin a l'erari públic. Prou ja d'enganyar la gent.

Pel que fa a carreteres i asfalt, quart cinturó, C-32, variant d'Olot. Ni un euro públic més destinat a noves carreteres, variants, etcètera. Posin aquests diners a garantir la connexió de transport públic per a cada municipi i per a cada vila d'aquest país, perquè els ciutadans i les ciutadanes puguin deixar el vehicle privat a casa i puguin utilitzar el transport públic. No prioritzin l'asfalt per sobre del transport públic com estan fent.

I continuarem després.

El president

Per fer... Gràcies, diputat. Per fer la resposta, té la paraula la consellera d'Economia i Finances, la senyora Alícia Romero Llano. *(Dani Cornellà Detrell i la consellera parlen.)* Ens agrada aquesta cordialitat.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

M'agrada molt. Bé; bon dia, president. Bon dia, diputats i diputades. El diputat Cornellà suposo que esperava que contestés la diputada Paneque. Em sap greu, que hi deu haver hagut alguna descoordinació, però, en tot cas, li respondré tots els temes que vostè ha parlat, perquè ja sabíem una mica per on aniria la CUP amb la seva interpellació.

Mirin, el que és evident, i crec que es veurà després de la nostra intervenció, és que no compartim model de país. En fi, crec que això és bastant evident. Crec que la CUP i el PSC en algunes coses poden coincidir, però en general tenim moltes discrepàncies i penso que està bé reconèixer-ho i dir-ho. El nostre model de país és aquell que vol generar prosperitat i vol que aquesta prosperitat es comparteixi i, per tant, que es comparteixi amb uns bons serveis públics que ens permetin generar igualtat d'oportunitats a la ciutadania. Aquest és el nostre model. I el model de la generació de prosperitat..., volem parlar d'algunes coses.

Primer, infraestructures, que vostè en parlava. Miri, no hi ha un premi Nobel específicament que es concedeixi per vincular les millores en el transport al creixement econòmic. És veritat, no hi ha un premi Nobel sobre això, però sí que hi han premis Nobel que han fet..., que han guanyat, o hi han economistes que han guanyat premis Nobel que parlen clarament sobre això. Paul Krugman, a qui se li va donar el Nobel l'any 2008, va treballar en la nova teoria del comerç i la nova geografia econòmica, i va demostrar com les economies d'escala i els costos de transport influeixen en la distribució de la producció i la localització industrial, és a dir, en la localització dels llocs de treball i, per tant –vostè ho sap–, generació de llocs de treball que acostumen a ser molt resilients, molt més estables, amb millors sous, són llocs de treball que aposten clarament per la innovació... És a dir que molt sovint les apostes per les infraestructures milloren la nostra economia i, per tant, aquest és un element que nosaltres no volem evitar en el debat i que, evidentment, com vostès saben, tots n'hem anat parlant.

Parlava, deia vostè, sobre l'aeroport. Bé, crec que se n'ha parlat llargament i a bastament en aquest Ple. Nosaltres hem posat en marxa una comissió que ja vam acordar amb l'anterior govern en els pressupostos de l'any 2023; una comissió entre els dos..., entre les dues..., els dos governs per tal de trobar la millor fórmula per transformar aquest aeroport i que pugui ser un aeroport competitiu que competeixi amb les grans economies del món, perquè, si no estàs ben connectat, és difícil que el talent aterri a Catalunya i que, per tant, puguem generar aquesta prosperitat que després volem compartir. Nosaltres la volem compartida; no altres partits, com per exemple el Partit Popular i VOX.

Per tant, aquest és el nostre model. I hem de potenciar també els ports, els ports de Barcelona i els ports de Tarragona, que estan en un moment molt rellevant, amb inversions que han de permetre també la connectivitat amb l'interior del país per, sobretot, transportar mercaderies, que és el que ens interessa que baixi. Quan parlem d'exportacions i parlem d'importacions, doncs justament el que nosaltres necessitem és bones connexions, també portuàries per poder fer això. I ja per no dir-li, per exemple, el port de Barcelona el que genera pel que fa a valor afegit brut, que és 4.200 milions d'euros, és a dir, un molt important nivell d'ingressos i de generació de llocs de treball, i el port de Tarragona, que està creixent i que és imprescindible, per exemple, per a la nostra indústria química. Una indústria química que genera el dotze per cent del PIB a Catalunya, que és veritat que s'ha de descarbonitzar, que aquest Govern fa una aposta clarament per la descarbonització de la indústria i especialment de la indústria química, que és la que més utilitza fonts no renovables.

Però aquí segurament entrarem en unes certes contradiccions, senyor Cornellà, perquè vostès no volen projectes de renovables, no volen línies d'alta tensió. Escolta'm, llavors com anirem? O sigui, com funcionaran les nostres indústries? Per descarbonitzar-les necessitem apostar per les energies renovables. Catalunya està al divuit per cent de les renovables del total que produeix o que consumeix. Escolti'm, com avancem aquí? I a Catalunya... I a la resta d'Espanya estan al cinquanta. És a dir, no hem fet la feina. Necessitem projectes que generin energies netes perquè puguem descarbonitzar la nostra indústria. I, per exemple, per fer hidrogen verd necessitem energies renovables. És que és un peix que es mossega la cua. No sé com pretenen vostès que la nostra indústria es descarbonitzi si no generem molta més energia neta.

El golf de Roses. Bé, ara fem un procés experimental, veurem com funciona, però nosaltres el que volem és intentar generar el màxim d'energies netes i hem de fer, sí, parcs fotovoltaics i parcs eòlics, perquè si no, no ens en sortirem. Perquè les indústries bàsicament necessiten infraestructures, com deia abans, necessiten energia i necessiten aigua. I no podem mirar el cel; ens hem passat molts anys mirant el cel. Per no mirar el cel hem de generar més oferta d'aigua, i això la consellera Paneque ens ho diu sempre i ens ho explica.

I miri, deu tenir una macroconselleria, però sap vostè que la consellera Paneque és una persona molt capacitada per portar aquesta i la que sigui, de conselleria. I ho fa tan bé que els altres n'hem après d'ella i podem sortir aquí a fer interpel·lacions o respostes a temes que també l'afecten a ella. Perquè no és un tema de la consellera Paneque, és un tema de tot el Govern. I per nosaltres, des de l'àmbit econòmic, que parlem de model de país, és molt rellevant que l'energia i l'aigua estiguin en aquests moments dins de les nostres prioritats, perquè les empreses puguin funcionar a Catalunya. Perquè sense empreses, que generen llocs de treball, tampoc podrem generar riquesa i repartir-la, que és el que vostè i nosaltres crec que compartim.

Per tant, importantíssima, l'energia i l'aigua. I aquí, doncs sí: projectes de potabilització de l'aigua, de plantes regeneradores d'aigua, també dessalinitzadores. Perquè portem tants anys sense invertir, que necessitem més aigua. Necessitem més aigua. I, per tant, és el que hem de fer. I una frase que ens ha sentit dir, ha sentit dir a la consellera Paneque: «L'aigua més cara és aquella que no es té». Per tant,

generem aigua que permeti, en aquest cas, que puguem no només els ciutadans consumir aigua, sinó també les empreses.

Per tant, infraestructures, energia, aigua –importantíssim– i després, un altre element importantíssim per al nostre model de país, que és el talent i la innovació. Per nosaltres això és molt rellevant. Les empreses es mouen buscant talent; és el que mou les empreses. I, per tant, nosaltres aquí, que som un gran ecosistema de generació de coneixement a través de les nostres universitats i els nostres centres de recerca, hem d'apostar clarament per això.

I a mi m'agradaria preguntar-li si a vostè li sembla, doncs, que, en fi, és un macroprojecte la Vall de la Quàntica o un projecte que estem treballant amb la consellera d'Universitats com és la prefabricació de xips, o si li sembla un macroprojecte el disseny de xips que s'està fent a través i amb el suport del BSC o si li sembla un macroprojecte tota l'aposta que es fa sobre el *hub* en teràpies avançades. Quan parlem de macroprojectes se'n parla en negatiu i, en canvi, hi ha grans projectes, com el desenvolupament de les renovables o, per exemple, el dels xips, que ens pot posar al capdavant de la indústria europea, que crec que són molt positius.

Per tant, aquest és el nostre model. És el model que nosaltres defensem, un model de país que genera prosperitat, que la vol compartir millorant els serveis públics i que la genera posant les condicions, que són infraestructures, que són energia, que són aigua, que són talent i innovació.

I una dada també, que vostè n'ha parlat: el sector agroalimentari és el sector més important que hi ha a Catalunya. Genera el dinou per cent del PIB. Això també ens ho explica i ens ho repeteix molt el diputat Ordeig. Doncs, escolti'm, farem una aposta clara per la modernització del reg. Important. Augmentarem bastant els recursos perquè es modernitzi el reg del canal d'Urgell i de tot el territori. Això també serà un macroprojecte positiu per a Catalunya i per a un sector que genera molts llocs de treball, que exporta d'una manera molt important i que està generant molta prosperitat.

Per tant, aquest és el nostre model. És veritat, no el compartim. I a mi el que m'agradaria és que vostè expliqués com vostè voldria generar aquesta prosperitat. Perquè sincerament, a nosaltres ens costa veure-ho. És el «no a tot», però l'alternativa viable no la sabem veure.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bé, les nostres propostes els hi presentarem a la moció que ve seguint aquesta interpellació. I ara el que ens agradaria és que ens contestin vostès i després a la moció ja ens votaran sí o no a les nostres propostes de reindustrialització verda.

Pel que fa al model de país, les paraules les compartim. Nosaltres també volem prosperitat i volem una millora compartida, però això només es fa amb un canvi de model econòmic; amb l'actual, això no passa. Si no, com s'expliquen els índexs de pobresa que hi han en aquest país, que no són d'ara, que venen de fa anys i que els anem arrossegant? Perquè amb aquest model la igualtat i la prosperitat no són per a tothom. Vull dir, és un model que es basa precisament en la desigualtat. Per tant, ja tenim un problema amb el model, que vostès sí que hi creuen; nosaltres, no. Nosaltres sí que creiem en un model de prosperitat i de compartir els beneficis amb tothom, amb millores dels serveis, siguin l'educació, sigui la sanitat o, evidentment, el transport públic com parlem en aquest cas.

Les infraestructures, vostès quan en parlen... Bé, precisament el malentès aquest que surti vostè i no la consellera Paneque, bé, ja ens indica que quan parlem de model de país vostès parlen en clau econòmica, nosaltres en parlem en clau de defensa del territori i defensa, diguéssim, d'una transició ecosocial justa i igualitària. Per tant, clar, és que el model de país ja és totalment diferent. Per això

nosaltres interpel·larem més cap a aquest costat i no cap a la part econòmica. Però bé, és igual, no passa res, és veritat que són al mateix Govern. Però això ens demostra que no compartim, evidentment, el model de país ni la visió.

Abans no li he acabat de parlar de macroprojectes. També, no ho sé... Nosaltres el que demanem és que s'aturin, per exemple, com s'estan fent amb les renovables, que són les mateixes empreses que estan decidint arreu del país on van aquests macroprojectes privats per a benefici privat, també està passant amb les plantes de biogàs. Saben vostès que hi ha una macrocentral a la Sentiu de Sió, a Ponent, que, a més, té 4,5 milions públics d'ajuda. Saben que n'hi ha moltes altres a les Terres de l'Ebre, però també al Pla de l'Estany, a Serinyà, o també a Ponent.

I el que cal potser és planificar, fer una planificació territorial que estableixi quins límits i criteris per a la implantació d'aquestes plantes. És exactament el mateix que l'energia, no hi estem en contra, el que nosaltres qüestionem és el model.

El que nosaltres qüestionem és que no es planifiqui. El que nosaltres qüestionem és que estigui tot en mans privades i, a sobre, es financi amb diners públics. Evidentment, quan hi ha els beneficis, sempre es van a repartir a mans privades, mai tornen a l'erari públic.

Per tant, el nostre model sí que és de fer renovable. I, a més, nosaltres les defensàvem des de fa anys. Quan aquí tothom girava l'esquena quan parlàvem d'energies renovables, nosaltres ja les defensàvem i les teníem a casa, perquè pensàvem que era una alternativa que havia de tirar endavant.

Vostès, la majoria de partits, només ho van fet quan Europa ha dit: «Ara s'ha d'anar per aquí, el negoci va cap aquí, perquè l'altre se'ns acaba». I això va per a la majoria de partits.

Per tant, no ens vinguin a dir ara a nosaltres, bé, que no volem les renovables. No, no, si les hem defensat tota la vida. I, a més, hi hem treballat des de molts municipis per fer projectes amb els nostres veïns i veïnes, hem treballat per facilitar l'autoconsum, i no des del 2019, sinó anteriorment, etcètera. Per tant, amb aquest tema no ens alligoin.

I quan vostès parlen d'energia neta, què vol dir per a vostès «energia neta»? Perquè, és clar, és molt relatiu. Que l'energia es produeixi en una instal·lació fotovoltaica o eòlica, evidentment, és neta. Però si vostès han construït aquests projectes sobre terrenys agrícoles, sobre terrenys mediambientals que perjudiquen la biodiversitat, que perjudiquen la salut de la gent que viu als municipis, bé, potser l'energia és neta, però no s'ha de poder considerar d'aquesta manera, per a nosaltres, perquè, evidentment, si ho destruïm tot per fer energia neta, home, molt neta no serà quan ja no ens quedi ni biodiversitat ni medi ambient per defensar.

I pel que fa al Hard Rock, ens han dit que tot i que sembla que caurà, diuen que volen tirar igualment el pla director urbanístic endavant. Ens agradaria que ens expliquessin per què. Si està a punt de caure aquest projecte, per què s'ha de tirar el PDU?

Saben que nosaltres no podem donar suport al casino més gran d'Europa i no podem afavorir ni la ludopatia ni la precarització dels treballs i continuar aquest model «desarrollista» tant caducat. Per tant, els demanem que també aturin aquest PDU.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Senyor Cornellà, m'alegra que compartim, com a mínim, l'objectiu, que és la generació de prosperitat i que aquesta sigui compartida. Després, quan baixem al detall, jo crec que no el compartim tant i veurem la moció d'aquí quinze dies, no? Però, segurament no.

Jo crec que vostè ara s'està posant la bena abans de la ferida. Bé, deixi'ns, acabem d'aterrar, portem dos mesos al Govern. Nosaltres, clarament, volem planificar

bé el territori per instal·lar aquesta energia, el que ha de generar les energies renovables, ja sigui fotovoltaica o eòlica, i esperem fer-ho de la millor manera possible, sempre amb respecte al medi ambient, només faltaria.

Vostè ja està pressuposant que això no passarà. Bé, anem a veure-ho. Nosaltres volem fer-ho bé. Crec que hi ha un equip a la conselleria preparat per fer-ho així, per respectar-ho. Però el que no podem fer és que això eviti que nosaltres posem en marxa instal·lacions.

Perquè quan parlem d'energia, i vostè ho deia, l'autoconsum està bé i hem de potenciar-lo al màxim, però amb això no aconseguirem tenir l'energia suficient que necessita el nostre país. I, per tant, hem de fer instal·lacions una mica més ambicioses per arribar a aquest objectiu.

Miri, una cosa que sé que comparteixo amb vostè i que crec que ha dit d'alguna manera, és veritat, està creixent molt el país, el PIB creix, estem totalment d'acord amb això. Però quan un baixa una mica més al detall, ens adonem que el PIB *per capita* s'ha estancat, no?, i ha crescut només en els darrers vint anys un 0,6 per cent.

Això ens ha de fer reflexionar. L'economia creix, però *per capita* no creix gaire i s'estanca. Vol dir que al final la capacitat del ciutadà de tenir més riquesa, doncs, no existeix. I, per tant, es mantenen aquestes desigualtats, com deia vostè, i, per tant, aquests índexs de pobresa tan alts que hem de retallar. Doncs bé, en això estem.

La productivitat serà un dels objectius també d'aquest Govern. Intentar millorar la productivitat per millorar el PIB *per capita*, que és el que ens interessa, que és el que interessa a les economies modernes, basades en el que diu l'informe Dragui, que és, sobretot, l'educació, el talent i la innovació. I en l'àmbit, és veritat, de preservar el planeta i d'anar cap a una economia verda, la descarbonització, que és clau per a nosaltres. Per tant, en fi, en aquesta línia treballarem.

Nosaltres hem arribat fa molt pocs dies i, per tant, estem començant, però ja li asseguro que la nostra voluntat és planificar amb criteris mediambientals, però sense que això limiti que puguem avançar per tenir més energies renovables i per continuar millorant la productivitat i que això impacti clarament en el PIB *per capita*.

Per no evitar la pregunta sobre el tema del Hard Rock, crec que nosaltres hem estat sempre molt clars en això. Tenim un acord d'investidura signat amb Esquerra Republicana i amb els comuns, que bàsicament el que diu és que tornem a apujar l'impost al joc. I, per tant, això, si tot va bé, ho podrem fer quan vingui al Parlament la llei de pressupostos i la llei de mesures. I espero que vostès votin favorablement aquesta modificació. I veurem, a partir d'aquí, com evoluciona el projecte. Però, òbviament, hi ha un compromís que complirem, com no pot ser d'una altra manera. I, per tant, veurem finalment quin és l'avenç o com continua aquest projecte.

Ara bé, per nosaltres hi ha un projecte importantíssim a Tarragona, que és la descarbonització de la indústria química. Vaig estar aquesta setmana allà, dilluns, i, escolti'm, hi ha moltes ganes en l'àmbit industrial de fer aquesta descarbonització, de demanar recursos europeus, d'intentar generar cada vegada una indústria més neta.

I hem de potenciar això des de la formació professional, que està fent formació professional dedicada a aquest àmbit, fins a la universitària, la recerca i la innovació, que és del que anava l'acte al que vaig poder anar, que era a l'Institut de Recerca en Química, que feia uns premis justament per potenciar això, no?, com trobem, des del punt de vista tecnològic, noves eines que ens permetin, doncs, potabilitzar l'aigua, generar noves energies i, evidentment, doncs, com després això té una aplicació en el mercat, que és el que volem perquè pugui ser útil. En fi, aquest és el camí. I aquesta és una aposta per al Govern molt important al sud de Catalunya a través d'aquesta descarbonització de la indústria química.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el sistema ferroviari, presentada per Esquerra Republicana..., pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputats, diputades... Celebro que aquest inici de plens ordinaris sigui per parlar també del sud del país i posar en el mapa el sud del país. Ara sentíem a parlar, no?, de la descarbonització de la indústria química, que és un dels reptes que tenim, però, sens dubte, la mobilitat, i la mobilitat sostenible, és la gran assignatura pendent que tenim al sud del país –de fet, avui hi havia una pregunta a la sessió de control al Govern.

Setze mil persones són les que, cada dia, es veuen sotmeses al «calvari» –perquè no se m'acut cap altre qualificatiu–..., a què Renfe sotmet els usuaris que viatgen des del sud del país, és a dir, des del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre fins a la capital; persones que ho fan per feina, d'altres per estudis, per raons familiars, per raons mèdiques o simplement per oci, i que es deixen hores i hores de la seva vida a les andanes dels trens o en vagons atapeïts on han de fer viatges de més de dues hores drets, dempeus. Es parlava del cas de Reus, no?: fins ahir, viatjar de Reus a Barcelona –anada i tornada, 220 quilòmetres– podia arribar a suposar fins a sis hores de viatge per als usuaris –fins a sis hores de viatge. Sabem que s'estan buscant alternatives, i creiem que aquestes alternatives segurament s'haurien d'haver previst, però, en qualsevol cas, vetllarem perquè això sigui i, per tant, que es compleixin aquestes alternatives.

I ara, segurament, consellera –perquè aquests dies, no?, llegíem entrevistes–, em dirà que..., bé, ens donarà xifres que el vuitanta per cent dels usuaris que agafaven les línies..., que agafaven el tren doncs segueixen agafant el tren i, per tant, que és una xifra raonable, que és una xifra acceptable tenint en compte el tall que s'està produint. Potser sí que ho és, una xifra raonable, però és que els usuaris del sud del país no tenen alternatives –no hi ha alternatives–, i per tant, no és que agafin el tren perquè el tren funcioni o perquè tinguin una mínima expectativa, sinó és que no hi ha alternatives.

I li poso un exemple, no? Abans parlàvem amb el company Albert Salvadó, de les Terres de l'Ebre, i dèiem «si una persona ve d'Amposta, o de Tortosa» –agafem Tortosa, que té estació– «i vol venir a Barcelona, o agafa el tren Avant –l'Avant, en singular, no?–, que et porta i et deixa tocadetes les nou, per tant, segurament doncs no et servirà, o tens l'alternativa del cotxe, els que tinguin cotxe. Alguns els més arriscats, poden agafar l'AP-7, i, per tant, enfrontar-se al col·lapse que viu l'AP-7, o bé la C-32, i pagar religiosament els peatges, o pagar els aproximadament vint-i-tres euros que et costa l'autobús, no?, i, per tant, són poques les alternatives de mobilitat que tenim la gent del sud».

Per tant, el primer que cal fer, entenem des del Grup d'Esquerra Republicana, és que tots aquests usuaris que tenen aquestes poques alternatives tinguin un tall de vies doncs el més digne possible, i per tant, sabem doncs que s'hi estan posant recursos, però ha de ser digne: cal més informació, calen més trens Avant, calen trens amb vagons més llargs, perquè només cal veure com van d'atapeïts els trens. Per tant, cal aquesta previsió també per donar resposta a aquestes necessitats –calen bonificacions en el transport públic, no? per a tots aquells usuaris que estan patint tot això.

Ara, a mi el que em preocupa, i el que ens preocupa des del Grup d'Esquerra Republicana, consellera, són les expectatives que estem generant als usuaris, perquè estem dient «bé, això són cinc mesos», i quan passin aquests cinc mesos sembla que tot funcionarà. Però és que quan passin aquests cinc mesos el que passarà és que les

mercaderies multiplicaran per vuit el seu volum de pas per una línia de la costa que ja estava saturada abans del tall, perquè ara sí que hi ha un tall, i tampoc no cal fer demagògia, evidentment, no? Vostè deia: «Són les obres més importants.» Són unes obres molt importants, i som conscients que això té conseqüències –no farem demagògia aquí–, però és que les obres s'estan fent pel tercer fil, les obres s'estan fent per fer conviure amb mercaderies i per fer conviure passatgers, i, abans del tall, les línies del sud del país ja estaven col·lapsades; el drama ja el vivien cada dia els usuaris. Per tant, quan es multipliquin per vuit aquestes mercaderies, jo crec que no cal ser enginyer per preveure que la línia de la costa es col·lapsarà.

I aquí és, des d'Esquerra Republicana..., una prioritat –jo diria que «una obsessió», no?–, perquè en les últimes campanyes electorals al Congrés, al Senat, tots els meus companys –especialment, deixi'm que faci esment de la senadora Laura Castel– han fet una feineda ingent per reclamar planificació, per reclamar que no ens esperem a que la línia estigui col·lapsada per preveure que les mercaderies han de circular per l'interior, per planificar, per preveure, per fer els estudis informatius necessaris, perquè tots sabem el que costa tirar endavant una infraestructura ferroviària, el que costen els estudis informatius i el temps que això porta.

Per tant, demanem planificació i demanem que s'hi destinin recursos. No té cap mena de sentit que les mercaderies, moltes d'elles mercaderies perilloses –ara s'hi referia la consellera Romero, no?, tots sabem quina tipologia d'indústria tenim al sud del país i a la qual cal donar-hi mobilitat–, passin per on viu el vuitanta per cent de la població. Estem fent passar els trens de mercaderies, que, a més a més, ara augmentaran la seva capacitat, que seran més llargs, que es multiplicaran, els estem fent passar per on viu el vuitanta per cent de la població. I, de fet, Esquerra Republicana, al debat de política general, portàvem una proposta de resolució que parlava de l'eix ferroviari transversal i la planificació en aquest sentit, i he de dir que tant Junts com el PSC s'hi van abstenir. Ens agradaria també que ens expliquessin el perquè d'aquesta abstenció, perquè si no planifiquem, si no preveiem, doncs és evident que tornarem a tenir una línia col·lapsada i les conseqüències de la improvisació, de la manca d'inversió en matèria ferroviària les hem pagat *molt* cares els ciutadans de Catalunya i, en especial, els del sud del país. Per tant, no podem tornar a cometre els mateixos errors.

La línia de l'eix ferroviari transversal també és l'aposta d'Esquerra Republicana en un context –també en parlàvem en la interpellació anterior– de canvi climàtic, d'emergència climàtica. La solució no és el ciment, la solució no és l'asfalt, la solució no és un quart carril a l'AP-7 que trinxí més el Penedès, la solució no és la B-40; la solució és un país de trens. I, per tenir un país de trens, el que cal és inversió i planificació, i això és el que el que reclamem des d'Esquerra Republicana. Per tant, també el prec que fem en aquest sentit. Està molt bé, hem de donar resposta a les necessitats immediates, a les conseqüències més immediates que està generant aquest tall de vies, però hem de mirar més enllà i hem de preveure, perquè, realment, si volem lluitar contra el canvi climàtic, hem d'apostar per una mobilitat sostenible, i és evident que amb el que tenim no pot ser.

I també demanar..., bé, per nosaltres ha estat una prioritat, per Esquerra Republicana, el traspàs de rodalies, l'hem posat com un eix en aquest acord d'investidura. Saber, també, voldríem saber, consellera, com està aquest traspàs, que anirem vetllant i anirem seguint i anirem..., estarem molt amatents doncs a com es produeix aquest traspàs, perquè sabem que quan la responsabilitat recau a Madrid, ja sigui a l'hora de planificar... Que ens ho diguin a la gent del Camp de Tarragona, que tenim l'estació de l'AVE a la Secuita, no? Som l'única capital que no té estació –sí, sí, som l'única que no té estació al centre de la ciutat–..., i això té greus conseqüències i això afecta la vida de molts passatgers, que cada dia han de venir a treballar. Per tant, quan es planifica des de Madrid i quan no s'inverteix..., perquè els índexs de desinversió en el sistema ferroviari –és igual, eh?, governi el PP, governi el PSOE–...,

la inversió és molt baixa i els índexs de compliment són molt baixos. Per tant, també demanar que aquestes inversions –està molt bé parlar de «pluja de milions», està molt bé, no?, compromisos de que «els pressupostos inclouran...»–..., el que volem és que, a banda d'incloure aquests recursos, s'executin; s'executin per no pagar les conseqüències que estem pagant els usuaris.

Per tant, consellera... Després, doncs tindrè més temps, a la rèplica, però voldríem saber el capteniment del seu govern respecte a la gestió d'aquest tall de les vies a causa de les obres del túnel de Roda de Berà, una mica com està funcionant el sistema; quines modificacions incorporaran per donar resposta a tots els problemes que hi ha; quina planificació tenen prevista, com deia, quan, d'aquí a cinc mesos acabi el tall i les mercaderies es multipliquin per vuit..., quina previsió tenen tant des del Govern de la Generalitat com des del Govern de l'Estat; què preveuen per a municipis com el Vendrell, on, a banda doncs de passar pel centre de la ciutat, això tindrà un impacte en la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes –Esquerra Republicana proposem el soterrament de les vies, per exemple, al Vendrell– i també saber doncs en quin punt es troba aquest traspàs de rodalies, que per a Esquerra Republicana ha estat una prioritat. Així l'hem inclòs en la negociació política, i, per tant, estarem molt atents al seu compliment.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, l'honorable senyora Sílvia Paneque Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, president. Diputada Sanz, vostè s'ha centrat molt en el tall i en tot aquest dispositiu de transport alternatiu, però permetin-me que comenci amb una reflexió més general, i llavors doncs li donaré resposta a algunes de les qüestions que m'ha traslladat.

Efectivament, aquesta interpellació em dona l'oportunitat, no?, d'adreçar-me al conjunt de la cambra per tal d'explicar el capteniment del Govern sobre el sistema ferroviari a Catalunya. De fet, la millora del benestar de les persones passa per construir també un país cohesionat, amb uns bons serveis públics, i, efectivament, la mobilitat de les persones i de les mercaderies és clau per al bon funcionament de la nostra economia i per a la generació d'oportunitats, així com per a la generació de llocs de treball de qualitat, i en aquest marc, la millora del sistema ferroviari –vostè parlava d'un país de trens– doncs és essencial. Per tant, tenim clara quina és la nostra estació d'arribada. Jo crec que això ho compartim.

Han estat, efectivament, molts anys –molts– sense les inversions que feien falta, i ara les obres provoquen molèsties –ho reconeixem des del Govern, com no pot ser d'altra manera–, però són tan necessàries com distorsionadores. Tots volem un país on els trens arribin puntuals, i, quan això passi, jo crec que el sistema parlarà de nosaltres, de tots nosaltres, finalment, i de la nostra voluntat permanent en el temps de fer les coses bé. Catalunya ha estat i és terra d'innovació i progrés, també en aquest àmbit. Només cal recordar que la primera línia de ferrocarril a l'Espanya peninsular es va inaugurar el 1848, i era per cobrir el tram Barcelona-Mataró, o que els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya troben el seu origen en la línia Sarrià - Sant Cugat, que data de 1917. Ho dic perquè els països –crec, pensem des del Govern– només es poden transformar sobre allò que ja són, i, per tant, aquesta identitat progressista, industrial, de trens, de Ferrocarrils de Catalunya existeix des d'antic.

Per tant, la millora de les infraestructures i dels serveis durarà uns quants anys. Vostè parlava d'aquest tall, d'aquests cinc mesos, vinculat a les obres del túnel de Roda de Berà, però sap també que ja he fet declaracions en el sentit de marcar un horitzó mínim de dos anys per anar assumint les millores doncs que faran que tinguem

un servei de rodalies i de ferrocarrils a Catalunya que és el que mereixem. Té com a objectiu que la situació, primer, millori i que no ens trobem amb aquests problemes diaris, efectivament, a les nostres vies de rodalies, i, un cop haguem aconseguit això, el Govern de Catalunya té el deure de tenir un entramat de trens i ferrocarrils que funcionin amb excel·lència, i això requereix grans inversions i obres i actualitzar el sistema. S'hi ha començat a treballar –és cert– a la zona sud de la xarxa de rodalies, que es posa al dia, finalment, vinculat també a les obres reivindicades del Corredor Mediterrani.

Tres aspectes i llavors ja entraré en profunditat en el sistema de transport alternatiu. En primer lloc, estem treballant per aprovar un nou pla d'infraestructures de transport de Catalunya, tal com vaig anunciar a la compareixença del passat 18 de setembre. Aquest pla definirà, defineix el conjunt de la xarxa ferroviària de Catalunya –de passatgers, de mercaderies, d'alta velocitat– i les propostes de trens tram que cal estudiar a tot Catalunya. També hem començat pel sud, senyora Sans, precisament avançant amb els trens tram. Com a noves infraestructures a mitjà termini, el pla proposa la línia orbital, que funciona de manera circular al voltant de Barcelona, i el tren transversal, que connectaria el sud i el nord de Catalunya, tant l'un com l'altre, disposem ja en aquests moments de plans directors urbanístics aprovats.

En segon lloc, estem elaborant amb el Govern de l'Estat el nou pla de rodalies 2025-2030. En podrem disposar a finals del primer semestre del 2025, tal com es va pactar en l'acord de transferència de rodalies. El traspàs –vostè també hi mostrava interès– manté els mateixos temps i característiques que el Govern d'Esquerra Republicana va pactar en el seu moment. Pensem –l'hi dic molt sincerament– que el Govern del president Pere Aragonès va fer un bon treball en aquesta qüestió, i el nou Govern de la Generalitat ha mantingut la necessària continuïtat, i, per tant, seriositat institucional en aquesta qüestió.

I, en tercer lloc, i en l'àmbit de la regió metropolitana de Barcelona, disposem del pla director d'infraestructures 2021-2030, que defineix la xarxa de metro, de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, de tramvies, i que incorpora les propostes del pla de rodalies. Per tant, aquests són, l'hi deia, no?, els tres aspectes que jo crec que emmarquen en global les millores en la mobilitat vinculada al sistema ferroviari.

Pel que fa als serveis, efectivament, començàvem la sessió de control amb una pregunta respecte a les distorsions i les millores que hem pogut anar implementant en aquest tall, en aquest sistema de transport alternatiu. Però permeti'm, per tant, que aprofundeixi, no?, en aquestes obres del túnel de Roda de Berà i el pla alternatiu que està en marxa.

Saben vostès que la xarxa sud de Catalunya necessitava una forta inversió. També l'hi recordo perquè vostè deia: «Això implicarà, no?, un major transport de mercaderies.» Sí, és part del Corredor Mediterrani, una infraestructura llargament reivindicada –espero que en això estiguem d'acord– i, a més a més, forma part d'un dels nous corredors de la xarxa transeuropea de transport, de caràcter multimodal i que ha de connectar, precisament, el Mediterrani peninsular amb altres sis països d'Europa –França, Itàlia, Eslovènia, Croàcia, Hongria i Ucraïna. És, per tant, una infraestructura estratègica per a les persones, per a les empreses i per a les mercaderies.

Aquestes obres d'adaptació al Corredor Mediterrani permetran, també, millorar el servei de rodalies de Tarragona a Barcelona. Són una forta actualització del sistema i, per tant, són imprescindibles i complexes, les més complexes que ha hagut d'afrontar mai abans Renfe a Catalunya i que tenen, sí, no ho hem ocultat en cap moment, un fort impacte en la quotidianitat de les persones que es mouen entre Tarragona i Barcelona.

Per tant, som conscients d'aquestes persones que es mouen entre Tarragona i Barcelona per treballar, per estudiar. Vostès en feien esment. He estat, en diferents ocasions, visitant les obres i el sistema de transport extraordinari i alternatiu. He tingut ocasió de parlar amb aquestes persones a Sant Vicenç de Calders, al Vendrell.

Renfe ha posat recursos per mitigar les dificultats del tall i el Govern de la Generalitat, com li deia, i jo mateixa i el secretari de Mobilitat, hem estat fent un seguiment diari de les incidències i de com poder millorar-les.

I li haig de dir, amb tot el respecte institucional: finalment, aquest dispositiu és el que havia deixat treballar el Govern anterior i des de la pròpia conselleria. Per tant, vostè em parla de millores. I, sí, hem implementat algunes millores. Vostè reivindicava aquest transport directe a través d'autobusos de Reus a Barcelona i, sí, ho hem afegit, no estava previst. Ho hem afegit. Significa un impacte econòmic que assumirà el propi departament. Pensem que és necessari i així ho hem fet. Però, en qualsevol cas, dir-li que..., bé, són millores que afegim a aquell dispositiu que ja ens havíem trobat, doncs, planificat.

Per tant, fins a aquest moment, informo el Parlament i tota la cambra, que ens hem coordinat amb Renfe i amb Adif i que hi hem trobat, fins ara, li haig de dir, una voluntat de trobar solucions als problemes que ocasionen, doncs, aquestes reformes a la xarxa sud.

Aquest dispositiu de transport alternatiu té un cost global de 30 milions d'euros per facilitar aquesta mobilitat, un pla que compta amb vuitanta-set autobusos, sis-centes expedicions diàries i un reforç per part de la Generalitat del servei d'autobusos directes, com li deia, de Reus a Barcelona, amb una freqüència de sis expedicions noves diàries per sentit.

Feta aquesta explicació, permeti'm reprendre, no?, què estem fent per millorar els serveis ferroviaris. Em queden dos minuts; en faré una part i després, si li sembla, continuaré. Estem redactant, en aquests moments, un pla de serveis ferroviaris que haurà d'establir una nova operativitat dels trens i de les seves freqüències. Si volem que el ferrocarril esdevingui l'espina dorsal del sistema de mobilitat a Catalunya, i jo crec que això ho compartim, caldrà que la xarxa d'alta velocitat contribueixi també a aquesta funció. I això implicarà un esquema de serveis amb horaris regulars, amb bones connexions i tarifes integrades amb la resta de modes.

Per cert, em parlava vostè de bonificacions. Hem implementat, també, que m'he oblidat abans de dir-li, un títol de transport T-10/120, que, a més, hem aplicat també de Reus a Barcelona, que suposa un estalvi del setanta per cent del preu dels bitllets. Per tant, reivindicava bonificacions. Sí, ho hem afegit; té un cost, però pensem que és just i que és necessari.

Jo, si li sembla, ho deixo aquí. Crec que he repassat tot el sistema global, les millores que hem pogut aplicar a aquell dispositiu que estava previst inicialment. I, si li sembla, o a noves qüestions que vostè em plantegi, continuaré en la segona resposta.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Gràcies, consellera, per les explicacions. Dèiem que som molt conscients de l'impacte que el tall té per als usuaris i, per tant, tampoc no farem demagògia, no? Quan un fa obres a casa, sabem que això té un impacte i en som plenament conscients.

El dispositiu... Voldria recordar que el dispositiu que es va dissenyar el va dissenyar l'anterior Govern de la Generalitat i, òbviament, es preveien tots aquests autobusos que estan funcionant. Segurament, els autobusos de Reus no s'havien previst perquè no s'havien previst els retards que hi hauria en la línia de Picamoixons i Valls i, per tant, l'impacte o la necessitat d'aquests autobusos no és fruit d'una manca de planificació del Govern anterior, sinó, altre cop, responsabilitat de Renfe i Adif amb la manca d'inversions que hi ha. Per tant, és obvi, no?, que també, quan vas fent la planificació, doncs, comptes que tots els serveis funcionaran. I, en aquest cas, aquesta línia passant per Valls, doncs, està tenint retards, que és el que fa que els usuaris que venen de Reus triguin fins a tres hores per poder arribar a Barcelona.

I, per tant, el transport per tren deixa de ser una manera sostenible i competitiva per poder venir a Barcelona i, per tant, acabes recorrent a la carretera, amb l'impacte que això té. Tots els que passem per l'AP-7 sabem en quin estat es troba l'AP-7 per arribar especialment a Barcelona en unes hores determinades i que l'alternativa que hi ha és la Pau Casals, i tots sabem també el cost econòmic que això té i que, per tant, això no està a l'abast de totes les usuàries en aquest país.

Sí, consellera, estem d'acord amb el corredor del Mediterrani. I, de fet, anem tardíssim en el corredor del Mediterrani. Esquerra Republicana hem estat jo crec que molt clars, també, en la defensa del corredor del Mediterrani, en referència també a aquesta necessitat de connectar-nos des del punt de vista industrial amb Europa, amb la resta de l'Estat espanyol. Sí; sí, sí. És a dir, som partidaris d'això.

Però atenció, consellera, a les expectatives que estem generant als usuaris. Perquè els estem dient: «Sí, vostès ara patiran cinc mesos d'aquest calvari que suposa el tall de vies», però és que no anirà a millor. No pot anar a millor. És que és una qüestió que vam veure entre Castelló i València. Ja va passar –ja va passar. Ja es va saturar la línia entre Castelló i València i es va haver d'acabar optant per una línia segregada de mercaderies. Per tant, posem-hi previsió. Deixem d'improvisar amb el ferrocarril a Catalunya.

És a dir, nosaltres..., està molt bé. Donem atenció i, doncs, donem resposta a aquestes necessitats més immediates que provoca el tall, però sobretot planifiquem. Mirem quines necessitats tenim. No podem estar dècades i dècades reclamant el corredor del Mediterrani i ara impactar directament en la vida dels usuaris, perquè això té un impacte en moltes vides i les persones, doncs, que venen a estudiar, que venen a treballar..., tots sabem el cost de la vida a Barcelona. Molta gent no es pot permetre pagar-se un pis a Barcelona i, per tant, ha d'anar i tornar cada dia. I això suposen hores i hores de viatge. Suposen hores i hores perdudes a les andanes, amb trens on no et donen informació, on no saps si el tren arribarà o no arribarà.

De veritat, vull dir, només cal seguir els comptes de Twitter per saber l'impacte que això té en moltes vides. Però no només al sud. És que avui mateix, a Mataró, els usuaris han hagut de canviar de tren, tots a les andanes, per una incidència també a la línia, no? Llavors, hi ha hagut una desinversió. I el que demanem, consellera, i aquí ens tindran com a oposició constructiva, però també molt vigilant, que tota aquesta desinversió que s'ha produït en les últimes dècades al nostre país no es produeixi.

Per això, Esquerra demana sobirania en els trens. Per això demanem poder decidir on destinem els recursos. Per això demanem poder saber si s'inverteix o no s'inverteix. Perquè parlava amb el company Jordi Albert, diputat, i em deia: «A la línia R4 el 2021, que és l'últim any en què es disposen de dades, es va invertir un dinou per cent..., es va executar un dinou per cent de les inversions previstes.» Un dinou per cent.

I és el 2021 l'últim cop que tenim dades. Transparència. Volem saber tots aquests recursos que es pacten i que s'inclouen als pressupostos si s'executen o no. I per això, doncs, reclamem aquesta sobirania per part d'Esquerra Republicana en matèria de trens, perquè això ens farà més competitiu tant des del punt de vista industrial..., però, sobretot, també ens farà un país més sostenible, un país que doni resposta a aquesta emergència climàtica que estem vivint i, sobretot sobretot, que no torturi els usuaris que cada dia perden hores i hores de la seva vida en els trens que pateixen i que fins i tot, en alguns casos, estan tenint problemes de salut mental, deixen les seves feines i realment l'impacte està sent molt dur.

Per tant, consellera, seguim parlant de trens. Jo crec que per Esquerra Republicana aquesta serà una prioritat i ens tindrà amatents al compliment de tots els acords i sobretot a destinar els recursos que es mereixen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, diputada. Sí, efectivament, el tall vinculat a les obres del túnel de Roda de Berà són aquests cinc mesos, però, també, jo, hi insisteixo, hi ha un horitzó de dos anys de millores de tot el sistema que ens tensionarà el servei. Això és així. Ho diem des del principi, ho reconeixem i sabem l'impacte que té, però ho fem amb el ferm compromís, que crec que compartim, de tenir el sistema de rodalies i de transport ferroviari que Catalunya, els catalans i catalanes, mereixem. I la millor manera que hem trobat de fer-ho és en col·laboració, sí, amb Renfe i amb Adif, amb qui hem trobat fins al moment, doncs, aquesta necessària col·laboració per tal que aquests impactes siguin els menors possibles.

I ja aprofito per agrair la paciència que sé que molts usuaris estan tenint. L'allargament en les seves jornades laborals d'arribar a casa, en som perfectament conscients. I vull aprofitar per agrair aquesta paciència al treball que s'està fent des del territori; a alcaldes i alcaldesses de tots els colors polítics per intentar, doncs, millorar aquest dispositiu, i també els representants de la plataforma, que amb les seves aportacions també ens ajuden a millorar aquest dispositiu de transport alternatiu.

Per tant, miri, som molt conscients de les dificultats que hem heretat. Molt conscients, en som. Desinvertir, al final, no costa res. En canvi, revertir-ho costa molt. I en això estem. I en aquesta situació estem ara.

Pel que fa al traspàs de rodalies, aquest Govern compleix i complirà els acords signats. Els acords d'investidura amb Esquerra Republicana, amb els Comuns també..., amb Esquerra Republicana, en els quals, certament, l'àmbit del traspàs de rodalies hi tenia molta presència. Treballem pel traspàs integral amb més de quaranta persones al departament, de diferents departaments treballant per aquest traspàs. Avui podem dir que l'Estat ja..., el Govern d'Espanya ha adoptat diversos acords amb els quals es dona satisfacció a una part dels compromisos econòmics. Pel que fa al dèficit d'explotació del 2023 i anys posteriors; pel que fa també a l'import d'abonament dels plans d'acció; pels costos d'implementació dels plans alternatius de transport, com els deia, aquests 30 milions d'euros, i per les millores dels serveis de rodalies Lleida.

També vèiem els fruits del diàleg i la col·laboració amb la sol·licitud per part de l'Estat de la suspensió dels processos en curs que hi havia al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya contra la Generalitat pels plans d'acció 2016-2023. I tot just fa una setmana el Consell de Ministres aprovava la tramitació urgent del real decret pel qual s'articulen les subvencions directes a la Generalitat per reforçar el finançament de Rodalies de Catalunya fins a 486 milions d'euros, de l'any 2024 a l'any 2026. Per tant, estem treballant per donar compliment als acords d'investidura en temps i forma i estem elaborant, en aquests moments, l'esborrany dels estatuts de la futura empresa mixta, que tenim el compromís de presentar-los abans de finalitzar l'any.

L'acord també preveia que es dotarà aquesta empresa dels recursos materials i humans que avui són utilitzats i necessaris per a la prestació del servei de rodalies a Catalunya. Saben que això genera resistències, doncs, en clau laboral, no ja a nivell governamental, entre governs, sinó a nivell laboral, entre treballadors. I, per tant, estem treballant per assolir aquest objectiu des del diàleg i no des de la confrontació.

Estem treballant, també, en l'estudi de les infraestructures per traspasar, en especial l'R1 del Maresme, la que teníem marcada com a primera en el traspàs, estudi que comptem tenir abans que finalitzi aquest any, també, així com el pla de rodalies 2025-2030, que, com deia, tindrem redactat en el primer semestre del 2025.

En definitiva, aquest Govern té el compromís d'avançar. El Govern té al cap i a la mirada una Catalunya ben articulada per mitjà d'una mobilitat sostenible.

El creixement demogràfic –vostè en feia esment– dels últims anys exigeix planificar d'aquesta manera, al voltant de Barcelona, on hi ha una densitat demogràfica

més elevada. I, per tant, articulant aquestes diferents corones a l'entorn de Barcelona i l'àrea metropolitana, configurant allò que en diem «un país de ciutats». Els diferents radis perden consecutivament densitat demogràfica per quilòmetre quadrat, com vostè bé apuntava.

En definitiva, diputada, treballem perquè més d'hora que tard, o això espera aquesta consellera, els catalans comptem amb el sistema ferroviari de qualitat que mereixem.

Moltes gràcies.

El president

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el transport ferroviari.

Interpellació al Govern sobre el transport ferroviari

300-00009/15

La presenta el Grup Parlamentari de Junts. I per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Doncs moltes gràcies, president. Gràcies, conselleres, consellers, diputades, diputats... –consellera. Si em permeten, començaré amb tres apunts històrics que crec que situen molt bé que el greuge de l'Estat amb Catalunya ve de molt lluny i, de fet, en l'àmbit ferroviari, des del principi de tot.

Com bé s'ha dit, el 1848 hi va haver el primer trajecte de tota la Península, que va ser Mataró-Barcelona. L'empresari Miquel Biada va haver de moure cel i terra per trobar el finançament privat per poder dur a terme aquesta gesta, perquè l'Estat espanyol, tot i que en altres llocs de l'Estat sí que donava subvencions, aquí no hi va moure absolutament ni un euro. Un trajecte que, per cert, en aquell moment es tardava cinquanta-un minuts i avui, 176 anys després, hi tardem, de mitjana real, quatre minuts més, cinquanta-cinc.

Salto al 1914. La Mancomunitat va fer un projecte molt ambiciós per poder vertebrar amb cohesió social tot Catalunya. Espanya no ho va atendre; Primo de Rivera va dir que no es podia planificar a Catalunya sense la *planificación española previa*. Fantàstic.

El 1992, molts ho recordareu, l'AVE que tenia lògica, que era el Madrid - Barcelona - el Pertús, es va descartar i es va fer, naturalment, el Madrid-Sevilla.

Per tant, amb aquest historial, no és d'estranyar que avui ens trobem que tenim un retard absolutament vergonyós amb el Corredor Mediterrani, que és prioritari per Catalunya per poder connectar les mercaderies a tot Europa. Ha estat declarat prioritari per la Unió Europea el 2013, i aquest abril del 2024, de nou, com una de les nou xarxes que han d'estar completades abans del 2030, amb el vot en contra, per cert –veig el senyor Veray allà dalt–, del PP espanyol, tot i que el PP europeu hi va votar a favor.

Espanya, què ha fet? Prioritzar com sempre –*arriba la España radial*–..., ha prioritzat el Madrid-València. I el 2019, el senyor Ábalos, ministre socialista en aquell moment, va venir a inaugurar el Saló Internacional de la Logística a Barcelona i va dir que el 2021 el Corredor Mediterrani estaria acabat.

Doncs mirin, som al 2024, jo no sé si el senyor Ábalos està o no està acabat, això ja es veurà, però en qualsevol cas el Corredor Mediterrani en absolut està acabat.

I per poder saber i entendre en quin punt estem en aquests moments ferroviària-ment a Catalunya, cal recordar que l'Estat espanyol i Portugal tenen un ample de via més gran, 1.668 mil·límetres, que no pas l'estàndard europeu, que és més estret, de 1.435. Això implica que l'Estat, el pedaç que ha fet..., i com que aquests dies,

preparant la interpel·lació, he vist que no tothom té clar què és el tercer fil o el tercer carril; ho explico d'una manera molt gràfica, consellera, si em permet. L'ample espanyol..., el que fa l'Estat és posar un tercer fil, un tercer carril, de manera que a la mateixa via hi poden circular alhora els trens d'ample europeu, estret, i els trens d'ample ibèric, que és més gran.

Això en aquests moments ho tenim des del port de Barcelona fins al nus de Mollet, passant per Castellbisbal, i a partir d'aquí les mercaderies, diguem-ne, doncs ja entren en l'alta velocitat cap al Pertús, perquè l'alta velocitat ja té aquest ample estret europeu. Cap al sud des de Castellbisbal, el que es fa és precisament executar aquest tercer fil, aquest tercer carril, en la via de passatgers cap a Tarragona. I des de Tarragona, de fet, des de Vila-Seca, cap al sud ja sí que es construeix pròpiament una via separada, que és una via pròpiament estreta i per a les mercaderies.

Per què això no és una solució, això és absolutament un nyap? Doncs ho és en termes de dimensionament. Evidentment, a ningú se li escapa que un tren, per exemple, de ceràmica que vingui de València pesa molt més que un tren de passatgers; per tant, hi ha molt més desgast. Ho és en termes de freqüència. Al Baix Llobregat, per exemple, hi passen en aquest moment cent cinquanta trens al dia; per tant, està col·lapsat. I ho és sobretot també en termes de perill. Perquè sobretot a Tarragona, pensem en Cambrils, estan convivint i conviuran encara més les mercaderies, i mercaderies perilloses també, s'ha dit abans, amb els passatgers.

El que cal és que aquesta línia de la costa sigui només per passatgers i que es faci la línia de mercaderies per l'interior. I aquesta és la solució que Junts per Catalunya defensem aferrissadament per al Corredor Mediterrani, que sigui una via separada de mercaderies per l'interior, que no passi per cap mena de nucli habitat.

Quin és el problema? Doncs que Pedro Sánchez, tot i que en la línia de Madrid a Sevilla i de Sevilla a Saragossa, sí que està fent aquesta via separada..., doncs Pedro Sánchez el que vol és poder-se fer la foto i dir a Europa que ja ha complert, amb una solució que serà una solució que ells en diuen provisional, però ja saben que les solucions provisionals no acostumen a ser ni solucions ni provisionals. I, per tant, això està condemnat a fracassar des del primer minut que s'inauguri. I així ho diuen molts i molts experts contrastats.

Què més necessita el Corredor Mediterrani, a banda d'aquesta via separada, segregada, estreta? Doncs necessita poder connectar bé amb els polígons industrials, tant el de Manresa com el de Lleida; connectar bé amb els accessos als aeroports de Barcelona i de Tarragona; desenvolupar l'ample europeu a l'estació de mercaderies de Girona, tal com defensa l'enginyer i empresari..., en Joan Vila, que vostè el coneix bé.

Necessitem que la indústria, i sobretot la indústria gironina, pugui exportar com està fent cap a Gran Bretanya, amb un ample de via estret i d'una manera intermodal i sostenible. És una actuació senzilla. És una actuació amb pocs diners perquè l'estació aquesta està relativament a prop de la línia de tres fils, que és la que va cap a Vilamallà, a Vilafant, i llavors ja enllaça cap a Europa. I acte seguit fer la via pròpiament estreta, que ens connecti l'estació de mercaderies de Girona cap a Portbou, que, com bé sap, Portbou està perdent la seva activitat socioeconòmica i necessitem que es recuperi.

El tercer fil, què farà? Empitjorar encara més una xarxa de rodalies que és absolutament vergonyosa. La cambra de comerç va comptabilitzar que el 2023 els retards de rodalies van representar 120.000 jornades de treball perdudes. Això és una autèntica animalada. I el pla de rodalies que vostès presenten per augmentar un cinquanta per cent l'oferta, doncs li he de dir que es queda a mitges, perquè bàsicament el que fa és incrementar la llargada dels trens. I això, què vol dir? Que es necessiten més tallers i més llargada de zones d'estacionament. Renfe, entre que si traspàs sí, traspàs no, no ha fet els deures i en aquest moment el que tenim és simplement, doncs, una nau taller a Ripoll, que és molt específica, i alguns canvis de

configuració de vies a Mataró, a Montcada Bifurcació, i algunes zones d'estacionament més llargues però que tot just estan en fase de projecte constructiu.

Quina és l'arrel del problema de tot plegat? És evident, no li descobriré res; és el dèficit d'inversió crònic, estructural, endèmic, de l'Estat amb Catalunya. La cambrà de comerç el xifra en 51.000 milions d'euros. Vostè dirà: «Són una mica independentistes.» És igual. Foment del Treball, que no ho són tant, en 40.000 milions d'euros, o 35.000 milions d'euros, em deia ara en Joan Canadell, els últims trenta-cinc anys, crec..., o vint anys, crec, m'ha dit. És igual, una animalada de diners.

El 2023, vostè sap que el tant per cent d'execució d'inversions de l'Estat a Madrid va ser més del doble respecte a les pressupostades, quan a Catalunya va ser menys de la meitat. I la majoria d'aquestes inversions no executades, de fet, tres quartes parts, el setanta-dos per cent des del 2013, són de l'àmbit, precisament, ferroviari.

Sap, des del 2010, quin és el tant per cent d'execució d'inversions d'Adif i Renfe a Catalunya? El cinquanta per cent. O sigui, el cinquanta per cent queda pendent d'executar. I això són exactament 3.639 milions d'euros.

Sap quan es va construir a Catalunya per part de l'Estat l'últim quilòmetre de via nova? El 1977. Jo en aquell moment aprenia a caminar, consellera.

Per tant, tot això en què deriva al final? En projectes i projectes que van quedant encallats anys i anys. Hem parlat del Corredor Mediterrani, que, de fet, ja el podríem anomenar el «caminador mediterrani», però hi ha les estacions de Sagrera, l'ampliació de l'estació de Sants, les estacions d'alta velocitat de Reus i Girona, per poder crear realment una xarxa aeroportuària amb l'aeroport del Prat. Hi ha projectes pendents, i que seran insuficients, com és el desdoblament de l'R3 a Vic, perquè el coll d'ampolla serà que Barcelona i l'àrea metropolitana no poden acceptar ja més trens, estan saturades. I, per cert, el transport alternatiu en bus que fan des de Vic és insuficient; deixa cada dia persones a terra.

Hi ha projectes oblidats, com és el tren de Puigcerdà a la Seu d'Urgell. En aquest cas, el 2022 es va entrar en el pressupost de la Generalitat; es va licitar i adjudicar a través de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, però no n'hem sabut absolutament mai més res. Ens agradaria saber com està aquest projecte.

I tants i tants altres serveis deficients com és l'Avant, especialment el servei Avant a Lleida, a Tortosa..., o per no dir la línia que va cap a València.

I un especial esment, amb el temps que em queda –ho parlava amb el diputat company Isaac Padrós–, que és lamentable la falta d'inversions en accessibilitat perquè les persones amb discapacitat puguin usar de manera adequada trens i estacions.

I, en aquest sentit, ja avanço que des de Junts per Catalunya, i conjuntament amb l'Isaac Padrós, entrarem en una iniciativa parlamentària específica sobre aquest tema, perquè des de Junts per Catalunya hi donem absolutament una importància cabdal.

En la represa parlaré, faré un focus sobre el traspàs de rodalies i sobre també, òbviament, que se n'ha parlat, de les implicacions de les obres del túnel de Roda de Berà.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, permeti'm primer un apunt, des del diàleg i la col·laboració –sap que aquest és un capteniment del Govern i una determinació–, pensem que s'assoleixen més i millors resultats que des de l'embat i des del greuge, que són paraules que vostè habitualment utilitza en les seves intervencions. I l'hi dic –ho sap– amb tot el respecte institucional i personal que li tinc. Però jo crec que això

ho sap vostè perfectament. Crec que ho sap qualsevol persona que es dediqui a la indústria i als negocis o qualsevol persona que treballi en un cos diplomàtic: si un vol avançar, ha de negociar, ha de dialogar i ho ha de fer des de la lleialtat i des del diàleg i des de la col·laboració, no des de la confrontació o des de l'embat. I, en fi, ja hem vist el resultat d'aquest tipus de polítiques.

O, com a mínim, jo li vull dir d'entrada, aquest Govern està absolutament determinat a actuar amb lleialtat institucional i té plena voluntat que la veu de Catalunya se senti a totes les institucions, a totes, d'Espanya i d'Europa.

De fet, el primer que va tenir aquesta voluntat va ser el president Pasqual Maragall. Va escriure en multitud d'ocasions sobre aquest seu interès, i ell va insistir molt que Espanya entengués la particularitat de Catalunya com a nació. Ho va treballar d'aquesta manera i pensem que aquells governs de progrés són una bona referència per al Govern actual de Catalunya.

Deia en l'anterior intervenció, a la diputada Sans, que som molt conscients de les dificultats que hem heretat i que desinvertir no costa res i, en canvi, revertir la situació costa molt. I en aquesta situació estem ara.

I jo crec que vostès també haurien de fer una reflexió –com que vostè ha fet una reflexió més general, política, també l'hi haig de dir– de quin company de viatge prefereixen vostès i quin company de viatge pensen vostès que millora la vida dels catalans i catalanes aquí i a Madrid, als dos llocs, aquí i a Madrid. No és el mateix Sánchez que Feijóo i Abascal; no és el mateix per Catalunya ni és el mateix pels catalans. I vostès això ho haurien de conèixer molt bé, senyor Vergés, perquè el Govern més dur de Catalunya va ser el segon mandat d'Aznar, amb qui vostès havien pactat quatre anys abans al Majestic. Aquell segon mandat i els governs de Rajoy, ministre d'Aznar, han estat durs per Catalunya, molt durs, per Catalunya i pels catalans i catalanes.

Vostè em parlava de la necessària millora del finançament per Catalunya. Hi seran en aquest treball, des de la col·laboració, des del diàleg, amb el Govern d'Espanya? Hi seran o faran com en polítiques d'habitatge, votant en contra a la presa de posició? Ja no..., o sigui, ni deixar tramitar una llei que hagués afavorit els catalans i catalanes.

Amb relació a les infraestructures. És veritat que Catalunya ha d'activar amplíssimes reformes. Vostès feien referència a les infraestructures ferroviàries, i és veritat, caldran inversions i caldran canvis. També cal fer inversions i canvis en educació, en salut, en energia verda, en seguretat, en habitatge, per anomenar alguns exemples. I estic convençuda que el país es troba en un moment de canvi.

Miri, l'última dècada l'escletxa entre el creixement a Estats Units i Europa s'ha eixamplat, i no tenim bones dades en aquesta qüestió. I el creixement de Catalunya és del 0,46 per cent. Abans, la consellera Romero també donava algunes dades del PIB *per capita*. I jo ara no faré una comparativa àmplia i estesa, perquè estem per parlar de ferrocarrils i d'infraestructures ferroviàries, però tenim un ampli marge de millora –vostè també ha començat fent consideracions polítiques, em permetrà que jo també els hi faci en resposta–, i el Govern tindrà la màxima exigència a favor de Catalunya i dels catalans i catalanes.

Sobre infraestructures de transport, i les ferroviàries en particular. Són clau tant per projectar-nos cara enfora com també per teixir i cohesionar el territori cara endins. I la política ferroviària d'aquest Govern pivota precisament sobre aquests objectius.

Per tant, el primer pas millorar la mobilitat de Catalunya aprovant un nou pla d'infraestructures de transport de Catalunya. Si volem ser rigorosos –i aquest Govern ho és i ho vol ser–, necessitem actualitzar aquest instrument de planificació a llarg termini per tal que les inversions que fem en infraestructures responguin a aquest objectiu de cohesionar el país i d'atendre de la manera més eficient les necessitats de mobilitat de futur dels catalans i catalanes potenciant el transport públic sostenible.

Vostè feia alguns apunts concrets. El projecte de Joan Vila, efectivament, amb qui ja n'hem parlat, ja ens ha traslladat... N'està parlant i treballant el secretari de Mobilitat i Transport, el senyor Nadal, sobre aquesta possibilitat de recuperar l'estació de mercaderies de Girona, un projecte que ens sembla interessant i que, per tant, treballarem amb ell i amb totes les persones que l'estan promocionant des de Girona.

Parlava també del treball vinculat a la millora i als nous tallers vinculats a la xarxa ferroviària. Aquí també anem avançant i, efectivament, és una línia interessant. L'hi dic també per posar-li qüestions sobre la taula en què crec que podrem coincidir i, per tant, treballar conjuntament.

Em parlava també de la millora del transport alternatiu vinculat a Osona. Precisament divendres vaig estar amb el consell d'alcaldes i el consell comarcal d'Osona. Em traslladaven, precisament, aquest neguit, aquesta necessitat. I el nostre compromís és augmentar aquestes freqüències per tal de que no es quedin persones, efectivament, esperant el bus perquè no hi ha les places necessàries.

I em feia esment –si no, no ho hagués dit– del senyor Padrós, que crec que ara no està aquí a la sala, però vostè deia que presentarien iniciatives en la millora de l'accessibilitat. Les atendrem i treballarem en aquesta qüestió; és absolutament necessari. Però també l'hi dic, el senyor Padrós també té tota una sèrie de bateries i de millores en l'accessibilitat de la ciutat de Girona, on vostès governen, i, per tant, l'instaré també a que això ho puguin fer des del govern de Girona.

Per tant, el model que defensem per a Catalunya és també el d'un país que és porta d'Europa i que, per tant, vol tenir una bona connectivitat des d'aquest punt de vista. I li insisteixo en aquesta idea perquè jo crec que és possible –des de la cordialitat parlamentària– entendre que finalment vostès i nosaltres defensem models de Catalunya diferents, però que tots dos són reals i que tots dos són vàlids.

I la nostra idea de Catalunya és aquesta profunda identitat europea vinculada a l'obertura i progrés. Per això la importància de les obres vinculades a aquest corredor mediterrani, que vostè deia que hauria d'haver estat..., no ho sé... Escolti, vostès també han governat aquest país; de fet, trenta-dos anys. M'imagino que alguna vinculació..., es deuen sentir interpel·lats d'alguna manera també en aquests endarreriments, perquè governaven Catalunya, han governat Catalunya. Per tant, quan vostè parla d'endarreriments d'una infraestructura tan important i tan reivindicada com el Corredor Mediterrani, vaja, m'imagino que vostès, d'alguna manera, s'hi deuen sentir compromesos i interpel·lats, en aquests endarreriments, i per tant, el Corredor Mediterrani és important en aquesta qüestió.

De fet, la història ens explica que quan els catalans hem treballat units hem estat capaços d'aconseguir grans èxits. Per això jo li deia que penso que podem treballar en alguns àmbits si més no, senyor Vergés, des de la cordialitat parlamentària i des del treball conjunt si vostès així ho consideren. I ho dic perquè, a més, crec que ara és un bon moment per tot això que li comento, perquè la majoria de catalans i catalanes admeten que no podem estar d'acord en moltes coses, però que sí que podem estar d'acord en portar a terme algunes reformes.

I Catalunya necessita reformes amplíssimes, ho hem dit abans, i una d'aquestes, efectivament, és la de rodalies. I, a més, té la complexitat de fer-se amb la culminació del traspàs. A mi també m'agradaria saber en aquest traspàs de rodalies quina és la seva posició: si ens ajudaran, si estaran al nostre costat, si ho comparteixen, perquè és el full de ruta, el camí a seguir per a les millores que vostè indicava. Miri, al novembre del 2023 Esquerra Republicana va acordar culminar i ampliar el traspàs integral de rodalies amb el Govern d'Espanya. Es va determinar també un marc temporal concret. Es van establir els recursos econòmics associats a la gestió d'aquests serveis. L'Estat va assumir el dèficit d'explotació i el deute dels serveis prestats en el pla d'acció, com els hi deia abans, i dels costos derivats dels plans alternatius de transport, aquests 30 milions d'euros vinculats al tall de Tarragona. Bona part d'aquests compromisos estan resolts. Per tant, l'opinió del Govern és que

aquest va ser un acord important –i així ho hem reconegut en l'anterior interpellació– per a Catalunya i beneficis per a la gent de Catalunya.

En aquests moments ja he avançat que treballem en la constitució d'aquesta empresa mixta que ha de gestionar Rodalies de Catalunya, que comptarà amb la participació majoritària de la Generalitat de Catalunya i que estarà segregada de Renfe Viajeros, que rebrà els recursos materials i humans necessaris per a la prestació dels serveis de rodalies. Vam acordar tenir aquest esborrany d'estatuts de l'empresa mixta abans de finalitzar el 2024. També podrem assumir pròximament la titularitat de la infraestructura ferroviària de les línies R1 del Maresme, R3 del Papiol –vostè en parlava també–, Hospitalet, Vic, Puigcerdà i la R2 a Sant Vicenç de Calders.

No em donarà temps de continuar –ho faré en la següent intervenció–, però sí que li vull preguntar, en tot aquest traspàs de rodalies, en totes aquestes millores, en tot aquest treball complex que haurem d'assumir des del Govern –veiem la implicació d'Esquerra Republicana–, voldríem saber si Junts per Catalunya també es sent compromès i implicat en aquest procés de traspàs de rodalies.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Consellera, escolti'm, semblava per un moment que vostè m'estava interpellant a mi. Soc jo qui la interpello a vostè; a més a més, la interpello com a PSC i com a PSOE. Això també tingui-ho clar quan diu «nosaltres hem governat, els retards no sé què...». Escolti, vostè representa el PSOE. Per tant, queda molt clar de qui és aquesta culpa.

A aquest panorama que els hi he explicat abans d'unes rodalies que són una vergonya i d'un corredor mediterrani que és absolutament *fake*, s'hi afegeix l'obra del túnel de Roda de Berà, que afecta, s'ha dit, quinze, setze mil persones, passatgers. És una obra que té una manca de planificació bestial, i quan parles amb enginyers que saben de què va aquesta obra t'expliquen que es podia fer en molt menys temps –i d'això és important que en prengui nota. Hi ha exemples: el túnel de Martorell al 2020 és un túnel que tenia 1.068 metres –no quatre-cents com té aquest; 1.068 metres–, i es va fer en menys de quatre mesos, no en més de cinc com passarà amb aquest. Hi ha altres casos –ja sé que ara comparar Suïssa amb trens de la Renfe..., ja em perdonaran–..., però el túnel de Saint Maurice el 2015 –489 metres– es va fer només en caps de setmana. El divendres a la nit es dinamitava; el dissabte reconstruïen, tornaven a muntar vies, tornaven a muntar la part elèctrica, i el dilluns..., de dilluns a divendres, els trens estaven circulant. Per tant, hi ha maneres; de fet, una obra com és el túnel de Roda de Berà, que té 16 milions d'euros de pressupost i 30 milions d'euros és el que val el pla de mobilitat alternativa, ja es veu que aquí hi ha una mica de desproporció i que probablement el que calia era pujar una mica el pressupost i que això permetés baixar el temps d'afectació dels usuaris, el cost, la petjada de carboni, etcètera, etcètera. Aquest pla de mobilitat alternativa el que cal és que tingui un sistema universal i molt i molt clar de bonificacions, cal que tingui més busos i cal que tingui més informació.

De Reus..., ara vostès han posat més busos, però és igual; fins al dia d'ahir, els usuaris han estat patint uns retards d'entre trenta i seixanta minuts. Això és absolutament inadmissible. A l'Ebre, cal passar d'un a cinc la freqüència dels trens Avant i que l'Euromed hi pari. Cal resoldre la connexió de Tarragona a Lleida.

I tot això, tot aquest drama, encara, diguem-ne, tenint en compte que el vint per cent d'usuaris, segons vostès mateixos, s'han passat al transport privat. Si tots s'haguessin passat al seu pla alternatiu de mobilitat, això ja no seria un drama, això seria absolutament la fi per al sud del país.

I, miri, aquests dies que he estat preparant la intervenció, el diumenge tenia activades les notificacions de rodalies. El diumenge, a banda de les afectacions del túnel de Roda de Berà i dels talls programats de l'R7 i l'R3 –R3 on, per cert, els últims mesos hi ha hagut tres incendis–, hi va haver interrupcions de servei a l'R1 i l'RG1 per una avaria a la catenària de Blanes i afectacions a l'R4 i l'R8 per una avaria a Castellbisbal. Dius: «Bé, és un dia.» No; dilluns, afectacions a l'R13 i l'R14 per robatori de coure, que és un clàssic; dimarts, afectacions a l'R2, l'R2 Sud, l'R13, l'R14, l'R15, l'R16 i l'R17 per una afectació al Prat de Llobregat.

Escolti, ara semblarà que ho dic de broma, però ho dic molt seriosament. Jo crec que s'haurien de plantejar que Renfe el que comunicués fos les vies que funcionen; o sigui, que ho fes al revés (*alguns aplaudiments*) –les vies que funcionen.

I comprendrà que és per tot això que ens urgeix ser independents, i urgeix tant als independentistes com als no independentistes. I jo crec que vostè, amb totes les carpetes o les llibretes que diu el senyor Illa que gestiona, ja comença a notar dintre seu aquest cuquet independentista, perquè quan veu la falta de resposta de l'Estat, la usurpació de competències, la manca d'inversions, l'espoli fiscal, etcètera, parlant, com parlem en el seu cas, d'aigua, de residus, d'energia, de medi, del traspàs de rodalies, del Corredor Mediterrani, jo crec que ja comença a tornar-se una mica independentista.

Si ens urgeix la independència, ens urgeix ja d'entrada un traspàs de rodalies –vostè m'interpellava sobre això–, però que sigui un traspàs de rodalies que sigui immediat, que sigui integral, no només d'R1, d'R2, d'R3, de totes les vies, també dels Avant i dels regionals que operen a Catalunya i de la línia de Lleida de Cervera a Manresa, que sigui amb recursos del dèficit d'explotació anual i de les inversions que li he detallat abans, que fa anys i anys que s'estan devent, i que sigui real, operat per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que té uns índexs de satisfacció del client i de puntualitat de gairebé el cent per cent des de fa anys i no pas de Renfe.

Escolti, ni el més unionista ni el més patriota espanyol a Catalunya no pot veure ni en pintura Renfe. Per saber què en pensen els catalans de Renfe, no cal que faci un «renferendum», ja li dic jo, sortirà absolutament «no», com una casa de pagès.

I quan diem que sigui real aquest traspàs, diem també que les vies, les estacions, les línies, la gestió, sigui cent per cent de Catalunya, no pas a través d'una empresa compartida, com han pactat vostès amb Esquerra Republicana. Escolti, el nostre objectiu amb l'Estat espanyol és compartir una frontera i no pas compartir un servei de trens.

Moltes gràcies.

El president

El sisè punt de l'ordre del dia, la interpellació que havia presentat VOX en Catalunya... (*Remor de veus.*) Sí? Ah, perdoni, perdoni. Jo ja anava... Sí, per fer la rèplica, disculpin, té la paraula la consellera Paneque.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica

(Sílvia Paneque i Sureda)

Si em permet, president, sí que m'agradaria donar resposta al diputat Vergés. Tot i que haig de dir que em resulta altament «decepcionant» que vostè decideixi fer brometes i jocs de paraules amb una qüestió tan important i que afecta tants catalans i catalanes.

I deia, bé, això: sí; que li sembla una broma..., no ho sé; no sembla una broma als catalans i catalanes que, efectivament, viuen un impacte important en la utilització dels serveis de rodalies quan hem d'assumir, després de molts anys de desinversió, aquestes millores. I per això també anunciàvem –i si té interès, doncs li'n podem donar detall– aquest pla «Endreça» que va a donar resposta en l'àmbit de la seguretat, de la millora de les infraestructures, de la neteja, fins i tot, d'estacions dels propis trens, per tal de compensar durant aquests dos anys, doncs, algunes millores en el

sistema vinculat a la seguretat. Vostè feia referència, doncs, a l'àmbit de les catenàries, del problema que tenim, no?, del vandalisme respecte al fil de coure i, per tant, donarem resposta, com li deia, a través d'aquest pla «Endreça».

Jo no l'interpel·lo, li dono resposta; una altra cosa és que a vostè no li agradi la resposta que li dono o no li sembli satisfactòria, però jo no l'he interpellat. Li he fet una reflexió i l'hi he dit algunes qüestions, que vostè tampoc les ha valorat posteriorment, i alguns camins de millora per tenir el servei de rodalies que els catalans i catalanes mereixem.

Sembla que vostè està més instal·lat, o vostès, no?, en la política aquesta de jugada curta per davant de l'interès general. Per això li deia que m'havia resultat «decepcionant», però finalment aquí qui acaba perdent són els ciutadans amb aquesta mena de política. I això ho saben vostès.

Jo crec que és important ser capaços d'arribar a acords. I un partit que finalment..., Vostès són la segona força a Catalunya, jo crec que se n'espera poder arribar a acords de millora de serveis tan importants com el de rodalies per als catalans i catalanes i per millorar les condicions de vida dels catalans i catalanes. Vostè vol insistir en un discurs, doncs, això, plagat de bromes i de jocs de paraules? Vostès mateixos; però jo crec que se n'espera alguna cosa més.

La situació de rodalies és coneguda. És veritat que hi ha inversions pendents, això és veritat; ja han començat. Generen una complexitat afegida a la situació i hem de dir que tenen algunes novetats aquests últims temps. El traspàs de rodalies que vostè també ha volgut ridiculitzar o les inversions abans mencionades, jo crec que són exemples importants i crec que ens portaran pel camí de tenir un servei a l'alçada del que Catalunya mereix i necessita.

El Corredor Mediterrani és una infraestructura essencial per al nostre país, converteix Catalunya en porta d'Europa i la connecta, com deia abans, a una xarxa transeuropea amb enormes possibilitats, vinculada al transport de mercaderies, de persones, i, per tant, inversions potents i obres que generaran molèsties, però que ens donen possibilitats de lideratge econòmic i de noves oportunitats.

Li torno a recordar el dispositiu que vostè també ha volgut ridiculitzar, perquè vostè deia que a la gent de Reus potser no li ha importat massa. Li puc assegurar que no. Tant la seva alcaldessa com els ciutadans i ciutadanes de Reus a qui els hem pogut traslladar aquesta millora de cinc o sis freqüències noves d'anada i de tornada de Reus a Barcelona..., li haig de dir que ells ho han acollit doncs de molt bones ganes i molt satisfactòriament. I els hi vull agrair –ho he dit abans– el treball des del territori, des de la plataforma.

En el seu global: vuitanta-set autobusos; sis-centes expedicions diàries; un servei de busos directe entre Barcelona i Tarragona; freqüències directes de Barcelona a Reus, com l'hi deia; bonificació del servei amb la targeta T-10/120 a un preu de quatre euros el viatge; un Avant entre Tortosa i Barcelona amb servei diari per sentit.

Revisem diàriament aquest pla. Si tenen aportacions, si tenen millores, ens les facin arribar, que intentarem doncs... (*Veus de fons.*) No, no n'ha fet cap. Vostè ha ridiculitzat aquest dispositiu de transport alternatiu, però millores millores, lo que se'n diu millores, no n'ha aportat cap ni una. Per tant, sabem que és un trasbals, però li torno a oferir, doncs, la mà estesa si vostès tenen ganes de treballar i col·laborar, tant en el traspàs de rodalies com en aquests transports alternatius.

I entenc de cor les queixes; sé que hi ha molta gent que està afectada per aquestes obres. Però el nostre compromís és de millora del servei de rodalies a Catalunya, per un costat, i de posar totes aquelles millores que minimitzin en allò possible les afectacions que sabem que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país tenen vinculat al tall del túnel de Roda de Berà.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Ara sí –disculpi, consellera–, amb el sisè punt de l'ordre del dia... La interpellació presentada per VOX en Catalunya recordin que ha estat posposada.

Però, abans de suspendre la sessió, els recordo que tot seguit tindrà lloc l'ofrena floral al monument als immolats per la llibertat de Catalunya en memòria del molt honorable senyor Lluís Companys i Jover, primer president del Parlament de Catalunya, president de la Generalitat. Ahir va fer vuitanta-quatre anys del seu afusellament. Ni l'exili no el va poder protegir de la repressió i la barbàrie. La seva fermesa i dignitat sempre formaran part de la grandesa de la Generalitat i dels que defensen la llibertat de Catalunya. Els convido a participar en aquest acte al pati de la biblioteca.

Se suspèn la sessió... (*Aplaudiments.*) Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Interior i Seguretat Pública, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional i el conseller de Política Lingüística.

El president

Es reprèn la sessió.

Comencem el vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada... (*Veus de fons.*) Ah, ostres. Clar, és veritat, sí.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a atendre l'emergència d'habitatge

300-00002/15

El setè punt de l'ordre del dia –disculpin, no el vuitè– és la interpellació al Govern sobre les polítiques per a atendre l'emergència d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari Comuns. I per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. De fet, segurament l'ordre tampoc importa tant en aquest gairebé Ple monogràfic sobre l'habitatge, cosa que nosaltres celebrem perquè creiem que la manera de posar l'èmfasi en una de les principals preocupacions de la ciutadania és que aquest Parlament en parli i faci propostes i solucions.

Consellera, aquesta serà la primera interpellació del meu grup en aquesta legislatura, la primera d'habitatge i, com vostè s'imaginarà, no serà l'única. I, de fet, en tindrem unes quantes i diverses oportunitats per continuar-ne parlant. Perquè, a més a més, agafarem una mica com a fil conductor, però no només, l'acord que vam signar per a la investidura del president Illa en temes d'habitatge, que jo sé que vostè se l'ha mirat, se l'ha llegit, que hi han algunes de les qüestions que són per fer front a l'emergència, que són a curt termini, que algunes de les mesures tindran un impacte més a curt i a mitjà i a llarg termini. Nosaltres avui ens voldrem centrar en dues de les qüestions de tot el que hi ha dintre d'aquest acord, que bàsicament són les mesures per fer front a l'especulació i les mesures per fer front a l'emergència habitacional ara, ara mateix.

Entenem la prioritat que ha fet el seu Govern per aquests cinquanta mil habitatges nous, que també estan en el nostre acord, però creiem que hem d'insistir molt en que no pot ser l'única política i que no pot ser l'única aposta del seu Govern i que, a més a més, aquests cinquanta mil habitatges també hem de parlar molt de quan, de com, d'on, de quin tipus i, sobretot, de quina titularitat. Nosaltres vam aclarir a l'acord que d'aquests cinquanta mil, com a mínim quinze mil han de ser iniciativa de l'Incasòl si volem que l'Incasòl torni a ser realment l'actor de producció d'habitatge públic a Catalunya. Però hem d'anar més enllà i assegurar-nos que aquests cinquanta mil són de protecció oficial, però també de titularitat pública, per evitar que acabin en mans privades.

Han anunciat altres mesures que jo suposo que vostè a la interpellació, a l'autointerpellació que li fa el seu propi grup, després aprofitarà per explicar amb més detall, però que no estan al nostre acord i que nosaltres tampoc acabem de compartir que sigui la prioritat del que hagin de fer. I no entraré en el detall perquè, com dic, segurament vostè ho explicarà després i ens interessa col·locar altres qüestions.

Però parlem dels ajuts de lloguer que també ha anunciat el president Sánchez i que el seu Govern ja va anunciar que destinaria un excedent de tresoreria a fer més ajuts de lloguer. Consellera, no és una solució, és un pedaç. És un pedaç que, a més, arriba a poca gent, que no aconsegueix impactar en l'augment dels preus del lloguer, que deixa fora moltíssima gent perquè es posa un límit en alguns llocs de sis-cents euros, en d'altres de nou-cents euros, i si mira qualsevol portal i veu la mitjana dels preus de lloguer, la majoria a Barcelona ja estan per sobre dels mil euros. Per tant, té un abast bastant limitat i si no s'aplica la regulació de lloguers, està més que demostrat també que aquests ajuts de lloguer acaben revertint en un augment de preus perquè, a més a més, acaba sent el rendista el que es queda amb aquest ajut de lloguer.

També els ajuts per a la compra. Nosaltres creiem que arribaran a poca gent, que serà poca gent la que realment podrà fer front a aquest altre vuitanta per cent que hauran de cobrir a través d'una hipoteca. I ens preocupa que acabem abocant a molta gent jove a demanar unes hipoteques que potser d'aquí a uns anys no podran fer-hi front, no podran pagar i acabaran amb un desnonament, amb una execució hipotecària i, a més a més, amb un deute que pot ser de per vida, perquè encara no està aprovada la dació en pagament.

Per tant, crec que d'aquestes mesures n'hauré d'anar parlant més. Nosaltres ens les mirarem amb lupa. No creiem que siguin les mesures més prioritàries tampoc a nivell pressupostari. I quan vegem els pressupostos ens assegurarem que aquesta aposta que està fent el Partit Socialista no va en detriment de les que nosaltres creiem que han de ser prioritàries.

Com li deia, nosaltres ens centrarem més en les mesures que tenen a veure amb l'especulació, amb com fer front a l'especulació. Vostès estan parlant molt d'aquesta ampliació del parc públic, que és el dos per cent a Catalunya, que hauria d'arribar al nou per cent. Hi estem d'acord, però hi ha un noranta-vuit per cent d'aquest parc que està en mans privades. Està en mans privades, cada vegada amb més concentració i cada vegada més en mans de fons d'inversió i grans tenidors que bàsicament compren habitatge com a inversió rendible, com a inversió multimilionària i no com a un habitatge on viure.

La gran bombolla del lloguer. Tenim la regulació de preus, ja n'hem parlat, però toca fer-la aplicar. Aquest matí ja l'hi hem preguntat al president Illa. Ens ha dit que sí, sí, que s'està treballant en un règim sancionador. El règim sancionador l'haurien de tenir ja sobre la taula i l'haurien de poder estar treballant i acordant amb els grups que li hem de donar suport. Va haver-hi un primer decret que es va presentar per part del Govern d'Esquerra Republicana, que va ser en un moment complicat per presentar un decret, en plena campanya electoral, però que nosaltres creiem que hi havia coses que ja estaven avançades, que ja estaven treballades, que s'ha de recupear aquesta feina i que s'ha d'aprovar ja, com més aviat millor.

Però a més a més, també hi havia una campanya institucional sobre els drets reconeguts a la llei del dret a l'habitatge, que també la consellera Capella ens va dir que ja estava a punt de sortir, però que de moment no ha sortit. Perquè si el Govern es creu la regulació de preus, n'ha de fer bandera. I hem de veure la ciutat de Barcelona i les ciutats de Catalunya i totes les zones tensionades amb banderoles explicant que existeix una llei que controla els preus i explicant a tots els llogaters i llogateres quins són els seus drets i els drets als quals es poden acollir. I, sobretot, quan s'aprovi aquest règim sancionador, necessitem gent, un equip que pugui garantir que s'aplica aquest règim sancionador. No només un paperet que diu «bé, si et trobo, ja et multaré». No, no, no. Una política proactiva i insistent d'inspecció i de sanció. Per això nosaltres considerem que, com a mínim, ha d'haver-hi entre cent i cent cinquanta persones que formin part d'aquest equip, perquè han de donar cobertura a tot el territori i hi insistim molt, han de tenir una política proactiva i actuar d'ofici, no només esperar a que siguin les llogateres que estan patint els abusos que vagin a denunciar.

Amb els lloguers de temporada, el registre que s'ha anunciat a Madrid tampoc no ens acaba de convèncer. Tornem al mateix. És un altre tràmit burocràtic que s'haurà de garantir molt que s'està acomplint i que es sancionarà a qui no el compleixi. No hi confiem gaire. Continuem confiant en que és necessari reformar la LAU i que hi hagi aquesta equiparació dels lloguers de temporada i lloguers d'habitacions amb els drets i deures del lloguer residencial, i també amb les mesures com la que ara mateix s'ha acordat a l'Ajuntament de Barcelona d'utilitzar el pla general metropolità per establir que tots els habitatges de la ciutat de Barcelona són lloguers residencials i que, en tot cas, després, l'ajuntament regularà a quins barris i a quines zones podrà haver-hi lloguer de temporada. Això es pot aplicar a tot Catalunya, a tots els municipis de Catalunya a través del POUM, però creiem que la Generalitat ha de facilitar la normativa perquè els ajuntaments ho puguin aplicar. I treballarem molt en això.

I un altre tema que també teníem a l'acord i que el volem posar sobre la taula per treballar-ho des de ja són els impostos a la compra especulativa de l'habitatge. Estem veient com hi ha moltes ciutats europees que estan posant en pràctica mesures destinades a evitar la compra per especular.

Per exemple, a Amsterdam obliguen a viure quatre anys en l'habitatge que es compra. I, per tant, no es pot vendre en aquests quatre anys ni es pot llogar en aquests quatre anys. O Viena, que està taxant la compra de l'habitatge que no sigui per a primer habitatge, per a residència habitual.

Nosaltres creiem que a Catalunya es pot utilitzar l'impost de transmissions patrimonials per gravar les compres especulatives també. I, per tant, que l'impost de transmissions patrimonials, que ara és d'un deu per cent, en el cas que qui compra siguin grans tenidors i figures jurídiques, pugui arribar al trenta per cent.

I que quan es comprin edificis sencers, per tant, compra vertical d'un edifici sencer –és evident que això no és per a habitatge habitual i que qui compra això és per especular–, també hagin de pagar aquest trenta per cent.

I és una de les mesures que creiem que hem de posar per evitar que la compra de l'habitatge acabi redundant en una concentració més gran en mans –i valgui la redundància– dels grans tenidors.

Habitatges buits. Podem construir més, però tenim un parc d'habitatges buits molt gran. Es fa servir la xifra de 400.000, però hi ha altres xifres que podrien ajudar a veure quins d'aquests habitatges realment estan buits i no estan complint amb aquesta funció social.

Amb vostès vam acordar a l'acord tenir una estratègia de mobilització d'habitatges buits. Posem-la en marxa ja. Toquem l'impost d'habitatges buits. Fem que la consideració d'habitatge buit passi dels dos anys a un any, perquè realment el que està passant és que com que són dos anys, esperem els dos anys, el gran tenidor fa llavors un contracte de llum o d'energia i torna a començar a córrer el compte de l'habitatge buit. Per tant, aquell habitatge buit es passa anys i anys sense complir la funció social de l'habitatge.

Per tant, anem a això. I si no, la llei també ens habilita a fer expropiació d'ús per poder dedicar això a lloguer social. Són eines que tenim per intervenir en el mercat privat i per frenar l'especulació.

Una altra de les mesures que tenim a l'acord i que volem posar-nos ja a treballar –necessitem una taula tècnica ja per treballar tot això i que abans d'acabar l'any ho tinguem– és la pròrroga de la protecció oficial de milers d'habitatges, més de trenta mil, que estan..., aviat perdran aquesta protecció oficial i que ja estan fent fora les persones que hi viuen de lloguer per poder-los vendre al mercat especulatiu. I això ho podem fer a través de la declaració de zones tensionades.

Per tant, consellera, jo entenc que vostè dedicarà després el temps que consideri a la interpellació del seu grup a parlar d'aquesta estratègia de cinquanta mil habitatges i de compra de pisos i tal, però no és la nostra prioritat i li demanem que ara ens respongui a tot això que li estem plantejant de com intervenir en l'especulació i com intervenir en el mercat privat i impedir que això continuï sent, en realitat, la principal causa de la crisi de l'habitatge. No és només que no hi hagi oferta, és, sobretot, que l'oferta que hi ha recau en mans privades que l'utilitzen per tenir beneficis multimilionaris.

A la segona part de la interpellació aprofitaré també, a més de poder respondre al que vostè em digui, per parlar d'emergència. Tenim una llei que es va aprovar a Catalunya, que ara el Constitucional, per un tema de competències, ha inhabilitat en part. Una llei que durant la seva vigència, amb dades de la mateixa Agència Catalana de l'Habitatge, va permetre fins a dinou mil lloguers socials, dinou mil famílies que no van ser desnonades.

Aquesta llei, aquesta mesura, ja vam intentar que estigués inclosa en la llei estatal pel dret a l'habitatge, perquè sabíem que la blindaríem més si era una regulació estatal, i no va ser possible perquè el Partit Socialista no ho va voler incloure.

Per tant, després, en el segon moment de la intervenció, entrarem en com pensa el seu Govern fer front a l'emergència habitacional de la gent que perd el seu habitatge habitual ara mateix.

Gràcies.

El president

Per respondre a la interpellació, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputada, efectivament, jo també celebri que puguem fer aquesta mena de monogràfic, efectivament, amb tres interpellacions sobre habitatge i espero que a la finalització de les tres puguem tenir una idea global dels compromisos del Govern respecte a les polítiques d'habitatge a desenvolupar aquesta legislatura.

Vostè feia referència a l'acord d'investidura, l'acord de govern que va donar lloc a la investidura del president Illa amb els Comuns de Jéssica Albiach, que jo crec que comparteix la diagnosi del problema que tenim a Catalunya. De fet, en el primer paràgraf s'hi pot llegir: «Posar la mirada i les energies en projectar un futur esperançador». I encara, de fet, va una miqueta més enllà quan s'escriu o quan es redacta –i ho dic de manera textual– «una mirada ambiciosa per fer front als enormes reptes col·lectius que tenim com a país».

Hi estic d'acord, hi estem d'acord. Catalunya és un país que té una gran potencialitat, capaç de tenir un futur esperançador. Iniciatives civils, treballadors, treballadores, universitats, museus, teixit econòmic, emprenedors són alguns exemples dels nostres actius. Però també és veritat que el país ha hagut d'afrontar aquesta última dècada diferents crisis i que la mitjana dels índexs de creixement del PIB tenen com a poc marge de millora.

I això no ho podem oblidar, perquè si reduir l'escletxa social ja és difícil en circumstàncies de creixement, es fa encara més complicat quan tenim ritmes econòmics que no són tan favorables. La crisi del 2008, efectivament, ha demostrat que els escenaris de decreixement resulten cruels, especialment per a les classes mitjanes i treballadores del nostre país.

I en aquest escenari, a Catalunya és important que assenyallem la diferència entre les dretes i les esquerres. Ho és perquè un dels elements diferencials de molts populismes és, precisament, no definir-se com a dretes i com a esquerres. I les esquerres parlem de polítiques a favor de les persones. I, efectivament, l'habitatge és un aspecte clau en aquesta qüestió.

L'acord d'investidura va anar en aquesta direcció quan incorpora el redactat d'«impulsar un rol tractor del sector públic i comunitari per enfortir els serveis que cohesionen la societat a fi d'evitar fractures socials». Aquestes fractures socials són, precisament, les que alimenten els discursos populistes, com li deia, radicals en contra de les democràcies actuals. Quan la gent no té feina, quan no té treball, quan no té esperança en el futur, quan ningú parla de reduir les diferències amb les rendes del capital, quan hi ha un índex de pobresa i atur massa gran i un habitatge digne costa tant, efectivament, quan passa tot això, hi ha persones que abandonen la seva confiança en la democràcia, en el sistema i, aleshores, abracen discursos identitaris radicals en contra de tota política menys la seva pròpia.

Hi ha qui, amb excessos alarmants, ho barregen tot, neguen les diferències que hi ha, com li deia, entre esquerres i dretes. Nosaltres pensem que és necessari ser rigorosos amb el llenguatge i dir la veritat, i la veritat és que sí que hi ha diferències entre les polítiques d'esquerres i de dretes, i que la consellera Capella –també ho vull dir– havia avançat tant com li va ser possible en polítiques d'habitatge a Catalunya l'últim any. És una feina feta per l'anterior Govern –sé que vostès també van treballar algunes iniciatives en l'anterior legislatura– i no volia deixar d'assenyalar-ho.

Respecte a les diferents iniciatives, donant resposta a les qüestions que vostè em plantejava. L'acord de govern amb els Comuns va estructurar-se en cinc grans eixos i el primer va ser, cito textualment –la legislatura de l'habitatge–: «Posar en marxa un programa urgent de foment de l'habitatge protegit per resoldre l'actual crisi d'accessibilitat i promoure la construcció de cinquanta mil habitatges», tots ells d'habitatges de protecció oficial per a lloguer, pisos nous, en aquest període 2024-2030. Vostè em parlava també d'aquesta campanya informativa; efectivament, l'anterior equip de govern va iniciar els treballs, hi estem donant continuïtat i jo crec que en les properes setmanes ja podrem tenir reunions amb els diferents grups parlamentaris per presentar-la, i per tant, estem totalment compromesos; també el Sindicat de Llogateres va ser una de les primeres qüestions que ens van posar sobre la taula en la primera reunió que vàrem poder tenir.

Règim sancionador. Vostè deia: «Ja hauríem de tenir els primers treballs.» No trigarem gaire. Agafarem com a base aquell que ja s'havia treballat en el decret que va decaure a l'abril, si no recordo malament..., juny, és veritat, que vostè ho ha dit. Potser el període, segur, no va ser el més procliu perquè poguéssim tirar endavant; en tot cas, serà aquest el que utilitzarem com a base, entenc que vostès hi havien treballat, i per tant entenc també que no ha de ser un gran problema.

Em parlava d'altres qüestions: tipus impositius, pròrroga de tipificació d'habitatges amb HPO, que són eines més complexes –em posava l'exemple de la iniciativa de Barcelona–, més que complexes..., més llargs en el temps. I és veritat que estem en una situació d'emergència habitacional i pensem que les respostes que hem de donar han de ser un full de ruta, que és el que hem marcat amb l'acord de govern, però també hem de donar respostes més curtes en el temps. Per tant, aquestes que no estaven incloses en l'acord d'investidura hi anem treballant; activarem també a tots els grups de treball que hi havia previstos en el marc del pacte nacional per l'habitatge, per tant, això ho anirem activant, però sí que li volia donar resposta a aquells

que vostès reclamen perquè estan en l'acord d'investidura i que hi donarem sortida. Quan? Abans d'acabar l'any, quan el règim sancionador..., abans de finalitzar l'any, aquest règim quedarà aprovat i espero que amb el consens i amb una àmplia majoria d'aquesta cambra.

Gràcies a aquest seguit de projectes que compartim –crec–, el Govern també està absolutament compromès per donar-li també altres iniciatives més immediates, com li deia, destinar 87,5 milions d'euros per adquirir habitatge per tanteig i retracte en els pressupostos que s'han d'aprovar a partir de l'1 de gener del 2025. Per tant, entenem que si des dels acords d'investidura es va marcar la política d'habitatge com una de les prioritàries, de ben segur que també ens posarem d'acord en la negociació pressupostària a destinar aquests recursos en aquests, concretament, per adquirir habitatge per tanteig i retracte. S'han de dedicar també 350 milions d'euros durant tota aquesta legislatura en el seu global, a compra de tanteig i retracte.

Efectivament –vostè ho deia–, l'habitatge és una necessitat clau per a famílies de classes mitjanes i treballadores catalanes que busquen poder tenir una casa, un pis per dedicar i assolir el seu projecte de vida. L'acord de govern de dimarts –d'ahir, 15 d'octubre– va en aquesta línia. Vostè posava en dubte algunes de les mesures; en parlarem, els hi farem arribar l'acord sencer i en podrem parlar. En tot cas, hem fixat intensificar l'adquisició d'habitatges en municipis qualificats com a «zones de mercat tens». Es preveu també incorporar a la llei de mesures d'acompanyament als pressupostos de la Generalitat del 2025 una ampliació dels supòsits d'exercici del dret d'adquisició preferent, de tanteig i retracte, per a l'adquisició d'habitatges de segona mà per part de la Generalitat. Cal tenir en compte també que reforçar l'adquisició d'aquests habitatges resulta una eina clau per afrontar situacions de desnonament –vostè també feia referència– que passen per les mesos d'emergència.

I una de les causes que l'habitatge sigui avui un pes mort contra les butxaques dels catalans i catalanes és el lloguer de temporada –vostè també hi feia referència– i les dades són clares: el lloguer baixa, però el lloguer de temporada puja –el lloguer habitual..., els contractes baixen, però el lloguer de temporada puja– i regular el lloguer de temporada és vital, però vostè també va veure com VOX, PP i Junts s'aliaven i ho tombaven al Congrés dels Diputats, i per tant, vostè em deia que aquest decret que es va aprovar fa poques hores al Consell de Ministres i per part del Govern d'Espanya, potser no els acabava de satisfer del tot, però en qualsevol cas, davant la impossibilitat de la tramitació parlamentària –com li deia, per haver-se aliat VOX, PP i Junts al Congrés dels Diputats–..., doncs a mi sí que em sembla que aquest decret llei que regula, entre d'altres, els lloguers de temporada, juntament amb el règim sancionador que puguem treballar des de Catalunya..., crec que és una bona combinació per tal de lluitar contra el frau que s'està donant, efectivament, amb els contractes de lloguer.

Amb la Llei 12/2023 i la modificació de l'article 17 de la llei d'arrendaments urbans, Catalunya establirà un topall màxim de les rendes vinculades a l'habitatge i, a la vegada tenim també competències per establir les zones de mercat tens i sancionar-ne les infraccions. Com li deia, hem començat a treballar per tal de tenir aquest règim sancionador al més aviat possible. Les sancions que s'aplicaran són amb relació o no a fer constar el preu de lloguer que resulta de l'aplicació del sistema dels índexs de preu de referència i, per tant, és important subratllar que el preu elevat de l'habitatge perjudica una gran majoria de la població, que posar-hi solucions beneficia aquesta gran majoria, i ho dic, tot això, perquè el suport d'altres grups jo crec que també serà necessari. Ho vaig dir en alguna de les entrevistes o declaracions: hem arribat fins aquí també treballant grans consensos vinculats a les polítiques d'habitatge. Jo crec que tots convenim en assenyalar aquest com un dels grans problemes que tenim els catalans i catalanes, i, per tant, aprofito també aquesta interpellació per estendre la mà a la resta de grups per tal que puguem treballar conjuntament i que puguem donar tots plegats resposta a aquest gran problema.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, consellera. Jo crec que en el diagnòstic..., potser podem coincidir en les xifres, perquè clamen al cel, ja portem molt de temps dient-ho. També és veritat que fins no fa gaire no teníem el mateix concepte o el mateix criteri a l'hora d'entendre qui eren els responsables i com s'havia d'intervenir; és a dir que el Partit Socialista estigui a favor de la intervenció en el mercat de lloguer és bastant recent –no ens enganyem–, benvinguts siguin; perquè creiem i sempre hem defensat que la millor manera era intervenir, però crec que hem de ser clars amb qui són els responsables d'aquesta crisi i qui s'han de fer responsables de donar resposta.

I una part de responsabilitat..., de l'Administració pública –és així. A Catalunya, en els darrers deu anys, pràcticament no s'ha fet res per augmentar el parc públic d'habitatge i per controlar l'especulació en l'accés a l'habitatge, però també són responsables els que s'han enriquit amb l'habitatge; també són responsables de donar resposta a l'emergència habitacional que ells mateixos han creat –i estem parlant dels grans tenidors, dels fons d'inversió, dels fons voltors– en garantir que aquesta emergència s'acaba i que l'habitatge deixa de ser una inversió que fa multimilionaris a molta gent per passar de ser un dret garantit per a tothom.

Per tant, la col·laboració publicoprivada que tant parla el Partit Socialista, nosaltres podem treballar-hi sempre i quan sigui la part privada al servei de les polítiques públiques i del dret a l'habitatge, i no al revés; no els poders públics a favor de que cada vegada acumulin més propietats els promotors immobiliaris privats. Per tant, és un matís important que crec que hem de tenir al cap amb tot el que fem.

Jo crec que algunes de les mesures vostè ha dit que necessiten temps i que s'han de treballar perquè no estaven a l'acord, i sí que estan a l'acord; la pròrroga de la protecció oficial està a l'acord d'investidura. És una de les qüestions que ja estan posades i és una modificació molt senzilla que es pot fer a través de la llei de mesures. No requereix temps, perquè, a més, com més temps ens passem en això, més habitatges que perdran la protecció oficial i que ja no els podrem recuperar. Per tant, és urgent posar-s'hi, és una cosa que es pot fer ja.

El tema de taxar l'especulació en la compra de l'habitatge que no sigui per habitatge habitual també ho teníem a l'acord. Entenem que això pot requerir una mica més de temps, però la modificació de l'impost de transmissions patrimonials és una cosa que també es pot fer a la llei de mesures; no requereix tant de temps. Si volem impedir la concentració d'edificis sencers en mans de fons d'inversió, amb personalitat jurídica, no física, això és una cosa que es pot fer relativament fàcil; no requereix tant de temps. Però quan vulgui, ens asseiem i treballem nosaltres disposats des del minut u, perquè són coses que calen ja.

La modificació, l'ampliació del tanteig i retracte és una cosa que ja teníem a l'acord del 2023 amb Esquerra Republicana, que no es va fer en aquell moment, que havia d'anar a la llei de mesures del 2024, que tampoc va sortir endavant, i que, evidentment, l'hem d'incorporar en aquesta llei de mesures, perquè una de les coses que passa amb el tanteig i retracte és que no hi ha actualment tants habitatges que es puguin adquirir; important prioritzar la compra d'edificis sencers, perquè és una de les millors maneres de frenar l'especulació.

El registre de grans tenidors, també. El teníem a l'acord de pressupostos amb Esquerra Republicana del 2023. Va acabar tot el 2023. No hi havia registre de grans tenidors; el vam tornar a posar. Era una de les propostes a l'acord del 2024. No va haver-hi acord, no va haver-hi pressupostos i està a punt d'acabar-se el 2024 i no tenim registre de grans tenidors, que és clau perquè es puguin aprovar moltes de les propostes de contenció de rendes que estem fent.

La llei estatal preveu disposicions diferents segons si ets gran tenidor o no. Ha d'haver-hi un registre perquè la gent pugui accedir fàcilment i saber qui és gran tenidor i qui no, i perquè l'Administració li pugui exigir als grans tenidors quines són les seves obligacions. Què és registre grans tenidors? És de la Llei 1/2022. No s'ha fet, i el Constitucional no l'ha tombat. No hi ha cap excusa per no tenir-lo ja.

Amb el tema de l'emergència habitacional, consellera, amb el tema del lloguer social, és veritat que hi ha una part que ha decaïgut, però hi ha una part que encara es pot fer, que és la d'execucions hipotecàries.

El Govern no ha tingut fins ara un paper proactiu a exigir que es compleixi aquesta llei. Volem saber com pensen fer-ho, com pensen acabar amb la llista d'emergència de la llista d'espera que hi ha a les meses d'emergència.

No només això, també unificar criteris, i això també es pot fer ràpidament a la llei de mesures, perquè no pot ser que hi hagi meses d'emergència que senzillament no accepten més gent fins que no tenen un habitatge disponible. Llavors, clar, no hi ha llista d'espera perquè no accepten més sol·licituds a la llista a la mesa d'emergència.

La moratòria dels desnonaments de l'Estat ha aturat molts desnonaments. Saben el neguit que hi ha social, l'allau de desnonaments que hi pot haver si això acaba, aquesta pròrroga. Per tant, nosaltres el que creiem és que, a nivell de l'Estat, s'ha de blindar l'obligatorietat de lloguer social, i, a nivell de Catalunya, s'ha de buscar que grans tenidors i entitats bancàries com la Sareb no defugin les seves responsabilitats, perquè si no, consellera, el que tindrà és una allau de famílies a la mesa d'emergència –una allau–, i no tindrà habitatge d'aquí a llavors a donar-hi resposta. I les pensions no són una alternativa habitacional.

Per tant, consellera, l'emergència habitacional requereix propostes immediates ja, que, fins ara, no són les que ha anunciat el seu Govern.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica

(Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputada, no he aprofundit en les conseqüències de la sentència del Constitucional perquè em semblava que la interpellació posterior d'Esquerra Republicana, pel títol, la cosa anava per aquí, i, si li sembla, aprofundiré, doncs, a la següent interpellació.

Però, en qualsevol cas, vostè començava aquest segon torn assenyalant els responsables, i és veritat que jo potser tinc més tendència a intentar buscar solucions, perquè recau en la responsabilitat d'aquest Govern, efectivament, acompanyats, doncs, dels grups parlamentaris que varen permetre la investidura del president Illa.

Ens recau la responsabilitat de buscar solucions, i, per tant, jo, més que mirar enrere, m'agrada mirar endavant i intentar buscar aquestes solucions, sobretot perquè, miri, hi ha un pensament que cal tenir en compte. Quan els hi demanem a les persones, a la ciutadania que es comprometin en un projecte col·lectiu, quan aquest projecte col·lectiu és raonable, si els hi demanem amb condicions, doncs, de manca d'habitatge o d'infrahabitatge, és veritat que tot això es fa més complicat, i que tinguin compromís amb les ciutats, amb les viles, amb Catalunya, tenir el seu barri més net, a participar en les decisions diàries, actuar en favor de la bona convivència.

Per tant, no és només que estiguem treballant a favor de l'habitatge i de l'accés a l'habitatge digne, sinó que tot això també millora. Tenia apuntat parlar una miqueta de pla de barris també perquè crec que també, doncs, hi està relacionat, però, en qualsevol cas, tenim, en aquests moments, efectivament, rendes baixes que destinen un percentatge molt gran a l'adquisició d'habitatge o al lloguer; població que tenen

ingressos per sota del seixanta per cent de la mitjana per unitat de consum, que destinen més del quaranta per cent dels seus ingressos a l'habitatge.

Per tant, és evident que aquesta és una problemàtica a la que hem de donar resposta. I a nosaltres ens sembla evident que aquest primer paquet aprovat aquest dimarts 15 d'octubre és el full de ruta adequat per tal de donar-hi resposta a curt, mitjà i llarg termini. Vostè ho marca molt a llarg termini. A nosaltres ens sembla que aquí es recullen mesures que es podran posar en marxa ja el 2025 amb aquests nous pressupostos i que, per tant, seran l'inici d'un camí que no li oculto que serà complex, que serà difícil, però que requerirà la col·laboració publicoprivada, sí –ho dic perquè vostè també en feia esment. La majoria d'aquests solars són públics, d'ajuntaments de Catalunya; n'hi ha també de privats, tipificats com a HPO. Però ja hem vist que amb els recursos únics d'Incasòl o del propi departament, el nivell d'execució i de construcció que tenim ni de lluny dona resposta a les necessitats.

Per tant, sí que necessitem incorporar modalitats, doncs, de construcció delegada, però, com he dit aquest matí a resposta d'una pregunta de la Candidatura d'Unitat Popular, sempre, evidentment, mantenint la titularitat pública del sòl i de la construcció. Però sí que hem d'habilitar mecanismes perquè aquesta col·laboració publicoprivada justa –justa– ens permeti accelerar. Passar de mil habitatges, o 1.200, de construcció anual de mitjana els últims deu anys a deu mil, això és un esforç titànic, i no ho podem fer sols. Per tant, sí que insistirem, i jo crec que ens hi posarem d'acord, en aquest treball conjunt amb l'àmbit privat.

Quan li he dit que hi ha algunes mesures que no hi estaven incloses, ho deia per la proposta que em traslladava, que s'ha treballat amb el Govern de Barcelona. Aquesta és una proposta que requeriria temps més llargs aplicada al Govern de Catalunya, que no estava inclosa. I, per tant, escolti'm, parlem-ne, no ens tanquem a res. De debò, i reitero, en aquests minuts que em queden, que a mi m'agradaria treballar les propostes i polítiques d'habitatge de manera conjunta amb tots els grups de la cambra; crec que és necessari. Aquest Govern tindrà aquesta legislatura, però en vindran d'altres. I crec que les polítiques d'habitatge –o aquest és el nostre compromís– han de ser polítiques estructurals, i els recursos econòmics que anem disposant en els diferents pressupostos d'aquesta legislatura aquest Govern creu que seria bo que es mantinguessin en el temps i, per tant, es convertissin en estructurals, com els hi dic, com a polítiques i com a recursos destinats. Per tant, tindrem setmanes, de ben segur, per anar-ho treballant, i espero doncs que puguem traslladar aquests acords a la resta de grups de la cambra.

Moltes gràcies.

El president

Ara sí, el vuitè punt de l'ordre del dia.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

300-00004/15

És la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per substanciar-la, té la paraula la senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Gràcies, president. Molt bona tarda, consellera, diputats, diputades. La consellera i la diputada Segovia ho deien: iniciem el primer Ple d'aquesta nova legislatura amb tres interpellacions relatives a l'habitatge. Però, bé, això és un tema que no ha d'estranyar ningú. Estem parlant d'una de les principals preocupacions de la ciutadania, si no la principal: l'accés a l'habitatge. Ho diem tots, diputats i diputades, i ho diem, a més, en innumerables ocasions. Ho diem tots, certament, però també és cert

que no tots ho diem amb la mateixa mirada ni en la mateixa direcció. I estic segura que això que estic dient jo avui es farà evident de nou en el pròxim Ple, quan debatem aquestes mocions posteriors a les interpellacions d'avui i quan intervindran tots els grups parlamentaris.

I no ens equivoquem de quins han de ser els nostres discursos, diputats i diputades, i quina ha de ser la nostra posició; aquesta posició només pot ser una: la posició que defensi i protegeixi els més vulnerables de la nostra societat. Ho diem: l'habitatge és una part essencial en la vida i en la dignitat de les persones, però la situació de l'accés a l'habitatge avui en dia és crítica. Només ens cal veure l'esforç que han de fer les famílies per pagar la hipoteca o la renda de lloguer i la dificultat per trobar un habitatge a un preu assequible. Això, veritablement, s'ha convertit en una missió impossible.

Llegia aquests darrers dies un article que deia que a la ciutat de Barcelona, per cada oferta de lloguer que es publica, hi ha 350 aspirants a poder llogar-lo; lloguer que, per altra banda, és inaccessible a la major part de la població. Conseqüència: manca d'oferta d'habitatge permanent i preus que pugen. Segons el Banc d'Espanya, falten 600.000 habitatges a Espanya per compensar el desequilibri entre els que es construeixen i les noves llars que s'estan formant. I hi tornem: escassa oferta, els preus pugen.

I, sí, el preu de l'habitatge s'ha convertit en un element determinant generador de desigualtats. Els augments de preus afecten cada vegada més i més a gran part de la població, alhora que també és una barrera infranquejable per a l'emancipació dels nostres joves. I això té unes conseqüències, unes conseqüències per a una societat que ha de mirar el futur amb esperança, i ens condicionarà el futur, que els nostres joves no es puguin independitzar. Les dades que tenim són esfereïdores. Es posa en evidència que el preu de l'habitatge, sigui de compra o sigui de lloguer, ha patit en les dues dècades darreres un gran augment, un augment desmesurat, i que els ingressos de les famílies no ho han fet en aquesta proporció, ni moltíssim menys –és una proporció molt molt menor.

En els darrers mesos, tot i que hem patit..., o tenim una bona evolució de l'economia i que les dades de les persones ocupades al nostre país són bones, estem veient també que les famílies han de dedicar un tant per cent dels seus ingressos molt elevat a les despeses d'habitatge. I això, com dèiem, té un efecte evident en les desigualtats. I si a aquesta pujada de preus hi sumem l'escassa producció d'habitatge social i d'habitatge protegit de lloguer assequible que han tingut les administracions, ens trobem davant de la tempesta perfecta, a la que hem, la veritat, de reaccionar amb fermesa. I són els poders públics els responsables de reaccionar; reaccionar per garantir l'exercici efectiu del dret a un habitatge assequible i adequat.

La política d'habitatge, ho hem dit moltes vegades, ha de ser una política pública prioritària. Aquesta crisi habitacional que patim és una qüestió, a més, que no afecta només el nostre país: gairebé totes les economies pròsperes que hi han s'enfronten avui en dia a aquesta gran emergència, i tant és així que la Unió Europea, conscient de tota aquesta situació, ha pres com a mesura la creació d'un comissionat que vetlli per aquest tema i es proposa facilitar als estats membres l'augment de l'oferta d'habitatge posant, a més, molt èmfasi en la construcció d'habitatge social i assequible.

El Govern d'Espanya va aprovar la Llei de l'habitatge 12/2023, que va ser la primera norma en democràcia a Espanya que desenvolupa el dret constitucional a un habitatge digne i adequat, i, com tots sabeu, aquesta llei no va tenir una tramitació fàcil –va ser molt complicat poder-la aprovar. I ara, doncs des del Govern d'Espanya, també es va avançant amb mesures per fer front a aquesta enorme crisi.

Per cert, em permeto aquí dir-li al diputat Vergés que a qui vostè diu «Pedro Sánchez» aquí, en aquest hemicle, és el president Sánchez. L'hi dic per a una altra vegada, també.

I aquí, a casa nostra, la setmana passada, en el debat sobre l'orientació de política general, el president va dedicar una bona part de la seva intervenció a parlar de l'accés a l'habitatge. Concretament, ens parlava d'aconseguir una societat més justa, i l'habitatge és avui un dels elements més evidents de desigualtat. El president ens feia una crida perquè tothom estigués a l'alçada, sense excuses, tots, i que el Govern de la Generalitat ha de ser el primer i que hem de passar de les paraules als fets i que hem de cercar respostes més eficaces i que hem d'actuar amb ambició, que hem de mobilitzar urgentment tots els recursos públics i privats en la construcció d'habitatge. I ens anunciava una sèrie de mesures; una sèrie de mesures, consellera, que ahir es van concretar –algunes d'elles– en els acords de govern i que voldríem que avui, en aquesta interpellació, ens expliqués quines són aquestes línies d'actuació que portarà a terme el Govern i que marquen la línia que seguirem, prioritària, d'ara en endavant.

I jo, gairebé res més. Només interpellar tots els diputats i diputades, que cal vetllar pels ciutadans i les ciutadanes, que cal vetllar pel seu benestar. I, com he dit altres vegades des d'aquest faristol, som els representants escollits per la ciutadania els que hem de prendre les decisions i és la nostra obligació fer-ho. No ho oblidem quan portem qüestions aquí al Parlament, i tinguem cura del que diem i del que votem.

Moltes gràcies.

El president

Sí; el diputat Vergés demana la paraula. *(Pausa.)* Per què em demana la paraula?

Salvador Vergés i Tejero

Sí, president. Demano la paraula per l'article que fa referència a al·lusions.

El president

Té la paraula dos minuts.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. No, no. No faran falta dos minuts. És només per dir a la diputada Candela, quan em retreia que jo no respecto el president espanyol..., jo li diria que els presidents es respecten tots, i començant pel president Companys, que vostès avui, el seu grup, han tingut una abstenció que potser l'hauran d'explicar.

Gràcies.

El president

Per respondre a la interpellació, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica

(Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Retornant a l'àmbit de l'habitatge, en els darrers anys, efectivament, diputada Candela, hem vist un augment insostenible dels preus de l'habitatge que, a més, no ha anat de la mà, doncs, de la millora dels ingressos familiars, i això ha provocat un empobriment de les famílies i de les llars catalanes, un desajust que ha generat greus dificultats per a moltes famílies. I vostè apuntava un element, que jo fins ara no hi he fet referència, però que és interessant; si això sol no fos prou motiu com per abordar polítiques d'habitatge, a més, hem vist, efectivament, un creixement demogràfic que ens situa en els propers vint-i-cinc anys amb un increment de 500.000 llars. Ho dic per qui posa en dubte..., no? La construcció de nou habitatge és del tot necessària. No és només el dèficit que tenim ara, sinó el que es preveu els propers anys.

I a això s'hi afegeix també que hi ha hagut un increment els últims anys de deu punts de «vivendes» principals, o habitatges principals, destinats al lloguer. Per tant, com vostè deia, no?, elements que fan només que dificultar, no?, allò que ja de per si seria una greu dificultat.

Per això resulta imprescindible una intervenció pública decidida, que inclogui la col·laboració amb totes les administracions, amb tots els sectors implicats, amb l'objectiu de planificar aquesta oferta d'habitatge de lloguer assequible i suficient per a la majoria. Només així, és l'únic camí, i per això doncs hem assumit aquest acord de govern d'ahir, perquè puguem revertir aquesta crisi que afecta tantes i tantes famílies i garantir un futur just i equitatiu. Per tant, el Govern és plenament conscient no només d'aquest gran repte que tenim, sinó d'allò que genera.

I abans en feia esment, a l'anterior interpellació, no?, dels espais fragmentats a ciutats i municipis on aquesta pobresa, on aquesta manca d'oportunitats doncs creen un buit, un espai on la gent té dificultats. I en aquest sentit –i volia dir-ho també–, el Comissionat de Barris té l'encàrrec de recuperar la llei de barris, un dels segells d'identitat, per altra banda, importants i progressistes dels governs d'esquerres a Catalunya.

Per això Catalunya ha posat en marxa un pla de mesures urgents amb l'objectiu d'augmentar aquest habitatge protegit de lloguer; un esforç conjunt, com s'ha dit, per garantir aquest habitatge digne. Aquest pla inclou divuit mesures estructurals i transversals per a una solució sostenible i justa. La primera, la reserva pública de sòls, una llista on hi hagi tots els sòls disponibles per construir-hi habitatge de manera immediata. Una vegada la llista estigui tancada –hi ha una primera convocatòria el febrer del 2025–, aleshores farem aquesta convocatòria pública per a la promoció d'habitatges per part del món privat i del municipal. Com els deia abans, és del tot necessària aquesta concertació publicoprivada si volem assolir aquests deu mil habitatges anuals.

Una línia de préstecs també per a operadors públics i privats –fins al moment estava circumscrita o tancada a cooperatives; ho obrim a privats també– que hem sol·licitat a l'Institut Català de Finances i que hem començat amb una demanda, una sol·licitud de 500 milions d'euros per al primer any 2025.

Tercera mesura. Obrir una convocatòria anual d'adquisició d'edificis d'obra nova en qualitat d'habitatge protegit per destinar-los a lloguer.

Quarta. Habitatge dotacional en sòls destinats a altres usos i que, no obstant això, permetre'n la construcció d'edificis més senzills de lloguer molt baix, amb la intenció que la persona o les persones que hi viuen ho facin de manera temporal; un temps que en moltes ocasions permet –a aquestes persones, a aquestes famílies– l'estalvi per a la compra d'un primer habitatge o estabilitzar-se suficientment per assumir un lloguer.

La cinquena. El 2025, Urbanisme començarà –el departament, la Secretaria d'Urbanisme– una estratègia a nivell de país per convertir sòls urbanitzables en sòls urbans, on es podrà construir habitatge de lloguer protegit. Aquest objectiu consta de delimitar un àmbit, iniciar un projecte de reparcel·lació i un projecte d'urbanització fins a tenir un solar urbà.

La sisena. Hem sol·licitat també a l'Institut Català de Finances dotar pressupostàriament l'Incasòl per convertir-lo en una institució que promogui de manera directa amb l'objectiu de construir fins a mil habitatges a l'any. A més, l'Incasòl adquirirà sòl privat que pugui ser utilitzat per construir-hi pisos. Adquirirà també promocions de manera íntegra en un volum estimat de cent habitatges i una inversió associada de 16 milions d'euros cada any durant tota la legislatura i serà dotat de patrimoni públic per part del conjunt de la Generalitat a partir de la Direcció de Patrimoni, amb el mateix objectiu de construcció d'habitatge.

La mesura número 10 és la creació d'una taula de treball Generalitat-Estat amb l'objectiu que els sòls de titularitat estatal estiguin també a disposició d'aquesta iniciativa. Els municipis han de saber que poden participar en totes aquestes iniciatives per mitjà de sòls municipals i que, a més, hi haurà una convocatòria anual de subvencions per contractar equips externs que ajudin al desenvolupament de les polítiques públiques en aquest àmbit. Sabem que hi ha municipis, ajuntaments de grans

dimensions que tenen equips tècnics que ho poden fer possible, però també coneixem la realitat de petits municipis que requereixen aquest suport.

I he explicat abans també el fons públic d'emancipació destinat a pagar l'entrada de l'habitatge, i afegeixo, perquè crec que no ha quedat prou clar, que serà una nova tipologia de pisos anomenada «habitatge de preu limitat», que té com a objectiu que siguin assequibles tant en la compra inicial com també en un futur si aquests es venen.

A les zones de mercat tens, insistirem a adquirir habitatges buits. Per nosaltres té importància mantenir un equilibri en la densitat demogràfica adequat i raonable d'acord a Catalunya com a un país europeu; és a dir, no busquem un model de ciutats d'alta densitat, sinó el que busquem és un model d'equilibri territorial.

La catorzena..., el catorzè acord, que..., o punt que acompanya aquest acord, el presentarem les properes setmanes, tal com he dit a la interpellació anterior, i és un règim sancionador en matèria de contenció de rendes, que ens han demanat diferents entitats als acords d'investidura, diferents grups parlamentaris i diferents entitats, que defensen un lloguer a un preu raonable.

No insistiré –tampoc– més en la importància que hi hagi una llicència bàsica que permet començar a construir a l'espera de la llicència urbanística. Reduir els temps que acompanyen a tots els procediments administratius és fonamental. Encara que tinguem sòl i solars, encara que tinguem els recursos –com deia aquest matí–, si no som capaços de reduir els temps de lliurament d'entrega d'aquests pisos, aquestes polítiques doncs no tindran un impacte tal com desitgem amb la ciutadania de Catalunya.

I, per últim, i també hi he fet referència anteriorment, Catalunya també ha d'incrementar el suport a les famílies que destinen un import altíssim a pagar tenir una casa o un pis. Discrepo matisadament del fet que els ajuts al lloguer no són una bona política. Per a moltes famílies, són absolutament indispensables per assumir i per assolir el pagament del lloguer mes rere mes. Estic convençuda que molt majoritàriament l'exercici de la política té com a fons –i vostè ho deia– el compromís ciutadà amb Catalunya, els seus pobles i ciutats. Vostè estenia la mà i jo, doncs, em torno a reiterar que m'agradaria que aquestes polítiques d'habitatge comptessin amb un ampli consens.

Ja els hi trasllado la humilitat d'admetre d'entrada que aquest projecte no és ni de la Conselleria ni d'aquest govern, en absolut. Penso que la Generalitat i el Govern és un actor important, però estic convençuda que necessitarem la participació i suport i el compromís de moltes altres persones, actors privats i públics –sense ells serà del tot impossible.

Seguiré amb atenció el proper debat sobre les mocions i escoltaré amb atenció aquelles propostes que ens puguin ajudar a complementar aquest acord, aquest full de ruta que ens permeti a tots i a totes sentir-nos orgullosos. A veure si fem possible que aquesta sigui la legislatura de l'habitatge, com tots desitgem, i que puguem donar resposta al principal repte que tenen les famílies a Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. La diputada Candela renuncia a fer el torn de rèplica.

Interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge i la defensa de la sobirania i l'autogovern

300-00007/15

Per tant, passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge i la defensa de la sobirania i l'autogovern. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bona tarda. Gràcies, president. Consellera Paneque, conseller Vila, diputades, diputats... Avui sí, hem fet un monogràfic pràcticament en aquest Parlament i hem parlat a bastament d'habitatge, però no hem parlat del dret a l'habitatge, que és on vull posar l'accent i que, per tant, hem de posar l'accent. Podem parlar molt de l'habitatge, però el que hem de «construir és el dret de l'accés a l'habitatge», que vol dir la «construcció d'un dret fonamental».

Perquè l'emergència habitacional és tan real i tan sagnant per a la majoria de la ciutadania –i quan parlo de la «majoria de la ciutadania», parlo de «joves»..., «de mitjana edat» i «persones grans»– perquè aquí ja no queda ningú fora de la situació de l'emergència habitacional, i per tant no ens podem quedar únicament en les paraules i en els grans enunciats. Ens calen accions, accions concretes que han de ser contundents i que han de ser urgents.

Entre aquestes accions urgents, ja ho saben, el decret del lloguer de temporada i d'habitació, que el lloguer d'habitació no deixa de ser el barraquisme vertical del segle XXI. Es va transformant el barraquisme i acaba col·locant-se, en aquest cas en els immobles. Fins ara el Govern de Catalunya ho teníem clar; ho teníem un govern de Catalunya, el Govern republicà, que tenia clara quina era la seva posició respecte de l'habitatge i de la construcció d'aquest dret que hauria de ser fonamental. En només un any i mig de lideratge del Govern republicà es van posar les bases per construir aquest dret fonamental: l'habitatge com a porta d'accés a tots els altres drets i a treballar l'habitatge des d'una lògica fora de l'especulativa del mercat.

I això que estic dient no és menor, té contingut i s'ha de dotar de contingut, perquè és l'única manera que ens permetrà, doncs, afrontar la situació sagnant que tenim en aquests moments. Avui em sembla que sortia un informe del Banc d'Espanya –aquests també sempre es desperten tard– i deien «una de cada quatre famílies dedica més del quaranta per cent dels seus ingressos a poder pagar el seu habitatge». Per tant, no és exclusiu dels joves, de la gent gran, de les persones migrades, no; afecta el conjunt de la ciutadania, una de cada quatre famílies.

En definitiva, del que estem parlant és de defensar drets per sobre de privilegis. Això, la pregunta que li faig, consellera, això també ho farà el Govern del president Illa, la construcció d'un dret fonamental? La ciutadania mereix saber quin és el seu model. Per quin model treballen vostès? Perquè, a hores d'ara –l'hi dic francament– no ho tinc clar; perquè parlen de construcció, parlen de compra i parlen d'injecció per a la compra i per al lloguer, i, per tant, això no és construir.

Vostè ha dit una cosa que a mi m'agrada: «és una política estructural», «és una política que transforma», «és una política que garanteix drets a la ciutadania». De moment, l'experiència respecte a vostès –a vosaltres– doncs ha estat que un dia ens voten un decret llei de regulació dels habitatges d'ús turístic, tot intentant limitar la seva aplicació, i al cap de res, sigui en el moment que sigui..., perquè els governs governen fins al darrer dia; és igual quan es presenta un decret, és igual que estiguem en període electoral, un govern governa fins al darrer dia que està en el govern. Per tant, un altre dia voten en contra o, en tot cas, ajuden a tombar el decret de lloguer de temporada i d'habitació.

Per tant, quin és el seu model en relació amb el dret d'accés a l'habitatge? Estar al costat dels llogaters, que, en definitiva, el que és garantir això és garantir els habitatges perquè hi visquin persones, que té a veure amb la cohesió social, que té a veure amb el país i la societat que nosaltres volem construir o, en tot cas, d'aquells que han trobat un recer en el mercat immobiliari per obtenir grans beneficis? No parlo de beneficis raonables, que d'això també n'hem de parlar; hem de parlar què és raonable a ulls de tothom, quins són els beneficis que s'haurien d'obtenir sobre les nostres propietats, sobre els nostres béns.

I, en definitiva..., i definitivament, crec que un govern que s'autotitula «de progrés» no pot defensar l'especulació pura i dura que ha representat i representa en

aquests moments, doncs, el mercat immobiliari. El seixanta per cent dels lloguers a Catalunya ja es paguen a persones que tenen més de tres habitatges. Per tant, la «cantinela» aquella de la dreta dient que «això va en contra dels petits propietaris», «que va en contra d'obtenir beneficis sobre la propietat» o «que» –en definitiva– «va en contra de les vídues que s'arreglen la pensió cobrant un lloguer», doncs no és veritat, perquè aquest mantra l'utilitza la dreta i vostès l'han de saber combatre.

Es tracta de posar fre a la barra lliure, de posar fre a l'especulació, que empobreix la ciutadania, desestructura les societats i empobreix el país. Consellera, vostès – vosaltres– vós posareu fi i fre a l'especulació? Quines són aquestes mesures per posar fre a l'especulació? Perquè de moment jo veig que liderar liderar, no acaben de liderar i van a remolc, perquè tot el dia miren a Madrid, aviam què fa Madrid. Madrid no ens ho solucionarà i vostès ho saben, perquè cada vegada que Madrid ha tocat el tema de l'habitatge, doncs, què vol que li digui?, ens han deixat forats que hem d'anar omplint nosaltres de la millor manera que podem.

El seu model, suposo i espero i desitjo que no sigui el de l'actual ministre Rodríguez, que demana als especuladors, si us plau, que deixin d'especular. Estic convençuda que vostè això no ho comparteix. O que es reuneix amb un xeic dels Emirats Àrabs per parlar d'habitatge. Jo també penso que la consellera del Govern de la Generalitat de Catalunya això no ho farà.

Jo sí que els hi reconec un tema que no és menor, vostès han fet un canvi de relat, vostès han fet un viratge molt important: de negar o no voler parlar del repte de l'habitatge, de no voler parlar de la contenció de rendes, vostès estan defensant en aquests moments, doncs, la contenció de rendes, i efectivament parlen, com a gran repte de legislatura, de l'habitatge; però jo li deia no només parlar de l'habitatge, la construcció d'aquest dret, que hauria de ser fonamental.

Per tant, segueixo i, sí; vaig a la qüestió de la interpel·lació que nosaltres plantejàvem, que des d'Esquerra Republicana estem plantejant: què farà el Govern de Catalunya per defensar la sobirania d'aquest Parlament i l'autogovern de Catalunya amb relació a totes les polítiques, però en especial a la política d'habitatge? Perquè de nou ens toca denunciar, he de denunciar les permanents ingerències del Tribunal Constitucional en l'exercici de l'autogovern de Catalunya i de la sobirania d'aquest Parlament. Tot just fa una setmana es feia pública la sentència del Tribunal Constitucional que derogava els articles de la llei catalana que obligaven els grans tenidors a oferir lloguers socials; una llei que ens va permetre que del 2017 al 23 es realitzessin gairebé més de vint mil lloguers socials; lloguers que garanteixen sostre, que garanteixen projectes vitals, que garanteixen l'esperança de les persones que viuen en aquests habitatges; vint mil lloguers socials que han evitat desarrelament i pèrdua de cohesió social i que han mantingut l'esperança en aquestes vint mil famílies.

Per tant, la pregunta és molt clara: què farà el Govern de Catalunya en relació amb aquesta laminació permanent de l'autogovern? I saben vostès –sap vostè– que hi ha mecanismes per trobar una solució –que els tenim– i que la legislació i que nosaltres hem de ser també enginyosos quan el Tribunal Constitucional de forma sistemàtica lamina legislació del Parlament de Catalunya, sobirania, autogovern.

I quan parlem nosaltres de competències i autogovern, estem parlant de les eines que fan falta a un govern per garantir drets i llibertats al conjunt dels ciutadans i ciutadanes.

Consellera, d'acord amb el pacte d'investidura d'Esquerra Republicana amb el PSC, hi ha un paraigua normatiu que s'ha de complir. Aplicar la contenció de rendes, ja ho estan fent; s'ha publicat; el Govern de l'Estat ho ha publicat tard, set mesos i tres mesos. Però en tot cas vostè haurà de defensar l'aplicació dels dos índexs, del català i de l'espanyol. Això està judicialitzat. L'hi pregunto: vostè ho defensarà?

Vigència de la regulació dels habitatges d'ús turístic. Cal incorporar l'índex dels 131 nous municipis declarats zona tensionada. Regulació del lloguer de temporada, d'habitació i, evidentment, el règim sancionador.

Des d'Esquerra Republicana ho tenim clar. Per una banda, la voluntat o el compromís, en aquest cas infatigable, per treballar per fer efectiva la garantia d'un dret que ha de ser un dret fonamental.

I, per altra banda, doncs, garantir el dret a l'habitatge vol dir també defensar la sobirania de Catalunya, defensar l'autogovern, defensar les competències de Catalunya, que, com deia, són aquells instruments que ens permeten als governs i al país defensar els drets i les llibertats del conjunt dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la senyora Sílvia Paneque Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica

(Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Senyora Capella, jo crec que ha quedat clar, després de tota l'estona que portem parlant d'habitatge, que, amb els socis d'investidura, si més no, compartim diagnosi. De fet, jo crec que la diagnosi de que l'habitatge és un problema a Catalunya..., jo crec que això és àmpliament compartit.

I sí, efectivament, en els acords d'investidura, de la mateixa manera que estic segura que no els van satisfer al cent per cent les seves, no?, expectatives, diguem-ho així, doncs sí, nosaltres vàrem avançar en aquests acords i vàrem moure algunes posicions, però aquesta és precisament una de les virtuts de la política i dels acords. Per tant, això, en fi, jo ho veig com una virtut.

Vostè parlava de dret, del dret a l'habitatge. Efectivament, és la nostra obligació com a Govern, i jo crec que com a Parlament, donar garanties que podem respondre a cobrir aquest dret a l'habitatge. I en aquest sentit, jo crec..., vostè em demanava quin és el compromís d'aquest Govern. Jo crec que el compromís d'aquest Govern és evident des del moment en què en dos mesos de nou Govern hem ja realitzat aquest primer acord de destinar 1.100 milions d'euros anuals, 4.400 en aquesta legislatura, per tal de poder assolir o marcar el full de ruta d'aquests cinquanta mil habitatges d'aquí al 2030.

Per tant, a mi em sembla que el compromís del Govern és més que evident en favor d'assegurar el dret a l'habitatge, perquè més enllà de parlar dels drets, hem de posar els mecanismes per poder assegurar que la ciutadania, doncs, efectivament, té coberts aquests drets.

Efectivament, em parlava de la sentència del Tribunal Constitucional que es va pronunciar el 8 d'octubre d'aquest 2024 sobre un recurs d'inconstitucionalitat que afectava la llei aprovada a Catalunya el 2022, concretament la Llei 1/2022. Li haig de dir també que s'ha emès nota de premsa sobre el sentit de la seva decisió, però no tenim encara les sentències completes, que encara no s'han publicat, i, per tant, ho faig amb la prevenció de no haver llegit, no?, tot l'argumentari jurídic i del qual tindrem oportunitat de parlar-ne i d'analitzar-lo.

El 3 de juny del 2022, vuitanta-cinc diputats del Partit Popular van interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la majoria dels articles d'aquesta llei del 2022. Els articles afectats feien referència a la funció social de la propietat, al règim de responsabilitat de les infraccions en matèria d'habitatge, al registre de grans tenidors, als subjectes considerats grans tenidors o a les obligacions d'oferir renovar el lloguer social en cas de procediment judicial.

La Generalitat de Catalunya va defensar que els articles impugnats de la Llei 1/2022 són competència pròpia, segons l'article 137 de l'Estatut de Catalunya. Amb l'objectiu de garantir l'accés a l'habitatge, es va argumentar que la sentència 37/1987 permetia que Catalunya delimités la funció social del dret a la propietat. El punt més controvertit de la llei, en el seu moment, ja va ser l'obligació d'oferir un contracte de

lloguer social, que és precisament el que ha quedat afectat ara per aquesta sentència del Tribunal Constitucional.

Els articles 1.3, 12 i la disposició transitòria i la proposta de lloguer social, abans de demanda judicial, queden, per tant, i efectivament, afectats; també l'obligació de renovar els contractes de lloguer social per un cop dels articles 11 i 12.

Finalment, la sentència sosté que l'article 7 és contrari al principi de culpabilitat i impedeix que el nou propietari pugui assumir les conseqüències d'incompliment de l'anterior propietari.

La sentència, però, i crec que vostè també marcava aquest camí, indica amb claredat que no pot aplicar-se la retroactivitat dels efectes de la sentència, a excepció de l'article 7, perquè té naturalesa sancionadora. Què vol dir això? Doncs vol dir que un mínim de tres mil lloguers socials resolts fins ara no es poden tocar.

No hi ha hagut retroactivitat en els casos dels articles 1.3, 11 i 12. Sembla lògic inferir d'aquesta nota de premsa, a més, que la resta de recursos interposats seguiran els criteris d'aquesta mateixa sentència.

La conseqüència lògica, doncs, és que els articles 1.1, 8, 9.2 i 10 de la Llei 1/2022, que havien estat objecte de ser recorreguts davant el Constitucional, són constitucionals.

En particular, l'article 1.1 permet que la Generalitat pugui determinar quan hi ha incompliment de la funció social de la propietat d'un habitatge o d'un edifici d'habitatges, en el supòsit que aquests estiguin desocupats per més de dos anys sense causa justificada. Això es manté. Això es declara constitucional i, per tant, aquest camí és el que vostè marcava i nosaltres compartim que no és menor i que ens pot donar sortida.

Per tant, aquesta és una qüestió rellevant en la mesura que la declaració d'incompliment de la funció social per part de les administracions competents pot comportar l'adopció de les mesures d'execució forçosa que determina la legislació en matèria d'habitatge.

L'article 8 també és constitucional i permet crear un registre de grans tenidors d'habitatge, on s'han d'inscriure les persones jurídiques que siguin grans tenidors, d'acord amb l'article 5 de la Llei 24/2015, a més del 9.2, on les entitats privades sense ànim de lucre que proveeixen d'habitatge a persones i famílies vulnerables no tenen consideració de grans tenidors.

Finalment, l'article 10 permet que l'Administració resolgui la cessió obligatòria d'habitatges per incorporar-los al fons d'habitatges de lloguer per a polítiques socials si el propietari incompleix el requeriment d'ocupar l'habitatge.

Els problemes més greus amb relació a l'habitatge i les persones o famílies vulnerables són aquests 13.325 processos de desnonament, dels quals es van executar 7.148 llançaments. D'aquests executats, 5.158 són per impagament de lloguer o finalització del contracte, el seixanta-tres per cent. I tal com vostè coneix perfectament, l'Ofideute, de l'Agència d'Habitatge de Catalunya, fa mediació, precisament, en aquests casos de desnonament.

A més, els grans tenidors, segons la Llei 24/2015, estan obligats a comunicar a l'agència les ofertes de lloguer social obligatori. Fins ara han comunicat 3.547 ofertes, des del 2019. Això també ho respecta la sentència, i és ferm, com li deia al principi. Les entitats financeres o de gestió d'actius són les considerades com a grans tenidors, i cal recordar que l'Eurostat ha xifrat en més de 74.000 milions d'euros acumulats de dèficit a causa del rescat d'entitats financeres o de gestió d'actius del 2012.

D'altra banda, cal dir que els mecanismes per acreditar la vulnerabilitat estan regulats i s'han de complir de manera automàtica. Per tant, menteix qui diu que els ajuts van per a aquest grup de persones, per a aquell grup de persones determinats. Són requisits estipulats que s'apliquen a tothom, estan regulats i no són arbitraris.

El programa Reallotgem interactua de manera constant amb els grans tenidors per mantenir les famílies vulnerables afectades amb problemes de lloguer al seu habitatge. Com deia, la conselleria proposa que en aquest pressupost del 2025 hi hagi una partida de 10 milions d'euros per aquest programa, que es troba dins del paquet de mesures d'habitatge anunciades pel president Illa.

Insistirem, persistirem, reforçarem mecanismes perquè els grans tenidors posin habitatges buits a disposició de lloguer social i incrementarem els esforços de l'acompanyament de les persones i de les llars en situació de risc. També com a prevenció, amb l'objectiu de la protecció i, especialment, dels menors.

Per tant, el capteniment institucional del Govern transcorrerà sempre per les vies de seguretat jurídica, com no pot ser d'altra manera, perquè són els drets de les persones els que estan en joc, de tothom sense exclusió, i són allò més absolutament sagrat en una democràcia.

Ara bé, dit això, tampoc no defallirem mai en l'objectiu d'assegurar el dret a l'habitatge. He explicat que som capaços de donar una resposta a l'emergència actual, alhora que estem treballant amb l'habitatge com una prioritat de legislatura, i, per tant, amb la intenció de donar una resposta estructural. Celebro que li agradi el terme i el capteniment de que sigui estructural la política d'aquest Govern, i, per tant, a futur.

El Govern de la Generalitat, en tot cas, té reconegut el dret a establir la funció social d'un habitatge buit. I això crec que ens atorga, crec que hi coincidim, el camí i la capacitat per actuar i continuar donant respostes. Espero que en aquest camí també ens hi puguem trobar.

Aquest dimarts 15 d'octubre, hem aprovat aquest acord de govern amb diferents mesures estructurals per girar o per iniciar aquest camí de capgirar la situació sobre l'habitatge a Catalunya els propers anys. Espero que en aquest camí puguem fer un treball profund, honest, lleial per tal de poder donar resposta al problema de l'habitatge a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Gràcies, consellera, per les seves paraules. En tot cas, si vol que nosaltres la creguem, doncs, vostè haurà de fer passes. Jo abans parlava del paraigua normatiu. El paraigua normatiu ens serveix per construir també quin model, què és el que volem que sigui, i el contingut del dret a l'habitatge.

I en el contingut d'aquest paraigua i en aquest paraigua normatiu, el que s'hauria de regular també és la llei d'arrendaments urbans. Quan li parlava de sobirania, autogovern..., nosaltres tenim competències exclusives en matèria d'habitatge. Les tenim, tot i la pulsio permanent de l'Estat que, cada vegada que fa un pla nacional de la «vivenda» o fa un reglament que desenvolupa ics sobre l'habitatge, doncs té aquesta pulsio permanent d'anar retallant les competències de Catalunya.

Jo li demano, consellera, que en això hi sigui vostè i que expressi aquesta contundència davant del Govern de l'Estat espanyol en aquest sentit. Som competents, tenim les competències. Quan parlem de competències, parlem de la garantia dels drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, parlem de les eines necessàries per donar resposta a les necessitats.

I, per tant, en aquesta voluntat i en aquesta persistència que jo li demano, li demano també, doncs, que la regulació del decret llei que reguli el lloguer de temporada d'habitacions incorpori també el règim sancionador, perquè la llei estatal –quines coses passen sempre amb l'Estat– es va oblidar d'un règim sancionador, de tal manera que eludir la llei, no complir la llei no comporta absolutament res. I, a banda d'això, han trobat un espai per on poder continuar especulant, que és, en aquest cas, el lloguer de temporada i el lloguer d'habitació.

I això és matèria de dret civil, que en som competents. Nosaltres a Catalunya això ja ho hem fet abans. Les parelles de fet es van regular fa molts anys per primera vegada, parelles de fet i parelles del mateix sexe, per Catalunya. Va tardar molts anys l'Estat espanyol en regular, els governs de l'Estat espanyol, molts anys, i no en van tocar ni una coma. És un tema de voluntat política, de respecte a l'autogovern i creure's, si s'ho creuen, l'estat de les autonomies. Per tant, esperem, consellera, que vostè sigui contundent també en aquesta defensa.

I regular els lloguers de temporada vol dir no el que han fet a l'Estat en aquest reglament..., ho regulen per reglament i regulen un registre. Escoltin, mirin, regulin el contingut. En tot cas, vostè té ara, doncs, una pista d'aterratge immensa. Reguli el lloguer de temporada, que vol dir que s'ha de fer constar la finalitat o causa de l'arrendament, acreditar-ho mitjançant un document per tal d'evitar el frau, i, evidentment, doncs, si no s'acredita documentalment és un lloguer subjecte a la LAU, no és un lloguer de temporada. I que, a més a més, als lloguers de temporada se'ls hi apliqui també la contenció de rendes.

I, a més a més, la regulació del dret d'habitatge és un dret que contempla el dret civil català. Per tant, què se'ls hi ha de dir? Doncs, escolti, miri, si vostè secciona un pis amb diverses habitacions i lloga cinc habitacions, tres habitacions, quatre habitacions, doncs no podrà cobrar un lloguer superior al que marca el preu del lloguer mitjà en la zona en la qual està aguest habitatge. Per tant..., i això ha de comportar també un règim sancionador perquè, com deia, aquí incomplir la llei i no aplicar la contenció de rendes, doncs li surt de franc a qui ho fa, i això és el que està passant en aquests moments.

Per tant, li demano, consellera, que sigui contundent en la defensa de, com li deia, les competències de Catalunya, en l'autogovern, perquè això vol dir garantir drets i llibertats al conjunt de ciutadans i ciutadanes. I vostès han de decidir si volen ser el Govern de la nació, si volen ser el Govern de Catalunya, o prefereixen ser una sucursal del Govern de Madrid.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica

(Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Senyora Capella, vostè em demanava persistència i contundència; la tindrà tota en benefici dels catalans i catalanes i a assegurar el dret a l'habitatge. També li haig de dir, en els últims anys crec que coincidirà que tindríem un recorregut de millora important, i que no s'han assolit els objectius desitjables per donar resposta. Per tant, vostè em parlava de sucursalisme, en tot cas sucursalista amb els interessos dels catalans i catalanes. Aquest Govern serà exigent, però treballarà des de la col·laboració i des del respecte institucional amb el Govern d'Espanya i amb les institucions europees. Per tant, en fi, aquesta serà la línia de treball d'aquesta consellera i d'aquest Govern i, per tant, persistència i contundència, tota, per assegurar el dret a l'habitatge.

I vostè m'insistia en el marc normatiu i amb el règim sancionador. Tenen el nostre compromís i ho treballarem conjuntament, que abans de finalitzar l'any aquest règim sancionador –i estic segura que comptarà amb els suports necessaris– podrà ser una realitat. De fet, a Catalunya hem estat sempre pioners en l'àmbit normatiu vinculat al dret a l'habitatge, és així fa molts anys. I això ha estat fruit també del treball col·laboratiu i d'amplis consensos. I per això insisteixo que en matèria d'habitatge, a mi m'agradaria, si és possible, doncs, comptar amb amplis consensos que anessin més enllà dels socis d'investidura i poder sumar d'altres grups parlamentaris, perquè crec que és important que en aquesta qüestió, que és tan estructural, que és

tan fonamental, doncs puguem arribar a aquests amplis consensos. I per tant, serem persistents, serem contundents, serem sucursalistes, si vostè vol dir-ho així, amb els catalans i catalanes i els seus interessos, i per això l'aprovació de l'acord el passat dimarts 15 d'octubre, ahir, de crear unes línies de treball que jo crec que donen resposta, o inicien aquest camí, o marquen el full de ruta per assolir aquests cinquanta mil habitatges el 2030. Per dir-ho d'una manera diferent, doncs, m'agradaria organitzar-los en sis objectius.

El primer, la reserva pública de solars on es pugui construir de manera immediata. Si tots els solars que tenim a Catalunya en aquests moments es posessin a disposició i amb els recursos que hi ha previstos per a aquesta legislatura, i espero que es mantinguessin en el futur, podríem assumir ja la construcció de vint mil habitatges, per tant, ja seria una xifra important amb un horitzó 2027-2028.

Segon objectiu, realitzar convocatòries anuals d'habitatge de protecció oficial.

Tercer, modificacions normatives pertinents per agilitzar la construcció i promoció d'habitatge de protecció oficial. Vostè ho sap tan bé com jo perquè ho ha patit. Des del moment en què un solar està a disposició, fins i tot amb els recursos compromesos, des d'aquesta decisió fins que la família té les claus per entrar en aquest pis passen, en aquests moments, seixanta mesos; és inassumible, perquè encara que tinguem el solar, els sòls mobilitzats i els recursos necessaris, marquem un horitzó a les famílies que és del tot inassumible. Per tant, l'acceleració serà del tot indispensable.

Quart. Aprovar el règim sancionador en matèria de contenció de rendes vinculades al lloguer. L'hi repeteixo, tenen el nostre compromís i espero poder-ho treballar conjuntament les properes setmanes.

I cinquè, incrementar els recursos econòmics per a la protecció de les famílies vulnerables. Efectivament, no és només la necessitat actual, sinó que la sentència del Tribunal Constitucional farà, lamentablement, que tinguem més famílies demandants d'aquests recursos i, per tant, hem previst en aquest pressupost del 2025 –i estic segura que amb això comptarem amb el seu recolzament– doblar els recursos que fins ara s'estaven destinant, de 220 fins a 500 milions d'euros.

I finalment, el sisè, intensificar l'adquisició d'habitatges en mercats tensos.

Pensem que hem marcat un bon camí. Pensem que més enllà del marc normatiu, hem de fer passes per assegurar el dret a l'habitatge, i espero, com li dic, que compartim diagnòstic i compartim algunes de les receptes d'un àmbit o d'un objectiu que és complex, és veritat, però que espero que puguem caminar conjuntament amb vostès i amb els Comuns, amb els socis d'investidura, que ens han marcat també l'habitatge com una de les polítiques prioritàries en aquests propers quatre anys.

Moltes gràcies.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació del català presentada pel Grup Parlamentari de Junts.

Interpel·lació al Govern sobre la situació del català

300-00008/15

I per fer-ne la defensa té la paraula..., o per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Bona tarda. Bon dia, conseller. Diuen que quan neix un català ja neix un graduat en filologia catalana i en meteorologia. No sé si és del tot cert; sí sembla que són gent molt arrelada a la terra, en un sentit molt primigeni i molt material.

Pel que fa a la llengua, probablement és perquè són massa segles maldant per defensar-la, per enriquir-la, per conservar-la. Massa segles de plantar cara als embats continuats dels estats espanyol i francès que pretenen eliminar-la o minoritzar-la. Massa segles demostrant-nos a nosaltres mateixos una vegada i una altra com n'és de bonica i rica en les seves variants dialectals, en el vocabulari, en les construccions i en la saviesa de les frases fetes.

Jo no m'he dedicat mai a la política professional, conseller. M'estreno com a càrrec electe aquesta legislatura. He estat allò que se'n diu un activista per la llengua i pel país, compaginant aquesta activitat amb una carrera professional de més de quaranta anys.

Cada vegada que entro en aquest espai, en aquesta cambra, quedo un xic aclaparada. Sento el pes de la història del meu país. Ahir es commemorava l'assassinat del president Lluís Companys. Per cert, vostè, normalment, ocupa el que va ser el seu escó. El propassat Sis d'Octubre també és un aniversari de record poderós, i de l'U d'Octubre, tot en un mes, quina altra cosa podria dir sinó que és vigent, present i llavor de futur.

Tots els fulls del calendari tenen ressò en aquest Parlament. Per això impressiona, per aquesta càrrega de passat. La sent, conseller, aquesta càrrega? Però aquesta càrrega de passat té també un component fortíssim de present i de futur, de les exigències i necessitats dels catalans i de les catalanes d'avui i de la responsabilitat compartida pel futur de la nació, de la cultura i de la llengua, de les llengües.

És la primera vegada que parlo en aquest faristol, i encara em semblen més desoladorament buits els escons del president Puigdemont i del conseller Puig. A mi em fan mal. A vostè no? Hi ha en aquesta cambra qui s'ha acostumat i tolera aquesta anomalia democràtica, però també hi ha qui és infatigable en la denúncia de la repressió espanyola. A aquesta gent, moltes gràcies.

Li explico tot això perquè, probablement, no domino ni els recursos ni les pràctiques parlamentàries. Li demano excuses a l'avançada, però potser penso que no anirà malament que una persona del carrer, sortida directament del carrer, faci sentir avui la seva veu en aquest Parlament.

I avui parlem de llengua, de llengües més aviat. En primer lloc, voldria parlar de la llengua de signes catalana, una llengua que és tan pròpia de Catalunya com la llengua catalana mateixa.

Jo no tinc cap persona sorda al meu entorn. Fins que no he arribat a aquest Parlament i m'he posat a treballar en temes de política lingüística, en sabia ben poca cosa del món de la sordesa i de la llengua de signes. M'avergonyeix la meua ignorància perquè ratlla la insensibilitat. Ara que en començo a estar informada, se'm disparen totes les alarmes.

Per començar, conseller, una dada molt simple. L'any 2022 hi va haver, que se sàpiga, perquè en podrien ser més, 1.322 serveis d'interpretació de llengua de signes catalana denegats. Això vol dir 1.322 persones que necessitaven un intèrpret per fer alguna gestió i no el van tenir. A vostè no se li fa una muntanya com a mi? Per un moment, es pot posar a la pell d'una persona que està totalment incomunicada amb el seu entorn i que per resoldre qualsevol dels mil entrebancs de la vida diària –una visita al metge, una gestió al banc, un tràmit administratiu– ha de menester una persona interposada, un professional de la llengua de signes? I, a sobre, quan li cal, no el té.

Un intèrpret que treballa per a una associació de sords de comarques gironines m'explicava que per aquella associació, que dona servei a dos o tres comarques, eren dues treballadores, dos intèrprets, i entre les dues feien poc més de mitja jornada, poc més de vint-i-quatre hores setmanals. On es pot arribar amb aquest suport? Jo li diré, conseller, no es pot arribar enlloc. Deixi'm dir que vaig parlar amb aquesta intèrpret, però jo no volia parlar amb ella, volia parlar amb la presidenta de l'associació, i havíem quedat, per WhatsApp, que faríem una trucada amb un intèrpret

virtual. No va poder ser. Per què no va poder ser? Perquè, coi, se'ns va acudir quedar la diada de la Mercè; era festa a Barcelona i el servei feia vacances. Ho troba acceptable?

Sap que cada dia hi ha menys professionals que es dediquin a la interpretació i a l'acompanyament de les persones signants? Sap res de les condicions laborals que de tan precàries ratllen la indignitat? Com és que no hi ha servidors públics que puguin exercir aquest paper? Com és que sempre han de raure en la subcontractació? De debò pot ser que se'ls proposi per catorze o quinze hores de treball setmanal salaris d'entre sis-cents i set-cents euros mensuals bruts? Com es permet que els intèrprets de la llengua dels signes dedicats al món educatiu se'ls contracti pel conveni del lleure i se'ls contracti com si fossin monitors? Aquest és el reconeixement als professionals que surten de les nostres universitats. Què estem fent? Com ho estem fent?

Les associacions de suport depenen de les subvencions per contractar els intèrprets. Hi ha anys que aquestes subvencions ni arriben. Pensa el seu departament arribar a aconseguir una prestació garantida i digna que no depengui de subvencions anuals? Quines idees hi ha sobre la taula?

Això potser pensa que no seria ben bé del seu departament. N'està segur? Què es fa i com es tracten o maltracten les llengües del país i els professionals d'aquestes llengües a mi em sembla que sí és competència del Departament de Política Lingüística, amb tota la coordinació, per descomptat, amb els departaments de Drets Socials o de Treball.

Conseller, com pot ser també que a aquestes alçades, ja ben iniciat el curs escolar, encara hi hagi un estudiant signant de la meua ciutat a qui no han concedit encara un intèrpret a temps complet de llengua de signes per poder seguir el curs amb una certa normalitat? El trobaran, no el trobaran? Haurà de perdre un curs aquest noi? Com creu que viu aquest adolescent aquesta incertesa i aquesta dependència i aquesta impotència? Com creu que la viuen els seus pares?

Conseller, què poden esperar aquestes persones del seu departament? Què poden esperar de la resta de departaments del Govern? Quina resposta donem els pares d'aquest noi de Girona, que el Departament d'Educació no contesta i el de Política lingüística ja s'informarà i, cometes, «vehicularà la qüestió al departament competent», tanco cometes? Quina resposta a qui no té qui l'acompanyi al metge i pugui interpretar el pacient i el sanitari? Serà la llengua per a aquest Govern un tema prioritari i realment transversal? Quin paper té en realitat el seu departament en aquest Govern, només el de portanoves?

A Santa Caterina, a la Delegació del Govern de Girona, hi ha un servei d'intèrpret de llengua de signes catalana els dilluns, dues hores, per a tràmits administratius. Els dilluns, dues hores. Gràcies. Gràcies, suposo.

S'adona que el tractament de la llengua de signes catalana diu molt poc de la sensibilitat d'un govern en qüestions lingüístiques i d'igualtat i inclusivitat i molt de com a casa nostra, ara mateix, la discapacitat converteix les persones en ciutadans de segona o de tercera categoria?

He començat per la llengua de signes perquè, per nombre, probablement, és la comunitat més petita i la que té més dificultats per arribar a aquesta cambra. Dic «probablement» perquè no sé si algú té dades de la situació. Les té el seu departament? Aquesta comunitat requereix tota la nostra atenció i el compromís d'absolutament tots els departaments del Govern, de tots sense excepció. Podem comptar amb aquest Govern? Sí? Sí, com? Amb quins mitjans humans i materials, m'ho pot dir? Ja sé que aquesta situació no comença avui, ni tan sols amb la creació de la Secretaria de Política Lingüística, que l'arrosseguem des de diferents legislatures, des de fa deu anys. Molts governs en són corresponsables, però algú ha de fer el cop de timó i el context actual demana que sigui vostè. Ens hi posem?

En la recent compareixença a la comissió, vau mostrar-vos d'acord que el català és cosa de tots. Vau establir que calia ampliar el seu ús social als espais segurs

d'aprenentatge, que calia fer fàcil l'ús del català i evitar de transmetre la sensació que utilitzar-lo és un fet anòmal. Ho vam dir aleshores i ho repetim avui: el primer lloc on s'ha de normalitzar la llengua és en el Govern; el Govern ha de servir-se'n. Ningú, cap membre del Govern ni cap mitjà de comunicació o plataforma pública –i menys encara el president o els consellers– no pot renunciar al català i menystenir-lo, ni que vingui el president espanyol en persona. (*Alguns aplaudiments.*) Aprofito. Vau dir també en la compareixença –és textual–: «El Tribunal Superior de Justícia va emetre una sentència sense tenir en compte un tractat internacional, que és vinculant. Jo crec que quan tinguem la sentència del Tribunal Constitucional constatarà la realitat i donarà una visió raonablement positiva en defensa del model lingüístic educatiu a Catalunya.» De debò esperarem al sofà una sentència que molt probablement ignorarà els dos informes que tenim, el recent del Consell d'Europa i el del relator de les minories lingüístiques de l'ONU? Esperarem al sofà que tornin la pilota al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya?

El president

Senyora diputada, hauria d'anar acabant.

Carme Renedo i Puig

Dos frases. Quan serem a la casella de sortida, què farem? Quan hi hagi una nova sentència i una nova escola al punt de mira de la catalanofòbia, què farem, conseller?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística, l'honorable senyor Francesc Xavier Vila Moreno.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Diputats, diputades... M'agradaria començar dient-li, senyora diputada, que vostè s'ha estrenat en aquest faristol abans que jo. Jo sí que he fet tres anys de secretari de Política Lingüística, però fins ara no recordo haver trepitjat l'espai que hi ha davant d'aquest faristol i em sembla fantàstic que parli amb la veu del carrer, amb la veu d'una activista. Li agraeixo, a més, la informació, que ignorava, que el meu escó és l'escó on seia el president Companys. Ahir vaig ser a l'homenatge al president Companys al cementiri de Montjuïc, i, òbviament, pensar en la seva figura i en el que se li va fer, en l'assassinat de què va ser objecte, fa venir la pell de gallina a tots plegats. I, com vostè, li he de dir que sento la càrrega de passat i sento especialment la càrrega de futur.

La creació de la conselleria de Política Lingüística crec que és un pas endavant d'aquesta societat que fa tres anys i mig deia que la llengua anava fantàsticament bé, que per al català no hi havia problemes, i en tres anys i mig hem capgirat els debats públics i hem pres consciència tots, fins al punt que n'estem parlant ara mateix des d'aquest faristol, que la llengua catalana i les altres llengües pròpies de Catalunya tenen una situació complicada. (*Pausa.*)

Deixi'm començar per la llengua de signes catalana, tal com ha fet vostè. Efectivament, tal com ha dit de passada, la distribució de competències que hi ha hagut fins ara pel que fa a la llengua de signes catalana està dividida bàsicament entre dos departaments i una secretaria, i tot el que té a veure amb qüestions assistencials ha correspost a Drets Socials; tot el que té a veure amb educació ha correspost a Educació –evidentment–, mentre que des de la Secretaria de Política Lingüística ens ocupem essencialment de la qüestió de la llengua en si.

I, per exemple, hem estat treballant intensament per l'aplicació del Marc europeu de les llengües a la llengua de signes catalana, que és una tasca que té molta més importància de la que pugui semblar d'entrada, perquè, sense tenir..., sense disposar d'una eina estandarditzada d'avaluació de la competència, no és possible contractar professors que tinguin competència, perquè no se sap quina competència tenen; no

és possible formar professors, perquè no se sap..., no es pot avaluar el nivell de competència, i per tant, aquesta ha estat la feina que s'ha dut a terme essencialment des de la Secretaria de Política Lingüística; això i, a més a més, el suport a la cultura en llengua de signes catalana.

La llengua de signes catalana viu una situació molt molt complicada, i molt complicada per diversos motius: el primer dels motius és que, a diferència del català o a diferència de l'aranès occità, és una llengua que, primera, no s'adquireix de pares a fills, i, com que no s'adquireix de pares a fills, són famílies comptades les que l'adquireixen de pares a fills. S'ha d'adquirir en centres educatius o en espais d'aprenentatge i hi ha d'haver una voluntat també per part dels pares sords de portar els seus fills a centres on puguin aprendre aquesta llengua de signes. Des de la introducció del programa d'implantació coclear, el nombre de pares que opten per la llengua de signes és molt més reduït del que passava en un passat anterior, i això fa que..., no tenim dades exactes de la comunitat de llengua signant, però molt probablement s'ha reduït substancialment pel que fa al nombre d'usuaris. Per què? Doncs perquè una part molt important dels pares opten per modalitats oralistes, i això, hi insisteixo, fa encara més complicada la gestió d'una llengua que no es transmet de pares a fills.

Dit això, des de la secretaria vam estar treballant per al desenvolupament d'eines d'avaluació de la llengua de signes com a element bàsic per poder analitzar la capacitat dels professionals en aquesta llengua i vam estar treballant també en un altre aspecte. Com vostè sap, la comunitat signant ha sol·licitat de fer una addenda sobre la llengua de signes catalana, una addenda al pacte nacional per la llengua, i hem treballat amb ells per aconseguir que aquesta addenda reculli una sèrie de millores per a l'LSC. Dins d'aquestes millores, s'hi introdueix un increment de les subvencions a la cultura en llengua de signes, a l'aprenentatge de llengua de signes i s'hi introdueix igualment l'anàlisi de quina forma es podrien internalitzar aquests docents, que ara mateix, com que no hi ha manera d'avaluar-los, no es poden contractar com a professionals d'educació, perquè no són professionals d'educació, i veure com es poden incorporar al Departament d'Educació.

Pel que fa a la llengua catalana, és evident que –i ho deia aquest matí– un dels elements de treball de la política lingüística d'aquesta legislatura és que, òbviament, les institucions catalanes han de donar exemple amb l'ús de la llengua. Ara bé, aquí també m'agradaria fer una reflexió, una reflexió que va més enllà d'una anècdota o una altra. El català és una llengua mitjana, és una llengua que voldríem que estigués en condicions comparables a les de Dinamarca, a les de Suècia, Noruega, etcètera, etcètera, etcètera, i allà on hem de posar l'èmfasi en les polítiques de normalització lingüística és en tot allò que tingui a veure amb la societat catalana, és a dir, amb els usos interns de la societat catalana, perquè és aquí on ens juguem el futur de la llengua.

Com totes les altres llengües mitjanes del món, i no només les altres llengües mitjanes del món, sinó pràcticament totes les llengües fora dels anglòfons a Estats Units i del Regne Unit, els catalans som i aspirem a ser poliglots. I això, en quin moment és que farem valdre més el nostre poliglotisme? En les relacions externes, és a dir, quan els catalans ens comuniquem cap enfora. Vol dir això que no hi ha d'haver ús del català quan venen autoritats, quan es fan actes internacionals? Per descomptat que no. Però alerta a confondre'ns entre el que són els usos interns i el que són els usos externs. Perquè, miri, el senyor Macron parla anglès; la senyora Von der Leyen parla anglès; la immensa majoria de dignataris de tot el món, en les seves relacions *extra muros*, és a dir, cap enfora, utilitzen més d'una llengua. Per tant, posem èmfasi en el que són els usos interns i juguem amb el nostre coneixement de diferents llengües. I els donaré un exemple claríssim: tal com feia el president Pujol, poliglòt reconegut i que utilitzava no sé si eren set o vuit llengües en favor del país.

Finalment, pel que fa a les sentències del Tribunal Constitucional, ningú ha dit que ens estiguem asseguts al sofà. Evidentment, estem esperant a veure quina és la

línia que prendrà la sentència del Tribunal Constitucional, i, òbviament, esperem de forma activa –deixin-m'ho dir d'aquesta manera. Ara bé, alerta també a confondre el que és els reptes de l'escola amb la judicialització.

En la meua compareixença, jo vaig parlar de tres grans eixos de treball pel que fa a la política lingüística educativa. D'una banda, la lluita contra la judicialització; hem de treure els jutjats, hem de treure els jutges de l'entorn educatiu, perquè no és el seu lloc. Hi ha un segon element que és igual o fins i tot bastant més important, que és reconduir la situació actual, en què bona part dels centres educatius estan aplicant *de facto* uns programes, uns projectes lingüístics que no donen satisfacció a les necessitats reals d'aprenentatge dels seus alumnes, i aquí tenim el problema més important. Finalment, hi ha una tercera línia de treball, que té a veure amb les didàctiques d'aprenentatge de la llengua: si no som capaços d'aplicar unes didàctiques adequades, els aprenentatges de la llengua no es produiran de la forma que volem.

Acabo. Estic segur que tindrem molt de temps per treballar. Crec fermament que vostès aposten per la llengua catalana de la mateixa manera que ho fem nosaltres i... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Suposo que hi haurà un segon torn. Per tant, continuarem parlant.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Vostè ara posava l'accent en els usos interns de la societat catalana, però un govern crea models. Per tant, no sé si ara vostè estava (*aplaudiments*) intentant justificar aquests canvis lingüístics –i no estem parlant de relacions internacionals amb la Xina ni amb Corea– en el nostre territori, no portes enfora, i a més a més, aquí tenim una emergència lingüística; són patrons molt diferents, el del president Pujol i el d'aquest moment.

Jo em penso que tenim un problema com a país, i poder en la societat europea, que és que en la borsa de drets socials hi posem moltes prestacions assistencials, però moltes prestacions que no ho són. El dret d'una persona a ser tractada exactament amb els mateixos..., o sigui, la diferència entre «igualtat» i «equitat», no?, afavorir l'equitat no és fer una feina assistencial, és un dret. Els drets lingüístics... Aquest adolescent de Girona té un problema amb..., se li està retraient un dret en l'educació, però se li està retraient un dret lingüístic, i aquí és on vostè ha d'actuar.

Ha parlat del pacte. Jo no l'he vist a... –ja li he dit que era novella. M'agradaria que arribés aviat, perquè a mi el que m'arriba –aquí s'ha dit moltes vegades, diferents companys de cambra– que era un pacte, i ja estava molt amanit, molt consensuat. Avui hem tingut una reunió que m'ha semblat que no està tan consensuat com sembla, sobretot pel que fa a la comunitat sorda.

En el debat de política general es va aprovar una resolució en la qual s'instava el Govern a dotar adequadament el seu departament sense comprometre el pressupost del Departament de Cultura, que sembla que tothom té clar que hauria d'arribar a aquest dos per cent. Esperem aquest pressupost abans de dir res, però ara ja ens preguntem: si volem una llengua de primera, com és que fem una conselleria de segona? (*Applaudiments.*) Com és que Cultura..., el Departament de Cultura i el de Política Lingüística compartiran la direcció de serveis? Jo he treballat a la Generalitat, eh? Sé l'embut que pot ser una direcció de serveis. Jo el planyo i em planyo del que pot suposar aquest coll d'ampolla d'aquesta única direcció de serveis per la tasca ingent que ha d'abordar el seu departament. Ja ens ho sabrà explicar, però per nosaltres exemplifica bé –i vostè em fa l'efecte que en deu ser conscient– que aquest departament no ha nascut com a fruit d'una convicció política, sinó com a resultat d'un acord d'investidura, com una obligació derivada d'aquest acord.

«Espanya no vol ser ni propi ni propici per al català. És un estat que porta molt malament la seva diversitat, i a hores d'ara segueix intentant que el castellà tingui una posició com més suprema millor.» Són paraules seves. Què en farem, d'aquest estat, conseller Vila? Per nosaltres, cal tallar totes les amarres. Ho acabarem fent. Ho acabarem fent, ells ho saben i nosaltres també. És qüestió de recompondre les majories que existeixen en aquest país. I a fe meva i al meu parer, estem trigant massa.

Potser és veritat que no patim una pèrdua en el nombre de parlants si parlem de xifres absolutes, però sí que perdem els parlants que viuen la seva vida plenament en català. Aviat la gent com jo serem un fòssil; li asseguro que no és gens fàcil de viure plenament en català i que cal un compromís explícit i personal, i aquesta situació deu ser totalment extrapolable a la llengua aranesa. Com ajudarà el seu departament i el Govern català a superar la indefensió lingüística dels catalanoparlants davant els casos de discriminació? El PSC, al costat del PP i de VOX, van rebutjar que la Generalitat es pugui personar en aquests casos de discriminació –el PSC amb PP i VOX. El PSC, que és el partit que sustenta aquest Govern del qual vostè n'és el conseller. He d'entendre que no només els catalanoparlants no hem tingut ni tenim ni tindrem mai un Estat espanyol propici, sinó que ni tan sols ens serà propici aquest Govern. Puc imaginar-me la seva solitud, conseller, perquè ha de sentir-se molt sol. Cada vegada que el president Illa o el conseller Duch, per posar dos exemples –dos anècdotes, si vol–, es serveixen del castellà a Catalunya, a part de la justa i lògica indignació, li asseguro que em sap molt de greu per a vostè –de debò, molt de greu.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Deixi'm començar dient que si la conselleria neix amb una direcció de serveis compartida és com a resultat d'una reflexió i la reflexió és que la creació d'un departament representa una feuada que vostè segurament comprendrà, i que és molt fàcil que si dediques el temps només a crear el nou departament, pots passar-te quatre anys sense fer polítiques. En canvi, compartint la direcció de serveis es podrà dur a terme un creixement compassat, i, en el moment que convingui, s'aniran separant els serveis. Però, en tot cas –en tot cas–, el que diria és que si alguna cosa marca que volem una llengua de primera i no una llengua de segona o de tercera és que hem passat de direcció general a secretaria, i de secretaria hem passat ara a conselleria. Per tant, aquest recorregut que s'ha fet en tres anys crec que mostra –i m'agradaria dir-ho d'aquesta manera– una presa de consciència *col·lectiva* sobre la importància de la llengua. I reconeguim, per tant, que de direcció general a conselleria hi ha un cert avenç –ja parlarem del pressupost quan el tinguem, perquè encara no el tenim.

M'ha esmentat l'aranès de passada. Aquí puc parlar de fets; miri, durant la legislatura passada, el que vam fer amb l'aranès va ser bàsicament triplicar-li els ajuts que tenia i entrar en una negociació amb el Consell General de l'Aran per veure de quina manera delimitàvem què significa l'oficialitat de l'aranès a la resta del territori i de quina manera podem continuar contribuint a la recuperació de l'aranès, a la revitalització de l'aranès a la Vall d'Aran. Perquè –torno a dir-ho– les llengües tenen els seus territoris, i és en els seus territoris on han de reforçar-se i normalitzar-se; fora dels seus territoris han de tenir una altra funció.

Certament, les dades que tenim fins ara ens indiquen que a Catalunya en català no hem perdut parlants en termes de llengua inicial..., que, de fet, hi ha un procés de captació de parlants, és a dir, un creixement important del que són coneixedors adoptius de la llengua i d'usuaris secundaris de la llengua; en la vida quotidiana, això ho podem constatar contínuament. Ara bé, és cert que no és gens fàcil de viure plenament en català, i això va no només dels contactes interpersonals que tenim, i

això passa en la vida quotidiana, sinó també en l'accés que tenim a mitjans de comunicació en català, a lleure en català, a entreteniment en català. La trajectòria dels últims tres anys, i m'he de referir a aquesta trajectòria en què hem passat del desert absolut del català a les plataformes a disposar de milers de títols a les plataformes tant subtitulats com doblats en català, crec que avala una certa trajectòria de creixement i de facilitació d'aquest viure en català. Recordi, la segona línia de treball de la nostra conselleria és fer fàcil l'ús de la llengua, i dins d'aquest «fer fàcil l'ús de la llengua» hi ha hagut i hi haurà la incentivació de la creació en català; hi ha hagut i hi haurà la incentivació del doblatge, de la traducció, etcètera, perquè els usuaris del català no només tinguin la possibilitat de parlar el català en família, sinó perquè puguin utilitzar-lo en la seva vida quotidiana com a usuaris, com a consumidors i com a espectadors.

Pel que em deia dels usos de castellà, ja li he dit que una cosa són els usos interns i una altra cosa són els usos externs. Quan s'assisteix a un acte que bàsicament està adreçat a Hispanoamèrica, fer la meitat de l'acte en català i l'altra meitat de l'acte en castellà no és el mateix que parlar per a la població catalana, i les anècdotes que vostè m'ha comentat venien d'allà.

I, finalment, em plantejava..., deia «la situació de l'època de Pujol no era la mateixa que la que tenim ara». No; efectivament, han canviat moltes coses, però el que *no* ha canviat és que els catalans haurem d'aprendre a fer una cosa complicada, que és que hem de fer que la nostra llengua reïxi i capti parlants en un marc social que ara és i de forma previsible serà de plurilingüisme social. Perquè això ho tenim aquí. És més, els catalanoparlants no renunciaran a saber altres llengües (*remor de veus*) –exacte, senyor Batet–, no hi renunciaran. Hem de ser capaços d'oferir un model prou atractiu perquè els catalanoparlants utilitzin el català de forma molt més intensa aquí sense que això a ells els posi en el dilema de dir: «He de renunciar al català?», perquè això és el que ha passat a l'Alguer, això és el que ha passat a la Catalunya del Nord, i el resultat ja l'hem vist.

El president

Passem a l'onze i darrer punt de l'ordre del dia.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat

300-00010/15

Que és la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Muchas gracias, presidente. *Consellera*, buenas tardes. No es casualidad que el Grupo Popular, en su primera interpelación, hable de seguridad ciudadana. Para nosotros es un tema importante, porque entendemos que para garantizar nuestros derechos fundamentales hay que tener un buen sistema de seguridad y porque, además, es el primer problema que ven los catalanes hoy en día en nuestra sociedad.

Yo le iré relatando dónde nos va a encontrar y dónde no nos va a encontrar, y para eso me voy a remitir primero a su intervención en la Comisión de Interior. Yo le admití que la música, en principio, podía sonar bien, pero el papel todo lo aguantaba. Y sí que es verdad que nos tendió la mano, pero yo no sé si eso quedó ahí exactamente, y le voy a explicar por qué.

Hasta que nosotros no registramos la interpelación, a mí nadie me ha llamado desde su *conselleria* para tener una reunión con usted. Tuvimos que pasar por registro la interpelación para conseguir esa reunión. Nadie me ha explicado el nuevo organigrama cómo se va a desarrollar; tampoco. Usted habló de un plan de choque de

armas blancas –lo anunció el día de la comisión–, pero por la prensa nos enteramos de que se iban a hacer unos talleres –dónde, con quién, con qué finalidad, no lo sabemos. Campañas de publicidad. Que se iban a intensificar los controles y los registros en las fiestas de la Mercè. Eso quiere decir que antes igual no se hacían. Pero ni un papel, ni un dossier, ni una explicación por parte de ustedes. Mano tendida, mano escondida. Pero yo estoy convencido de que esto no será así.

Cataluña tiene un problema de seguridad y tiene un problema de seguridad, básicamente, porque el modelo policial que hay actualmente está totalmente desfasado. Está desfasado porque no se adapta a las actuales realidades de inseguridad que hay en las ciudades de Cataluña. Está desfasado porque no atiende a los problemas de la cultura del arma blanca ni de armas de fuego, realidades que nos han venido importadas y que no sabemos afrontarlas con garantías; una delincuencia que cada vez actúa con más violencia, con menos respeto hacia los cuerpos y fuerzas de seguridad.

Una delincuencia que cada vez es más global; el crimen organizado es ya transfronterizo. Por eso es importante actuar coordinadamente con otros cuerpos policiales. Cuando vemos una noticia de que los Mossos d'Esquadra desarticulan una plantación ilegal en un local ocupado ilegalmente, de marihuana, seguramente esa marihuana va a ir a otro país que no es España. Está todo globalizado; el crimen está totalmente globalizado. Somos paso y entrada del tráfico de droga en Europa; somos la capital de la ocupación ilegal y no nos olvidemos del terrorismo yihadista, que a veces nos olvidamos y seguimos en alerta 4 sobre 5 de alerta terrorista.

Y todo esto con un modelo policial que es prácticamente el mismo que cuando se desplegaron los Mossos d'Esquadra –prácticamente el mismo. Por eso le solicito una revisión del modelo policial; revisemos si las actuales instalaciones policiales son las más adecuadas; revisemos si algunas unidades tienen sentido que estén en Sabadell. Por ejemplo, la Brimo. La Brimo, el ochenta por ciento de sus actuaciones están en Barcelona y área metropolitana. ¿Tiene sentido que estén en Sabadell y no, por ejemplo, en Zona Franca?

Revisemos la implantación territorial de la policía. ¿Tiene sentido que en Egara se haya pasado en pocos años de dos mil agentes a cuatro mil? ¿Tiene sentido? No lo sé.

Actualizar los sistemas de defensa que tiene para actuar la policía para garantizar nuestra seguridad y su seguridad. Y aquí le pongo un ejemplo: usted se comprometió en una pregunta –creo que fue de la CUP y de los Comunes–..., se comprometió a eliminar las pelotas de *foam*. ¿Cuál será la alternativa? Cuando haya un problema de desorden público, ¿cómo actuarán los Mossos d'Esquadra? ¿Qué medidas tendrán? ¿Lanzarán claveles, pétalos de rosa, tocarán una lira para suavizar a los violentos? No se puede pensar eliminar medidas de seguridad sin dar alternativas.

Mire, con propuestas de la extrema izquierda de este hemicycle, que lo que pretende es atar las manos a la policía y dejarnos desprotegidos, aquí sí que le digo que no nos va a encontrar –aquí no nos va a encontrar– y sí que nos va a encontrar a lo que necesitan nuestros agentes de policía. Necesitan respaldo institucional, que les ha faltado en los últimos años; necesitan que el cuerpo de policía de Mossos d'Esquadra no se politice, y no le digo que usted lo haya hecho, porque lleva en el cargo apenas tres meses, pero en los últimos años se ha intentado politizar, desde el *procés* y muchos *mossos d'esquadra* han quedado retratados y descubiertos.

No poner en tela de juicio de forma constante las actuaciones de la policía, como ha pasado con la alcaldesa Ada Colau, en Barcelona, donde ha conseguido que los últimos diez años Barcelona bata récords en infracciones penales, en números reales y por cada mil habitantes; garantizarles la asistencia jurídica cuando haya un hecho en su actuación policial y formación, formación continuada y adaptada a las nuevas realidades y necesidades de la policía.

Es que usted yo sé que con buena voluntad intentó defender lo que se había hecho hasta ahora, pero cuatro mil horas de formación para tres mil agentes, quiere

decir que quince mil agentes no reciben formación y que esos tres mil han recibido apenas una hora de formación en un año. Eso es insultante, porque, además, la formación ha recaído sobre las espaldas de los sindicatos y de la responsabilidad individual de cada policía.

Y por favor, reforzar la coordinación con los cuerpos y fuerzas de seguridad: policías locales, Guardia Civil y Policía Nacional. Porque, como le decía antes, estamos ante una criminalidad mucho más globalizada y la amenaza terrorista sigue latente.

Le comentaba: Cataluña tiene un problema de inseguridad. Y le doy dos datos. Ministerio del Interior, infracciones penales, del 2022 al 2023, suben un 5,6 por ciento. ¿Mucho o poco? Hombre, 434.000 infracciones penales, 1.190 al día.

Si vamos a los datos de los Mossos d'Esquadra es peor –es peor. El aumento es de un 6,72: 608.000 hechos delictivos, 1.667 hechos delictivos al día, con un treinta y dos por ciento de victimización. Exagerado y algo insostenible para la sociedad.

Señora *consellera*, garantizar la seguridad de la sociedad no es ni de izquierdas ni de derechas; es un tema de responsabilidad política, de responsabilidad política de primer orden. Si usted trabaja sin complejos, sin disfrazar ni blanquear realidades..., porque para atajar un problema lo primero que hay que hacer es conocerlo y saberlo para poder intentar buscar soluciones; si intenta, no digo que lo solucione, porque es muy difícil a veces aportar soluciones, pero si intenta buscar soluciones sin tapar la realidad y sin complejos, aquí usted nos encontrará, aquí sí que nos va a encontrar, y yo le tiendo la mano.

Y le voy a hacer un último ruego: no desconfíe de la policía, no desconfíe de cuando actúa la policía en la calle. La gran mayoría de sus actuaciones son correctas, pese a lo que digan algunos partidos políticos. Muestre el respaldo institucional y político que les ha faltado. Aquí nos encontrará, nosotros se lo daremos. No los coaccionen, no los coarten. Ellos saben perfectamente cómo trabajar y actuar con un principio básico en seguridad, que es el principio de proporcionalidad. Saben actuar y trabajar perfectamente, respetando el principio de proporcionalidad –perfectamente. Y aquí nos volverá a encontrar.

Y para acabar, como le decía, no los coarten y ayúdenles y respáldenles. ¿Porque usted sabe lo del refrán del gato y las ratadas? Lo sabe, ¿no? Quitando a los gatos, tendrá plagas de ratas y ratones, y tendremos demasiadas ratas en la ciudad y en nuestras ciudades, en Cataluña.

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública, l'honorable senyora Núria Parlon i Gil.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tots els diputats i diputades i a les persones que estan seguint aquesta sessió i especialment aquesta interpellació.

Primer de tot, agrair el to del diputat del Partit Popular, que al mateix temps és el representant en la Comissió d'Interior i Seguretat Pública, i també de la resta de diputats i diputades que formen part d'aquesta comissió.

Vaig tenir l'oportunitat de comparèixer i explicar les línies que orientaran la política de seguretat del Govern de Catalunya i vaig trobar en les seves intervencions propostes que realment van pensades per millorar la capacitat que tenim, des d'una administració pública, de fer de la política de seguretat una política especialment de garantia de llibertats i de l'exercici, evidentment, dels drets i dels deures dels ciutadans i les ciutadanes.

En cap moment, com a consellera d'Interior i Seguretat Pública, he negat que les dades de seguretat són preocupants a Catalunya. Mai ho he negat, perquè seria un error. He estat quinze anys alcaldessa en una ciutat metropolitana, Santa Coloma de

Gramenet, on hem intentat en tot moment reforçar totes aquelles polítiques públiques que han d'ajudar-nos també a reduir, si més no, les percepcions d'inseguretat. Però sempre hem acceptat i he acceptat que, evidentment, les dades a Catalunya no són bones.

Això suposa partir d'una màxima, que és posar el control de la delinqüència i la reversió d'aquesta situació d'inseguretat en el centre de l'actuació policial, en qualsevol àmbit i en qualsevol espai: en l'espai públic, evidentment, però també en l'espai dels nous delictes, la ciberdelinqüència. No se'ns escapa que part de les estafes que a dia d'avui s'estan produint s'estan produint en un entorn de les noves tecnologies i, per tant, en un entorn virtual.

Per altra banda, sí que és ben cert, i aquí jo ho vull reconèixer..., no vull dir que estiguem al cent per cent d'acord amb la política que es va fer per l'anterior Govern, però sí que haig de reconèixer una molt bona estratègia a l'hora de plantejar la necessitat d'incrementar els mitjans, els mitjans i els recursos. De fet, es va arribar a un conveni en la Junta de Seguretat amb el Ministeri d'Interior per disposar en el 2030 de 22.006 nous efectius. Nosaltres ara hem fet una ampliació de quatre-cents més sobre la convocatòria de nou-cents, per tant 1.300, reforçant aquesta línia, i millorar els mitjans dels quals disposen els agents i les agents per treballar no només de forma reactiva, que crec que aquí sí que cal introduir alguns matisos i hi ha molt recorregut de millora, sinó també de forma preventiva.

És a dir, hem d'aconseguir, a partir de la bona coordinació policial que ja existeix amb les policies locals, a la majoria de municipis de Catalunya, a través de la tasca que es fa amb les juntes de seguretat, també amb la resta de cossos de seguretat, Policia Nacional i Guàrdia Civil, que formen part d'aquestes juntes de seguretat, millorar i esforçar-nos en aquesta coordinació policial que ha de permetre no fer exclusivament operatius i dispositius de saturació, és a dir, d'acció-reacció, sinó treballar de forma preventiva.

I per treballar de forma preventiva vol dir que un dels compromisos que nosaltres tenim des de la conselleria i pel que fa a l'increment dels nous efectius, és fer atractius aquells espais de l'organització que estan centrats en la investigació, en la investigació criminal, per exemple, en generar tota la intel·ligència per abordar aquelles problemàtiques a les quals vostè fa un moment feia referència, que estan relacionades amb els grans delictes, els delictes vinculats amb que a Catalunya –i aquestes són dades també conegudes– tenim un problema amb les plantacions de marihuana i la importació, per una banda, de criminalitat en aquesta direcció per negocis secundaris, i l'exportació, evidentment, que fan o que es fa des d'aquestes plantacions, que ens les podem trobar, doncs, en un immoble de qualsevol ciutat de Catalunya, en un pis que ha estat ocupat de manera il·legal, però també ens les podem trobar al Pirineu o en qualsevol altre indret, i, per tant, això requereix una intervenció policial ben organitzada, coordinada, per ser eficaços i eficients.

Per altra banda, un dels aspectes que crec, i també ho vull destacar, que s'ha fet bé i que nosaltres hi volem incidir és tot el que té a veure amb reforçar l'estratègia de policia de proximitat.

Si revisem tot lo que són les tipologies delictives que ens preocupen, una d'elles, no se'ns escapa, té a veure amb l'increment de les agressions sexuals, per exemple, no? Ens trobem que s'han incrementat molt les agressions sexuals i tot el que són els delictes contra la llibertat; per exemple, les agressions LGTBI-fòbiques també veiem que són indicadors que són preocupants i que s'estan incrementant. Aquí la dimensió preventiva és molt important. Fer esforços –i ho vull remarcar, perquè crec que és un dels aspectes importants– de passar de la creació de la UCAS, no?, que és la Unitat Central d'Agressions Sexuals, a convertir-la en una àrea, generant elements d'intel·ligència, ens ha de permetre poder interferir i incidir en la reducció d'aquest tipus de delictes.

Però també fer-ho de la mà dels ajuntaments, que ja estan desplegant una estratègia molt activa a partir de totes les intervencions que es fan per prevenir aquest tipus de conductes. I aquí sí que és veritat que tota la part de sensibilització que es fa en els centres d'educació secundària i que no és pròpiament activitat policial, però que s'ha de reforçar des d'aquesta policia de proximitat, creiem que és una molt bona estratègia per reforçar de cara al futur per un dels delictes que, sorprenentment, en un món i en un país, com és el cas de Catalunya, que hem assolit cotes d'igualtat molt altes –cotes d'igualtat molt altes–, ens trobem en què realment s'estan produint tota una sèrie de delictes vinculats a les agressions sexuals que són molt preocupants.

Per altra banda, un dels aspectes en els quals també estem treballant de forma clara des de la conselleria és en la línia de recuperar i millorar la coordinació policial amb l'Ajuntament de Barcelona. Automàticament, de les primeres accions que vaig fer com a consellera és recuperar les investigacions compartides de la Guàrdia Urbana i de Mossos d'Esquadra en relació amb l'actuació en els narcopisos, que és un dels temes que preocupa i ens ocupa en la línia de les noves dinàmiques de la criminalitat, tal com s'expressa de manera molt punyent en les nostres ciutats i en els nostres municipis.

I en aquesta direcció, doncs, també, tal com ja vaig anunciar en la interpellació, hem posat i hem reforçat el pla Daga, especialment per retirar... Primer, per informar, és a dir que la ciutadania sàpiga que no es pot portar una arma blanca a sobre, que hi ha armes blanques que estan prohibides, però fins i tot les que no estan prohibides no les pots portar a sobre si no és en un determinat context o en una determinada situació. No s'han de portar. Per tant, aquí està la dimensió informativa. I, després, evidentment, els controls que s'han fet durant la festivitat de la Mercè, doncs ens han demostrat que la feina que s'ha fet a nivell policial ha servit per interceptar armes blanques, per tant, retirar-les de l'espai públic, i, per altra banda, incidir en la reducció de l'activitat delictiva en un setze per cent.

Un dels aspectes clau, i és lo primer que va fer el president del Govern quan va fer la visita a Egara, és mostrar el suport i el compromís amb l'activitat del Cos de Mossos d'Esquadra, suport quant a la seva professionalitat, suport quant a la seva independència. I, per tant, aquesta serà la línia de treball pròpia de la conselleria, com no pot ser d'una altra manera.

Nosaltres confiem en la feina del Cos de Mossos d'Esquadra, creiem que un dels aspectes clau passa per reforçar l'activitat que es fa des de la base. I aquí sí que és molt important que els agents i les agents que estan en el dia a dia treballant a les ABP, que estan treballant colze a colze amb els policies locals, que estan treballant per una estratègia de proximitat, que, a més a més, el conjunt de la ciutadania els reconeix i reconeix la seva feina, se sentin recolzats pel departament. I aquest és un objectiu que també ens hem marcat.

Vostè incidia en la importància de la formació. Hem de redimensionar –aquí li dono la raó– tota l'acció que es fa, formativa, (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) per al conjunt d'agents de Mossos d'Esquadra. I també per..., avui és una interpellació de seguretat, eh?, però també ho podríem entendre a la resta de cossos que treballen en el departament.

Se m'està acabant el temps, dir-li que li agraeixo la mà estesa. De fet, el meu RI m'ha dit: «Sí que hem intentat fer aquesta reunió» –m'ha fet un whatsapp–, «li hem escrit; a finals de setembre ens vam posar en contacte amb ells per poder fer-la.» Això és el que ell em diu i jo confio en la seva paraula. Però bé, li dic ara aquí, és a dir, ens veurem, com estic fent amb el conjunt de portaveus i de membres de la Comissió d'Interior, per poder abordar les seves propostes.

El model de seguretat ha de ser un model plural que ens permeti sentir-nos a tots i totes les representants identificats. I l'important, en aquest cas per la consellera, és revertir la corba de delinqüència i fer-ho, a més, amb un model que sobretot estigui centrat en la preservació dels drets i els deures i les llibertats públiques.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, *president*. *Consellera*, gracias por su respuesta, espero reunirme con usted y hablar en profundidad de algunos temas. Pero yo le voy a introducir otros temas que por la duración de la anterior intervención no podía y que afectan también a la seguridad y al trabajo de la policía.

Un policía se puede romper la espalda en detener a una persona veinte veces que la va a ver veinte veces en la calle después. Y necesita unas leyes que refuercen su trabajo y que su trabajo lo haga más efectivo, porque, si no, al final, eso a un policía lo que le va a crear es frustración, ¿vale?

Entonces sí que le pido que vaya a respaldar algunas reformas legislativas que son importantes; algunas internas, por ejemplo, de régimen interno, que nadie sabe cómo está. Ningún policía sabe a qué se puede atener con el régimen interno de Mossos d'Esquadra. Eso hay que ponerlo al día. Y digamos que esto es más doméstico.

Pero sí que le pido que, por favor, activen la elaboración de la ley de policía de Cataluña para saber cuál es el papel de los agentes de policía, de las policías locales. Sí que le pido que apoye la reforma del Código Penal, que votaron a favor de la propuesta del Partido Popular y también la de Junts.

Sí que le pido que pueda haber una reforma de la ley penal del menor; la curva de delincuencia ya sabe cuál es. Sí que le pido una reforma de la ley de extranjería. No puede ser que una persona que no muestre arraigo, que sea multireincidente no sepa que pueda ser expulsada de nuestro país, por ejemplo, que usted sabe bien que una..., bueno, en el resultado final, sabe muy bien –datos de Mossos d'Esquadra– que más del cincuenta por ciento de todas las tipologías delictivas las cometen personas que no son de nacionalidad española. Posiblemente esto se puede deber a un efecto llamada, de decir: «Oiga, es que delinquir en Cataluña, en España, pero sobre todo aquí en Cataluña, nos sale a cuenta y, por lo tanto, para nosotros ya nos va bé..., va bien venir aquí a delinquir.»

Detenidos por tráfico de marihuana, treinta y seis por ciento españoles –treinta y seis solo–; robos con violencia, intimidación, treinta y cinco por ciento, españoles; atentados y resistencia o desobediencia a la autoridad, cuarenta y cinco por ciento, españoles –el resto, no–, y delitos contra la libertad sexual, cincuenta por ciento –cincuenta por ciento–. Por lo tanto, tenemos un problema posiblemente estructural y que hay que afrontarlo.

Y, sobre todo, sí que le voy a pedir, por respeto a las personas que cumplen con la ley y por respeto a la policía, que no se reforme la ley de seguridad ciudadana bajo la tutela de Bildu –se lo pido por favor. No puede ser que delinquir o cometer actos incívicos salga gratis; no puede ser que la desobediencia a la autoridad salga gratis. no puede ser que demos mal ejemplo, los políticos. Le puse un ejemplo de una persona de su partido de Granollers, donde colgó un tuit que decía que insultar..., no; que a la policía se le insultaba poco. Esa persona sigue en su cargo, es de su partido; sigue teniendo responsabilidades de gobierno en Granollers. Eso es un mal ejemplo y le pido por favor, que no..., que tiren atrás la reforma –esta reforma–, porque no puede ser que insultar a un policía salga gratis.

Usted hablaba de los servicios de inteligencia; usted sabe que actualmente los servicios de inteligencia o trabajan coordinados o no sirve de nada. Por lo tanto, por eso le pedía una buena coordinación con el resto de cuerpos policiales: policías locales –me alegro que haya recuperado el trabajo con Guardia Urbana–, pero también Guardia Civil y Policía Nacional. Recordemos que, en el 2008, precisamente, Policía Nacional desarticuló un atentado inminente en el metro de Barcelona. Ahora se lo agradecemos echándolos de Via Laietana. (*S'encén el llum que avisa que s'exhau-reix el temps d'intervenció.*) Se me va a acabar el tiempo.

Señora *consellera*, sí que le pido que tome nota de esas reformas legales que le solicito; sí que le digo que en todo aquello que vaya en pro de mejorar la seguridad de nuestras calles, nos va a tener a su lado y también en todo aquello que mejore las medidas de seguridad y de trabajo de las policías, también nos va a encontrar.

Muchas gracias.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Molt bé; doncs torno a començar la rèplica com he començat la intervenció anteriorment. Li agraeixo la mà estesa, tant seva com de la resta de grups; aquelles propostes que arribin a la conselleria les valorarem.

Vostè feia referència..., i crec que aquí sí que hem de ser prou curosos entre l'associació –que no és la que vostè fa perquè sé que no és la que vostè fa, però algú ho pot malinterpretar– d'immigració i delinqüència. I aquí jo crec que em referiré a les declaracions que va fer el director nacional de la Policia, el senyor Francisco Pardo Piqueras, que va advertir a la Comissió d'Interior del Congrés dels Diputats, davant d'algunes afirmacions –que no dic que les hagi fet vostè–, però que poden donar lloc a determinats plantejaments, que hem de ser curosos a l'hora d'identificar les persones immigrades que conviuen amb nosaltres, que ja tenim segones i terceres generacions a les nostres ciutats, que estan construint un model de cohesió i de convivència, que estan contribuint a la Seguretat Social, que estan treballant de forma activa per millorar la convivència en els nostres barris, amb les persones que cometen delictes.

Jo crec que aquí s'ha de ser molt curós i, ja l'hi dic, no crec que vostè vagi per aquesta línia, però a vegades sí que hi ha una falsa associació entre immigrants i delinqüència, de la qual hem de defugir per responsabilitat. Evidentment, hem de millorar el recorregut de les lleis; el recorregut de les lleis l'hem de millorar. Han de ser més eficaces perquè si no, cau en sac trencat l'acció policial. Nosaltres tenim unes dades. Les dades de criminalitat les podem llegir de diferents maneres: una d'elles és que hi ha molta activitat i l'«activitat policial» vol dir que hi ha «eficàcia policial»; és a dir, hi ha efectius al carrer que estan treballant i estan fent detencions i això, per una banda, és important –hi ha eficàcia.

Què hem d'aconseguir? Doncs que la multireincidència, a nivell dels canvis –que hem de fer– legislatius, funcioni millor. I a part dels canvis legislatius –i això ja no és una competència pròpia de la meua conselleria, però ja aquest matí amb la interpellació que se li ha fet al conseller Espadaler...–, des de Justícia, hem de millorar els mitjans, la planta judicial per poder fer els judicis ràpids. I que, per tant, l'acció policial, la que s'està fent a diari per combatre la multireincidència, tingui com a resultat un efecte de dissuasió de manera molt més clara.

La protecció dels agents i les agents en la seva feina, això..., aquí tindran tot el suport de la conselleria; de fet, la defensa dels Mossos d'Esquadra està determinada per llei quan es produeixen incidents en la seva activitat com a professionals i com a funcionaris i servidors i servidores públiques. I aquí farem alguns canvis per garantir, doncs, una major eficàcia i no haver de denegar la defensa en molts casos quan està més que justificada.

I, per altra banda, amb relació als mitjans dels quals han de disposar els agents per fer la seva feina, doncs també intentarem millorar tant del parc de vehicles –vostè parlava abans, en la primera part de la intervenció, que no li he contestat–, com el tema de la substitució de les bales de *foam* per altres mitjans. Miri, jo crec que –també ho ha dit i ho ha dit molt bé– el principi de proporcionalitat. Mai per un agent és fàcil..., en una situació difícil, en la que s'ha de garantir l'ordre públic que, malauradament, el principi de proporcionalitat es pugui veure erosionat per intervencions que acaben generant mals a tercers, que són difícils d'oblidar.

Per tant, aquí tenim altres mecanismes per garantir l'ordre públic. Tenim altres mecanismes vinculats també a la incorporació, per exemple, de les Taser, que permeten actuar d'una manera totalment preventiva sense provocar danys majors, i aquí els mitjans, els Mossos d'Esquadra per fer la seva feina, els tindran, però també hem d'aplicar de forma clara aquest principi de proporcionalitat.

Em demana a mi directament que determinats canvis legislatius en relació amb la llei de seguretat ciutadana, els eviti. Home, aquest és un debat que no tindrà lloc en aquest Parlament, sinó en el Congrés. El que hem d'aconseguir és que els canvis que es facin en la llei ens permetin avançar en un model de seguretat integral, que permeti garantir els drets dels agents a l'hora..., i la protecció dels agents a l'hora de fer la seva feina, però també garantir alhora l'equilibri i la proporcionalitat de les intervencions que es fan.

La coordinació policial és importantíssima. Aquí hi treballarem; de fet, la policia ja treballa amb coordinació policial. Aviat podrem donar dades de millores quant a la situació d'inseguretat i de delinqüència, per exemple, que s'estava donant aquests mesos enrere en l'aeroport, i part d'aquestes bones dades que tindrem sorgeixen de la coordinació entre els cossos de seguretat, que va molt més enllà, sovint, d'alguns dels debats polítics que podem tenir en aquesta seu parlamentària.

El president

En haver-se substantiat tots els punts de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i set minuts.